

เอโกปี หุตุวา พุทธา โหติ
พุทธาปี หุตุวา เอโก โหติ

ปีที่ 12 ฉบับที่ 195
เดือน ตุลาคม 2549

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ศ.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

กองรับใช้บรรณาการ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมคิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
วินธรรม อโศกตระกูล
ธเรศ สกลี
น้อมนบ ปัฐยาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม

ฟ้างาม เทพไพฑูริย์
ค่านานไท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินดีะ
สุเสรี สี่ประเสริฐ
ปึกฟ้า เกาประเสริฐ
สุภาพ เพชรสุช

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินดีะ
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕
๐-๒๓๗๓๔-๕๒๓๐

จัดจำหน่าย

กถันแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม
บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕
e-mail : susaree@yahoo.com

พิมพ์ที่

บริษัท ฟออบัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๕๕๑๑

• จำลอง •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

๓ อนันต์ไปไหนก็มีคนบอกกล่าวเล่าลือพูดกันแต่เรื่อง “ปฏิวัติ” แม้จะผ่านมาแล้วหลายวันก็ตาม ทั้งคนบ้านนอกและคนกรุงเห็นว่าเรื่องนี้ยังคงน่าสนใจที่สุด

บางครั้งผมต้องเดินทางไปมาระหว่างเมืองกรุงกับเมืองกาญจน์ ที่กรุงและที่กาญจน์จะมีคนแปลกหน้าที่ผมไม่เคยรู้จักมาก่อน เข้ามาทักทาย ยกมือไหว้ด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส **แสดงความยินดีกับผม**

ที่ท่ารถเมล์กาญจนบุรี ชายคนหนึ่งแต่งกายภูมิฐานพูดคุยกับผมอย่างสนทนาสนมเป็นกันเอง ผมทราบภายหลังว่าเป็นอาจารย์อยู่ที่อำเภอทองผาภูมิ พูดว่าเมืองไทยโชคดีที่พ้นจากการนองเลือด ทหารออกมาปฏิวัติได้เหมาะสมเวลาจริงๆ **แสดงความดีใจที่ผมชนะ**

หลังจากนั้นไม่นานเท่าไร อีกคนหนึ่งเป็นหญิงมีริสร้อยอยู่ในเมืองกาญจน์ พอเห็นผมเข้าก็รีบเดินมาทักทายด้วยอารมณ์เบิกบานแจ่มใสไม่แพ้กัน ชอบใจที่ทหารปฏิวัติ **แสดงความยินดีกับผมอีก**

คนขับแท็กซี่คนหนึ่ง แก่พอๆ กับผม รับผมจากราชวัตรไปสถานีขนส่งสายใต้ ขับไปคุยไป บอกกับผมว่าชื่อวิเชียร ขับมาหลายปีแล้ว เปิดวิทยุฟังข่าวการเมืองตลอดเวลา รู้ข้อมูลมาก วิพากษ์วิจารณ์การปฏิวัติ ทั้งก่อน ขณะที่เกิด และหลังเหตุการณ์ได้เป็นฉากๆ

คุณวิเชียรดีใจมากขอฉลองชัยชนะด้วยการไม่เก็บค่าโดยสารผม ถึงผมจะพยายามยัดเยียดอย่างไรก็ไม่ยอมรับอยู่ดี ก่อนผมจะก้าวลงจากแท็กซี่ก็ **แสดงความยินดีกับผม**

คนนั้น คนนี้แสดงความยินดีราวกับว่า ผมพาทีมไปชนะการแข่งขันนัดยิ่งใหญ่ การไปร่วมเรียกร้องให้ทักษิณลาออก ไม่ใช่การเอาชนะคะคานแต่อย่างใดเลย เมื่อรู้ว่าทักษิณถูกปฏิวัติผมเพียงแต่สบายใจ โล่งใจ ว่าจะไม่ต้องไปชุมนุมล่าบาคตราคราอีก ในขณะที่ **แก่เกินแกง**

ดร.ทักษิณเคยให้คำมั่นว่าจะทำให้คนจนหมดไปจากประเทศไทย ทุกคนจะรวยอย่างยั่งยืนเสียที่ไม่ได้นึกถึงสังคมนะ **สังคมนะ รวยยั่งยืน คือทุกคนขยันสร้าง แต่สละ... ไม่เอามาเป็นของตน สังคมนะ รวยยั่งยืน คือทุกคนขยันสร้าง แต่โลก... ต่างแย่งเอามาเป็นของตน” ๓**

จากหนึ่งจึงเป็นเรา
รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One
เอโกปี หุดว่า พหุธา โหติ
พหุธาปี หุดว่า เอโก โหติ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร”
ปีที่ 12 ฉบับที่ 195
เดือนตุลาคม 2549

7 บ้านป่านาดอย

“ทหารเรียนและฝึกมาอย่าง
เดียวคือการรักษาความสงบของประเทศ
เป็นหน้าที่โดยตรง...ที่ต้องรับผิดชอบ”

สี่ส้นชีวิต

18

เกิดมาโชคดี มีต้นทุนชีวิต
สูงตั้งแต่เยาว์วัย จึงเป็น
อานิสงส์ให้รู้โลกรู้ธรรม
และเห็นธรรม เป็นทั้งนักเขียนเล่นๆ
ปฏิบัติกรจริงจังในงานพัฒนาคุณภาพ
ชีวิตที่โรงเรียนผู้นำ

ทักษิณอย่าเพิ่งตาย
ก่อนจะถึงบางอ้อ...
ทั้งลี้ล้อและรากหญ้า

52

ประชาธิปไตยย่อมดีกว่าเผด็จการ แต่
ประชาธิปไตยแบบทุนนิยมลามานย่มมันใช้ได้
เฉพาะแก๊งไทยรักไทยเท่านั้น เถอะถึงเผด็จการ
ถ้าถูกรวมอย่างปฏิรูปเพื่อประชาชนหนนี้
มันจะขัดข้องไม่น่าเอาตรงไหนเอ่ย...

สาระสำคัญ จึงขึ้นอยู่กับคนใช้อำนาจ
มากกว่าระบบ บ้านเมืองวิกฤติเพราะคนเลว
ใช้อำนาจกฎหมายตามอักษรบัญญัติโดยไม่ดู
เจตนารมณ์

1	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง
3	นัยปก:สังคมรวยยังยืน คือทุกคนขยันสร้างฯจริงจัง ตามพ่อ	
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณคิดคิดหน่อย	บรรณาธิการ
7	บ้านป่านาดอย	จำลอง
13	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
18	สี่ส้นชีวิต (สัมภาษณ์คุณสมพงษ์ พิงเจริญจิตต์) ทีม สมอ.	
26	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
35	การ์ตูน	วิสูตร
36	คิดคนละข้าว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โสกสลด	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
42	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	ศ.นพ.ประเวศ วะสี
42	แว้งที่รัก	ชบาบาน
49	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
52	ทักษิณอย่าเพิ่งตาย	
	ก่อนถึงบางอ้อ...ทั้งลี้ล้อและรากหญ้า	วิมุตตินันทะ
57	ข่าวคนเอ๋ย	นักข่าวเบอร์สาม
58	ชาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
60	เวทีความคิด	เสฏฐุชน, หนุนดี
66	ผลกระทบนโยบายฯ	ศ.ศิริรักษ์
69	ชีวิตไร้สารพิษ	ลือเกวียน
72	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	พอด เทพสุรินทร์
74	กตีกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์

• ชื่อ “เราคิดอะไร” ฉบับนี้ ครบรอบ ๑๒ ปี แอมฟรี! นาทิธรรม

อัตราค่าสมาชิก 2 ปี 24 ฉบับ 500 บาท / 1 ปี 12 ฉบับ 250 บาท ส่งธนาคติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
ในนาม น.ส.ศีลสนธิ น้อยอินตะ อินทร์นครกรุงไทยสาขาถนนนวมินทร์บัญชีเลขที่ 057-1-44705-8 ชื่อบัญชี นางสาวศีลสนธิ น้อยอินตะ
สำนักพิมพ์กัลป์แก่น 644 ซ.นวมินทร์ 44 ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.10240 โทร. 0-2733-6245

**สังคมรวยยั่งยืน คือ ทุกคนขยันสร้าง
แต่สละ...ไม่เอามาเป็นของตน**

นัยปก

● จริงจัง ตามพ่อ

**สังคมจนยั่งยืน คือ ทุกคนขยันสร้าง
แต่โลก...ต่างแย่งเอามาเป็นของตน**

“

การแก้ไขปัญหาบ้านเมืองนั้นต้องแก้ด้วยความรัก อย่าแก้ด้วยความเกลียดชัง”

นายแพทย์สมเกียรติหนึ่งในยี่สิบสี่นักวิชาการ ที่เข้าพบ พล.อ. เปรม กล่าวว่ ป้าย้ออย่าแก้ปัญหาคด้วย
ความเกลียดชัง

ถ้ามองโลกในแง่ดีก็เห็นคุณภาพการของระบบทักษิณมิมิคล์ ที่เกิดขึ้นในสังคมไทย มีสองประการด้วยกันคือ

๑. ทำให้ทุกภาคส่วนของสังคม ทั้งระดับสูงระดับกลางระดับล่าง ทั้งองค์กรเอกชน องค์กรศาสนา รัฐวิสาหกิจ
ทุกสถาบันการศึกษา ทั้งครูอาจารย์ นักศึกษาและประชาชนทุกภาคส่วน ต้องออกมาเคลื่อนไหว เพื่อผนึกรประสาน
ให้เกิดพลังร่วมรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มิฉะนั้นก็จะสู้ระบบเลวร้ายนี้ไม่ได้ ถ้าต่างคนต่างอยู่ตัวใครตัวมัน
เหมือนเม็ดเลือดขาวในร่างกายของคนเรา ถ้ามีอยู่น้อยก็ยอมล้เชื้อโรคร้ายในร่างกายไม่ได้

๒. ทำให้ดวงตาเห็นธรรมไปตามๆ กันว่า การก้าวเดินตามระบบทุนนิยมนี้อันตราย และเห็นสอดคล้องกันว่า
ต้องเศรษฐกิจพอเพียงเท่านั้นจึงจะออกจากวิกฤติของโลกได้ การที่หนี้สินครัวเรือนพุ่งพรวดจากหลักหมื่นเป็นหลักแสน
(๑๑๖.๘๔๐) ในยุคทักษิณมิมิคล์ แสดงให้เห็นว่านโยบายประชานิยม ไม่ว่าจะกองทุนหมู่บ้าน ธนาคารคนจน หรือเงินกู้ยืม
ต่างๆ ที่รัฐผลักดันออกมาเพื่อให้ทุกคนขยันสร้างแต่ไม่ได้ล้างความโลภ สุดท้ายกลับ “จนหนัก-จนหนัก” ยิ่งไปกว่าเก่า
เหมือนให้หลอดกาแฟกับชาวบ้านไปดูดน้ำกันได้คนละอีกสองอีก แต่ชาวบ้านก็ถูกโทรศัพท์มือถือ หวยใต้ดิน
หวยบนดิน น้ำเมาทั้งเหล้าเบียร์และยาสูบ มาสูบเลือดสูบเนื้อชาวบ้านอีกที คราวนี้ทั้งเป็นหนี้ ทั้งจนหนักกว่าเก่า

เมื่อต้องเป็นหนี้เป็นสินก็ต้องดิ้นรนหาอยู่หากินแบบขี้โลก เพื่อเอาตัวรอดไว้ก่อน จะทำลายธรรมชาติทำลาย
แผ่นดิน และตัดไม้ทำลายป่าอย่างไรไม่มีใครสนใจ สนใจกันแต่ว่าจะมียาฆ่าแมลง สารพิษ สารเคมีชนิดไหน ที่ทำให้
ตัวเองขายผลผลิตได้เงินมากที่สุด แม้จะเอาชีวิตเข้าแลกต้องตายเพราะฉีดยาฆ่าแมลงก็ยอม เพราะไม่มีทางเลือก
แต่สุดท้ายแม้ทำแทบตายออกป่านนั้น ก็ไม่สามารถขายป็นออกมาจากหลุมมรณะของทุนนิยมที่ถูกทับถมด้วยหนี้สิน
ซึ่งไม่ใช่เฉพาะชาวไร่ชาวนา แม้แต่ข้าราชการครูบาอาจารย์ ต่างก็มีหนี้สินกันถ้วนหน้า เคาะหัวโหนกก็ถูกหมด

แม้คนที่โกงจนรวยได้สำเร็จ แต่จิตใจกลับยากจนหนักกว่าเพื่อน เหมือนคนอ้วนแต่ใจผอมหรือใจทิวไทยกว่าคน
ท้วๆ ไปนั่นเอง คนโกงจนรวยในระดับโคตรโกง หรือโกงทั้งโคตรก็ตาม แม้จะยิ่งขยันสร้างก็จะยิ่งขยันโกง สังคมก็
จะยิ่งจนหนักเข้าไปอีก นอกจากจะขายสมบัติของชาติ (ปตท. กพฟ. ฯลฯ) ออกไปแล้ว ดีไม่ดีก็จะมีแผ่นดินให้ลูกหลาน
ได้อยู่กันต่อไป เช่นเอาไปให้ต่างชาติเช่าเป็นต้น

ทุนนิยมจึงทำให้คนจนทั้งจิตใจและจนทั้งสังคม จนแบบเขียดเหยียดกันตายอย่างยั่งยืนถาวร

เคล็ดลับสำคัญที่ทำให้เกษตรกรส่วนใหญ่ประสบความสำเร็จในการทำสวนทำไร่ทำนา ก็คือ การเริ่มต้นด้วย
การเสียสละ และการคิดให้แก่แผ่นดิน ไม่ใช่คิดเอาหรือคิดคอบโกยล้างผลาญแผ่นดิน (เอาสารเคมีไปฆ่าแมลง) เมื่อ
เขามีจิตใจคิดให้แก่แผ่นดินทำดินให้มีชีวิตมีความอุดมสมบูรณ์ขึ้นมา จะปลูกอะไรก็ยอมงามไปหมด และเขาก็จะ
ร่ำรวยขึ้นมากมาย เพราะเขาจะมีทองคำอยู่เต็มทุ่งรวงทอง มีซูเปอร์มาร์เกต ที่เป็นของกินของใช้ใไรในสวนอยู่
เต็มไปหมด มีบ่อน้ำมันในต้นสบู่ดำ ในเมล็ดทานตะวัน และรั้วพืชอีกมากมาย

ถ้าทุกคนขยันสร้างอย่างในหลวงของเรา และพอเพียงอย่างในหลวงของเรา และเสียสละอย่างในหลวงของเรา
สังคมไทยก็จะได้พบกับความร่ำรวยยั่งยืน พื้นแผ่นดินธรรมแผ่นดินทองฉลองในหลวงของเรา.

● จริงจัง ตามพ่อ

จากผู้อ่าน

□ ผูกขาดมุมมอง

ฤๅ...อลันตีโคก

ยามบ้านเมืองวิกฤตพิศอาเพศ
ทุรกรรมทุเรศระบือทั่ว
เห็นคนผิดเห็นกงจักรเป็นดอกบัว
ช่วยคนชั่วหลงว่าดีจึงร่วมใจ
อวิชชามืดบอดกอดสนธิ
เชียร์อภิสิทธิ์นอกหน้านั้นบ้าโหม
เชือสนั่นและมานะบ้าหรือไร
ถือศีลโหมก็ไม่เห็นเป็นคนดี
วุฒิพงษ์และสอศิวัรักษ์
อโคภักดีและหลงไหลพวกยักษ์
ล้วนปฏิบัติทำลายองค์วงศ์จักรี
เลี่ยมสมองประชาซีให้เกลียดชัง
อีกทั้งผู้มากบารมีนั้นใครเล่า
หากมิใช่บัณฑิตพาอยู่เบื้องหลัง
สั่งอโคกให้เคลื่อนทัพออกจากวัง
อ้างเบื่องบนนั้นสั่งให้เราเดิน
จึงเป็นการรวมตัวของคนชั่ว
มารวมตัวให้ร้ายได้ไม่ขัดเขิน
แต่แปลกใจอโคกไร้ทิศทางเดิน
กาลามสูตรก็กลับเมินไม่มาใช้
ยอมรวมตัวกับคนชั่วเฉพาะกิจ
ยอมเปลื้องตัวลวดศีลที่เคยใส
ยอมหยุดเย็นก็ไม่เห็นให้อภัย
ทำอะไรก็สวนทางคำพูดตน

.....

● ไม่ลงนาม

☞ ผู้อ่านรายนี้ ร่ายกวีเปิด “ตัวตน” แต่ไม่เปิดเผย “ตัวตน” และ ถิ่นฐาน ของประทับตรา ปณท.คลองจั่น ๒๒.๘.๔๙ ขอขอบคุณครับ ที่กรุณาอ่าน “เราคิดอะไร” และได้ตอบมา ขอส่งต่อให้สมาชิกและผู้อ่านก็แล้วกันครับ ท่านคิดอะไรก็คิดไปตามประสาท่าน เท่าที่ท่านมีต้นทุนชีวิตอยู่ เราคิดอะไรบ้างตามประสาเราอย่ามาขีดเส้นให้เราเลย ถึงเราจะมองโลก

ต่างมุมมองก็ย่อมอยู่ร่วมโลกกันได้มุมมองใครมุมมองมันอย่าใช้อำนาจบาตรใหญ่ข่มเหงระรานกันเลยหนทางพิสูจน์ม้า กาลเวลาพิสูจน์คน ทองแท้หรือทองเทียมไม่นานเกินรอก็รู้กัน ยังมีจดหมายอีกฉบับหนึ่ง ของประทับตรา ปณท.จรเชษฐ์ ๒๓.๘.๔๙ เนื้อหาทำนองเดียวกัน ยาว ๓ หน้ากระดาษ ไม่ลงชื่อ ที่อยู่ น่าจะมาจากเผ่าเดียวกัน อาจหาญเปิดชื่อเสียงเรียงนามเมื่อใดค่อยเปิดประเด็นให้สาธารณชนวิจยวิจารณ์กัน วันนี้ขอโอกาสกระตุ้นต่อมสำนึก ลักนิตเถอะครับ

โธ่เอ๊ย...ปานจะนี่

ไม่รู้ดีไม่รู้ชั่ว

มีดมนไม่รู้ตัว

อีกเมื่อไรจะเห็นทาง

สามสหาย กกด.

น่าจะพอเป็นเยี่ยงอย่าง

ดิ่งด้นไม่ละวาง

ยึดชั่วมันไม่ยึดดี

ผู้นำต้องเสียสละ

มันลัจจะรักศักดิ์ศรี

ปีศาจคาบคัมภีร์

คือจอมโจรปล้นแผ่นดิน

ชั่วดีรู้แกลใจ

ดี้อตาไสยงายาลัย

เมามัวจมมลทิน

ยังเล่นลิ้น...ไร้ราศี

ยุคไหนประเทศไทย

ตามซบโล่งทุกถิ่นที่

ก็มีแต่ยุคนี้

ยุคผู้นำไร้แผ่นดิน

□ ต้นตอปัญหา

ท่านพูดไว้ว่า ในระบอบประชาธิปไตยนี้ ถ้าพลเมืองทุกคนเห็นแก่ตัวก็จะเลือกผู้แทนที่

เห็นแก่ตัวไป ประกอบกันเป็นรัฐสภา ก็ได้สภา
ที่เห็นแก่ตัว สภาจัดตั้งรัฐบาลก็ได้รัฐบาลที่
เห็นแก่ตัว แล้วทั้งประเทศก็ตกอยู่ในอำนาจ
ของความเห็นแก่ตัว มีผู้ไม่เห็นแก่ตัวเหลืออยู่
กี่คนในโลกนี้ ประชาธิปไตยของผู้เห็นแก่ตัว
นั้น เลวร้ายกว่าเผด็จการอย่างเลวร้ายที่สุด
เพราะประชาธิปไตยเปิดโอกาสให้ให้ความเห็น
แก่ตัวไม่มีขอบเขต ยิ่งฉลาดก็ยิ่งใช้ได้มากและ
ลึกซึ้ง ถ้ามีความไม่เห็นแก่ตัว แม้จะเป็น
เผด็จการไปในทางดี มีธรรมะเสียอย่างเดียว
เท่านั้น ก็จะมีผลดีหมด ไม่ว่าจะเป็เผด็จการ
หรือประชาธิปไตย (จากหนังสือ น้ำพริกถ้วยเดียวแก้
ปัญหาได้หมดทั้งโลก ของวัดพุทธปัญญา) ในทางการ
เมืองท่านพุทธทาสจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง
เพราะท่านกล้าชี้ผิดชี้ถูกในทางการเมือง โดย
ไม่เกรงใจหรือเอาใจนักการเมือง ในวงการ
คณะสงฆ์ปัจจุบัน ความเป็นพุทธทาสยังมี
อยู่บ้างหรือไม่หนอขอรับ พระคุณเจ้า ตอนหนึ่ง
จากบทความเรื่องท่านพุทธทาสในทางการเมือง
ของคุณกุเทพ ไสกระจ่าง อ่านแล้วไม่เข้าใจ
ว่ายกมาทำไม หมายถึงใครและพรรคไหน

● สมาชิก นคร

👉 *อย่าไปติดใจสงสัยอะไรมากเลยครับ
ท่านเป็นนักเทศน์นักธรรมนักการเมืองปากคม
สั่งกัดพรรคไทยรักไทย มีส่วนสร้างสีสันให้
พรรคแลดูดีเยอะเลย อนาคตจะเป็นอย่างไร
ก็ติดตามดูไปเรื่อยๆ เกิด ใครคิดดี พุดดี และ
ทำดีด้วยยอมได้ดีเต็มเปี่ยม ใครคิดแต่ดี ดีแต่
คิด พุดแต่ดี ดีแต่พุด หากไม่ทำดีตามคิด
ตามพุดก็ได้ดีเท่าที่คิดเท่าที่พุด*

□ คำกรรรม

ฟ้าส่งให้ทักษิณมาจุด
แล้วโยเล้าส่งสนธิมาเกิดด้วย

ก่อนหน้านั้นสองเธอต่างเอออวย
ต่างอำนวยการผลประโยชน์คนโจษจัน
บัดนี้ผลประโยชน์นั้นได้ผันเปลี่ยน
สาวไส้กันจนอาเจียนจึงเปลี่ยนผัน
ตัดลืนใจตัดญาติตัดสัมพันธ์
มุ่งพาดฟันคู่ปรับให้ลับไป

● สมบัติ จันทร์จรัส พิษณุโลก

👉 *เพราะทักษิณแข่งคิวมาจุด
ฟ้าจึงส่งสนธิมาหักหาญ
ลัประยุทธ์สาวไส้ไร้เทียมทาน
ประจัญบานดับดินดัสกร
ถึงสนธิปากร้ายไซ้ชายชาติ
หาญประกาศชนทักษิณชาญสมร
เพราะรักชาติกว่ารักตัวกล้าต่อกร
ยอมเดือดร้อนเช่นนี้ควรนิยม*

☑ บรรณธิการ

ขอแสดงความยินดี ครบรอบ ๑๒ ปี “เราคิดอะไร”

“แต่ละมือของคนไทย
สร้างความชุ่มชื้นในแผ่นดิน”

ร่วมสืบสานอุดมการณ์ เพิ่มสีเขียวกับความสมบูรณ์สู่แผ่นดินไทย
กับ “มูลนิธิสถาบันราชพฤกษ์”

๓๑/๑๑ ซอยเสริมสุขวิหิ ๒ ถนนพระราม ๖
แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร ๑๐๔๐๐
โทร. ๐-๒๖๒๕-๙๖๐๐-๒ โทรสาร ๐-๒๖๒๕-๙๖๐๐
e-mail : rajapruekfoundation@yahoo.com

คุณนิต
คิดน้อย

“ไม่รอ ไม่หวัง แต่เราทำ” คือแรงบันดาลใจให้ “เราคิดอะไร” เจียมเนื้อเจียมตัวเล็กน้อยตามประกาศนียบัตรเป่าลมแต่ตัวกับหัวใจที่ “คิดอะไร” ตามวิถีเรากรองออกมาเป็น “เราคิดอะไร” อยู่รอดปีต่อปี ไม่वादหวังฝันเฟื่องว่าจะยืนยงนานปี

แต่รวดเร็วเหมือนฝันชั่วคืน วันนี้ “เราคิดอะไร” ฝากสิ้นฝันลมมาได้ครบรอบ ๑๒ ปี ครบรอบนักอักษรพอดิ ไม่น่าเชื่อก็ต้องเชื่อ

เราเริ่มต้นแบบไม่มีทุนรอน มีแต่ทุนแรง ทั้งแรงกายแรงใจของผู้ร่วมงาน และผู้ช่วยเหลือสนับสนุนที่ไม่ประสีประสาทำงานทำหนังสือ แต่มีใจพอและพอใจในวิถีชีวิตเรียบง่าย มักร้อยส้นโศษ ซื่อสัตย์ต่อสังคม พร้อมเสียสละแม้ชีวิต เพื่อรังสรรค์สังคมปลอดภัยปลอดภัยปลอดภัย เพียบพร้อมด้วยคนมีคุณมีธรรม

๑๒ ปีผ่านไป จึงคิดถูกบ้างผิดบ้างตามวิสัยคน แต่ก็หาญกล้าแสดงจุดยืนให้สังคมรับรู้ “เราคิด” อย่างนี้จะไม่เสแสร้งอำพรางซ่อนแฝงเลศเล่ห์เพื่อเรียกร้องความชื่นชมจากใครๆ ผิดพลาดพลั้งไปบ้างด้วยประการใดกราบขออภัยมา ณ โอกาสนี้

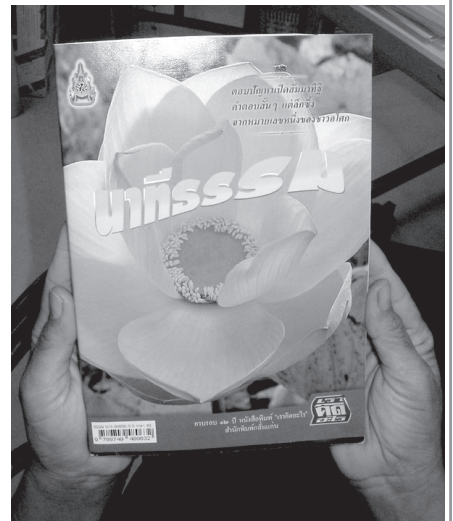
ในวาระนี้ ด้วยสำนึกในพระคุณของมวลสมาชิก ผู้อ่านและผู้มีอุปการคุณ “เราคิดอะไร” ขอน้อมคารวะมอบ “นาทีธรรม” เป็นบรรณาการ พร้อมขอยืนยันว่ามนุษย์พันธุ์ “เราคิดอะไร” เช่นเรานี้ แม้จะคิดและเห็นแตกต่างกระแสดูไปบ้าง แต่ก็มั่นคงจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ยิ่งชีวิต... ไม่ต่างกับเพื่อนพ้องร่วมชาติที่เป็นไทแท้ทั้งหลาย

ข้อพิสูจน์จุดยืนหยัดในสังขธรรมของเรา คือ การเลือกฝ่ายเป็นชนกลุ่มน้อยของสังคมอดทนรองรับคำประณาม เหยียดหยาม ย่ำยีนานปีการจากขุมข่ายอำนาจอาณาจักร ศาสนจักรเพื่อธำรงความเป็นกลาง เชิดชูคนเป็นกลาง

ความเป็นกลางคือ ความถูกต้องชอบธรรมของสังคม

สังคมใดมีธรรมสังคมนั้นผาสุกและยั่งยืน ผู้ใดทำให้สังคมมีธรรม ผู้นั้นสนองพระปฐมบรมราชโองการ “เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”

ผู้ใดก่อวาทก่อกองให้สังคมไร้ธรรม ผู้นั้นบังอาจนักแล ...เนรคุณแผ่นดิน! ๒

อ อยู่บ้านนอก อยู่กับธรรมชาติที่ผันแปร
ไปตามฤดูกาล ต้องเผชิญกับการ
เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ทำให้รู้สึกมี
ชีวิตชีวา ไม่เหมือนคนอยู่ในกรุง ตลอดทั้งปีมี
อยู่ฤดูเดียว คือฤดูเย็นๆ จะอยู่ที่บ้าน อยู่ที่ท่า
งาน หรืออยู่ในรถก็อยู่กับอากาศเย็นๆ ของ
เครื่องปรับอากาศ ช้าแล้วช้าเล่า ไม่เบื่อกัน
บ้างหรือไร

● ชีวิต “บุญหล่น” ง่าย ๆ สบาย ๆ ไม่ต้อง
กินยานอนหลับ ไม่ต้องกังวลว่าจะถูก
คาร์บอนัม !

ตอนนี้มีฝนตกพริ้วๆ คงไม่มีใครตั้งใจมากไป
กว่า “บุญหล่น” ควายสีชมพูเข้มและพลพรรค
สีต่างๆ ตัวโตๆ อีก ๓ ตัว เดินและเล็มหญ้าอย่าง
สบายใจเฉิบ ถ้าขี้มได้คงขี้มแก้มแตก อยากให้
มีหน้าฝนต่อไปนานๆ และฝนพริ้วทุกวัน เดิน
ไปก็มึนกระแจะงเดินตาม ประคบตัวต่อตัว
ราวกับนัดกันมาเกิด มาอยู่ มาทำมาหากินร่วม
กัน ควายเดินแหวกหญ้าไปทางไหน แมลงก็บิน
กระพือออกมาเป็นอาหารของเจ้านกกระยาง

มีเสียงทำลายความสงบขึ้นมาบ้าง คือ
เสียงขันของไก่ป่า บางครั้งส่งเสียงขันแซ่
บ้างก็พาลูกเจี๊ยบออกมาปรากฏตัวให้เห็น
ระยะนี้บ้านเซียงดอยมีเสียงรบกวนที่ไม่ใช่
ธรรมชาติเพิ่มเข้ามาคือ เสียงโทรทัศน์

หนังสือพิมพ์รายวันผมไม่มีใครได้อ่านอยู่แล้ว
ถ้าไม่ได้ดูโทรทัศน์อีกจะรู้ข่าวคราวบ้านเมืองได้

อย่างไร ต้องแวะเข้าประชุมในกรุง ต้อง
ร่วมกันให้สัมภาษณ์สื่อมวลชนเสมอๆ แล้วจะ
เอาอะไรไปพูดกับเขา

แม้ผมจะเป็นกรรมการพันธมิตรฯ มา
หลายเดือน แต่เพิ่งติดจานสายอากาศรับ
โทรทัศน์เอเอสทีวีได้ไม่นาน ดูเอเอสทีวีไปก็
นึกสงสัยไป โทรทัศน์ผ่านดาวเทียมช่องนี้เอา
แต่คัดค้านดร.ทักษิณ ลูกหาบของทักษิณจึง
ออกโรงควาน บริษัทห้างร้านต่างๆ ไม่ใคร่มี
ใครจ้างโฆษณา เพราะภัยจะถึงตัว

สินค้าที่โฆษณามีไม่กี่ราย คงได้ค่า
โฆษณาเพียงนิดหน่อยเท่านั้นเอง ร้านที่จ้าง
ก็เป็นร้านเล็กๆ เช่น ร้านขายลูกชิ้น ขาย
ขนมตูปตูป ขายศาลเจ้า อีกร้านใหญ่ขึ้นมา
หน่อย รับผิดชอบตูดสกอล ก็อยู่เสียไกลลิบ
อยู่ในประเทศลาว ห่างจากชายแดนออกไป
ถึง ๑๘ กิโลเมตรแล้วใครจะไปอุดหนุน
เสียค่าโฆษณาโทรทัศน์จะคุ้มหรือ

ระยะหลังนี้คุณศิริลักษณ์ดูเอเอสทีวีไป
ก็นั่งบ่นไป บ่นว่าผมทำไมไม่หาเงินไปช่วย
เป็นค่าใช้จ่ายให้เขาบ้าง ถ้าเอาแต่นั่งดูเฉยๆ
อย่างนี้ สถานีโทรทัศน์เอเอสทีวีเขาจะอยู่ได้
อย่างไร

เพื่อขอบคุณ **อัญชลี ไพรีรัก** (ไพรียังรักเลย
แต่รัฐบาล ดร.ทักษิณไม่รัก) นัดผมไปอัดเทป
โทรทัศน์ที่สถานี รายการ “**คลุกวงในข่าว**”
ซึ่งผมไม่เคยได้ดูรายการนี้ รายการที่คน
ติดอกติดใจกันเยอะ เพราะดึกเหลือเกิน เลย
เวลานอนของผมไปแล้ว

ผมทราบความจริงว่าผู้จัดรายการบางคน
บ่อยครั้งไม่กล้ารับค่าจัดรายการ เพราะเห็นใจ
สถานี เช่น คุณอัญชลี เป็นต้น บางเดือนถึง

วันเงินเดือนออก เงินไม่มี ต้องเลื่อนวันจ่าย
เงินเดือนออกไป พนักงานบางคนมาจากต่าง
จังหวัด ต้องเช่าห้องพัก เมื่อไม่สามารถ
จ่ายค่าเช่าตรงเวลา เจ้าของก็คิดดอกเบี้ย
เดือนร้อนมาก

บางเดือนจ่ายตรงเวลาก็จริง แต่จ่าย
เพียงส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งจะจ่ายทีหลัง ผม
นึกในใจว่าอีกหน่อยคงเหมือนประเทศลาว
สมัยก่อน ไม่มีเงินเดือนจ่าย ต้องจ่ายเป็นเบ็ด
เป็นไก่อ แม้แจกเงินเดือนแบบนั้น สถานีเอเอส
ทีวีก็คงจ่ายยากอีกเหมือนกัน เพราะเบ็ดไก่อ
เดี๋ยวนี้ราคาแพง

เพื่อนผมคนหนึ่ง สนทนกันมาตั้งแต่เด็ก ไป
ตั้งรกรากอยู่ที่ชิคาโก สหรัฐอเมริกา ซึ่งดู
เอเอสทีวีเป็นประจำได้โทรศัพท์ถึงผม “จำลอง
ไหนดูว่าเอเอสทีวีจะขายหุ้นโง่ละ ทำไมไม่
ประกาศเสียที เราต้องการซื้อ ไม่ใช่อยาก
รวยหรอกนะ อยากช่วยให้เขาอยู่รอด”

ผมตอบว่าเขาคงยังไม่ขายหุ้น เพราะ
น่าเกลียด เอเอสทีวีเป็นเครื่องมือสำคัญที่
ต่อต้านทักษิณ ขณะกำลังเรียกร้องอยู่นี้แล้ว
ประกาศขายหุ้น คนจะเข้าใจผิดไปว่า ออกมา
คัดค้านเพื่อขายหุ้นทำมาหากินเท่านั้นเอง

หลายท่านในเมืองไทยส่งเงินไปช่วย
พันธมิตรในการชุมนุมตามที่ต่างๆ และส่ง
ไปช่วยคณะของคุณสนธิซึ่งจัดรายการอยู่ที่
สวนลุม เวลาไล่เลี่ยกับที่เพื่อนผมในอเมริกา
อยากจะช่วย ผมโทรศัพท์คุยเรื่องอื่นกับ
อาจารย์บุญนำ ทานสัมฤทธิ์ ทราบว่าอาจารย์
และสามี คือ **พลาอากาศตรีพนิช** เพิ่งส่งเงิน
๕,๐๐๐ บาทไปช่วยที่เวทีเมืองไทยรายสัปดาห์
สวนลุม

คนใจเมตตาที่อยากจะช่วยเอเอสทีวี ทั้ง
ในและนอกประเทศมีมาก แต่ไม่รู้จะช่วยอย่างไร
จึงจะตรงกับความต้องการของสถานี ผมหารือ
กับคุณศิริลักษณ์ เราต้องออกเงินช่วยเป็น

ตัวอย่างด้วย ไม่ใช่เอาแต่พูดชักชวนคนอื่น

เย็นวันศุกร์ปลายเดือนสิงหาคม ขณะ
กำลังมีรายการที่สวนลุม ผมถามคุณสนธิหลัง
เวทีว่า เอเอสทีวีชุกชุกหลักเรื่องเงินใช่ไหม
เขาตอบว่า

“พี่ลองครับ ปากผมอมเลือด”

ปกติผมมักจะถูกขอให้พูด
แต่คราวนี้ผมขอพูดเองครับ
ท่านผู้ชมที่พอจะช่วยเอเอสทีวีได้
ขอให้ช่วยกันด้วยครับ

ซึ่งหมายความว่าแกจำเป็นต้องทน พูดอะไรไม่ได้ ผมเลยตัดบทว่า ถ้าเช่นนั้นผมขอพูดบนเวที ผมแจ้งให้ผู้ชมทั้งที่อยู่ที่สวนลุมและนั่งดูโทรทัศน์ที่เมืองไทยและต่างประเทศว่าปกติผมมักจะถูกขอให้พูด แต่คราวนี้ผมขอพูดเอง

การช่วยเงินพันมิตรเป็นเรื่องดี แต่บางครั้งถ้าเงินมีไม่พอ เราก็เลื่อนการจัดกิจกรรมหรือการประชุมออกไป แต่เอเอสทีวีหากไม่มีเงิน ต้องหยุดทันที หยุดแล้วจะเปิดอีกยากมากๆ จึงขอให้ผู้ชมที่พอจะช่วยให้ช่วยเงินแก่เอเอสทีวีอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ

ซึ่งก็ไม่ใช่ว่าจะไปช่วยกับชั่วก็กลับ เฉพาะช่วงทำงานยังไม่เสร็จเท่านั้น เมื่อพักชิลออกไปและเหตุการณ์เรียบร้อยแล้ว เอเอสทีวีก็สามารถรับการโฆษณาทำมาหากินได้ตามปกติ

ผมแถมทำยั่วว่าได้คุยกับญาติสนิทของผม ซึ่งมีกิจการเล็กๆ ที่ไม่หวังผลกำไร ให้เงินช่วย ๑ แสนบาท คนที่ช่วย ผมไม่ประกาศชื่อ (แต่ที่จริงก็คือคุณศิริลักษณ์ เป็นญาติสนิทจริง ๆ เอาเงินจาก “ร้านมังสวิรัตบ้านสวนไผ่สุภาพ” นั่นเอง)

๓-๔ วันต่อมา ผมมีกำหนดนัดพบผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง เมื่อสนทนาเสร็จท่านก็พูดเรื่องการช่วยเหลือเอเอสทีวี ใช้คำสั้นๆ ว่า ถ้าเอเอสทีวีอยู่ไม่ได้ เราก็คัดค้านทักษิณไม่สำเร็จ ท่านส่งถุงกระดาษใส่เงินสด ๑ ล้านบาทให้ผมเอาไปให้เอเอสทีวี

วันนั้นผมไม่มีเวลากลับไปขับรถส่วนตัวจากบ้านราชวัตร ต้องนั่งแท็กซี่ไปพบท่าน ผมเลยต้องนั่งแท็กซี่ขึ้นเงินไปให้สถานี นึกในใจว่าเกิดผมล้มถุงกระดาษนั้นไว้ในแท็กซี่แล้วผมจะทำอย่างไร เพราะเคยมีประกาศเสมอๆ ว่าคนนั้นคนนี้ล้มของไว้ในแท็กซี่

สุภาพสตรีท่านหนึ่ง จากโรงพยาบาลศิริราช บริจาคของหนัก คือ ทองคำแท่งหนัก

๑๐๐ บาท คิดเป็นเงิน ๑ ล้าน ๑ แสนบาทเศษ เอเอสทีวีขอให้เจ้าของเก็บเอาไว้เพราะเป็นของมีค่ามาก ได้รับคำตอบคมๆ สั้นๆ ว่า

“ถ้าบ้านเมืองอยู่ไม่ได้ ทองคำนี้ก็หมดความหมาย”

ต่างช่วยกันคนละไม้ละมือทั้งที่อยู่ในและนอกประเทศ เมื่อกลางเดือนกันยายน เอเอสทีวีประกาศว่า ได้รับเงินบริจาคถึง ๑๓ ล้านบาทเศษ

คำวันที่ผมพูด คุณสนธิขึ้นมาพูดต่อจากผม แสดงความมั่นใจว่าจะแจกหุ้นเอเอสทีวีหุ้นละ ๑ บาท (ตามจำนวนเงินที่บริจาค) ให้แก่ผู้ที่ทำให้ความเมตตา

คืนนั้นโฆษกประกาศว่า **กองทัพธรรม** บริจาค ๓ แสน ๙ บาท คนที่รู้จักกันถามกันใหญ่ว่ากองทัพธรรมมีเงินเท่านั้นเชียวหรือ ผมเป็นคนหนึ่งที่น่าจะงงเพราะเป็นประธานกองทัพธรรมมูลนิธิ ในการประชุมประจำเดือน เกร็ดฎีกะจะแจ้งว่ามีเงินเหลืออยู่ประมาณไม่เกิน ๒ หมื่นบาท ฐานะการเงินเป็นอย่างนี้ตลอด

ผมทราบภายหลังว่าเงินที่บริจาคคือเงินที่ประชาชนให้เป็นค่าใช้จ่ายตอนเราชุมนุมข้างทำเนียบ ใช้จ่ายด้วยความประหัตจึงมีเงินช่วยเหลือเอเอสทีวีได้ถึงเท่านั้น

ชาว**กองทัพธรรม**เกือบต้องไปทนทุกข์ทรมานนอนกลางดินกินกลางถนนอีก พันมิตรประชุมทันทีหลังเกิดระเบิดกลางเมืองหาดใหญ่ ตาย ๔ บาดเจ็บ ๕๘ คน เราเห็นชัดแล้วว่า ดร.ทักษิณแก้ปัญหาไม่ได้ ยิ่งอยู่บ้านเมืองก็ยิ่งเสียหายโดยเฉพาะเรื่องความมั่นคงของประเทศ เราจึงกำหนดเราจะชุมนุมใหญ่ วันที่ ๒๐ กันยายน ที่ลานพระบรมรูปทรงม้า

ก่อนหน้านั้น น.ส.พ.ลงข่าวและภาพประกอบทุกฉบับว่าขณะที่เจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินเสด็จในพิธีอาบน้ำศพ **พันเอกสุทธิศักดิ์** ซึ่งถูกฆ่าที่ยะลา ดร.ทักษิณกลับหวดกอล์ฟอย่าง

สนุกสนาน เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เราเคยพูดในที่ชุมนุมมาหลายเดือนแล้วว่านายกรัฐมนตรีเกาหลีใต้ตีกอล์ฟในขณะที่คนงานรถไฟนัดหยุดงาน เขายังลาออกเลย

๑๙ กันยายนเป็นวันสำคัญ ที่ตัดสินใจว่าเราไม่ต้องไปชุมนุมเห็นหน้ากันหน้าอีกต่อไป ตอนที่มิชชาลินยันว่าทักษิณถูกปฏิวัติ โทรทัศน์ช่องอื่นๆ กำลังเตรียมประกาศคำสั่งคณะปฏิวัติที่ไม่เอาทักษิณ ลุงๆ โทรทัศน์ช่อง ๙ ก็มีภาพ ดร.ทักษิณโผล่ออกมาประกาศภาวะฉุกเฉิน เรียกได้ว่าเป็นการชิงปฏิวัติก่อนแต่ไม่สำเร็จ ประกาศยังไม่จบก็ต้องถูกบังคับให้ส่งดงสัญญาณโทรทัศน์, เป็นเหตุให้คุณมิ่งขวัญที่คุมโทรทัศน์ช่อง ๙ ต้องลาออกในเวลาต่อมา

ผู้สื่อข่าว “ยูมิอูริ” หนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่ของญี่ปุ่นและผู้สื่อข่าวโทรทัศน์ใหญ่สุดของญี่ปุ่นคือ “เอ็นเอชเค” สัมภาษณ์ผมเรื่องความเหมาะสมของการทำการปฏิวัติ ผมตอบทุกคำถาม สรุปรวมก็คือ ทหารเรียนและฝึกมาอย่างเดียวคือ การรักษาความสงบของประเทศเป็นหน้าที่โดยตรง ลูกหาบของทักษิณกำลังเสริมสร้างกองกำลังและใช้สื่อมวลชนปลุกระดมเพื่อทำร้ายทำลายคนจำนวนมากมายังกำลังคัดค้าน ดร.ทักษิณ ถ้าชินป่อยไปจะนองเลือดแน่นอนซึ่งทหารเท่านั้นที่ต้องรับผิดชอบ

ฝ่ายที่คัดค้านทักษิณแม้จะรักสงบไม่ยอมมีเรื่องราวแต่ก็ยอมให้บ้านเมืองเสียหายไม่ได้ แม้เมื่อออกมาคัดค้านแล้วอาจจะถูกทำร้ายก็ต้องทนรับสภาพ

กลุ่มผู้ที่ติดตามข่าวคราวอย่างกระชั้นชิดห่วงใยบ้านเมือง เมื่อหลายเดือนที่ผ่านมาได้ออกมาคัดค้านมากมาย กลางเดือนสิงหาคมติดต่อมาจนถึงก่อนมีการปฏิวัติเล็กน้อย ก็พากันออกมาเรียกร้องให้ ดร.ทักษิณออกจากการเมือง (ไม่ใช่เพียงออกจากราชการเท่านั้น) เช่น กลุ่ม

บุคคลที่มีอาชีพแพทย์และพยาบาล อาจารย์ นักศึกษามหาวิทยาลัยต่างๆ ทั้ง สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยมหิดล

วันที่ ๑๙ กันยายน เครือข่ายนิสิตนักศึกษากลุ่มต่างๆร่วมกันแถลงที่อนุสรณ์สถาน ๑๔ ตุลา ในการเตรียมชุมนุมใหญ่ร่วมกับพันธมิตรเพื่อต่อต้าน ดร.ทักษิณ (แถลงตอนกลางวันตกกลางคืนก็มีการปฏิวัติ) ก่อนมีการปฏิวัติเพียง ๒ วัน หลายคนอยากรู้ว่าเมื่อสถานการณ์งวดเข้าทุกทีประชาชนมีความคิดเห็นเรื่องทักษิณอย่างไร มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญเจ้าของสำนักวิจัยที่ชื่อเอแบคโพลล์จึงได้ออกสำรวจ ผลปรากฏว่าฝ่ายที่สนับสนุนให้ทักษิณเป็นนายกฯ ต่อมีเพียงร้อยละ ๒๙.๔ ฝ่ายที่ต้องการให้ลาออกมีถึงร้อยละ ๕๒.๖

ด้วยแรงหนุนจากลูกหาบให้ ลู้ ลู้ ดร.ทักษิณชะล่าใจว่าไม่มีอำนาจใดจะมาปลดออกได้ การสุ่มประชามติตัวเลขจะออกมาชี้ชัดอย่างไรไม่สนใจ ตั้งทำลู่อย่างเดียว ไม่คำนึงถึงด้วยว่าเมื่อลู่จนถึงที่สุดแล้วบ้านเมืองจะเสียหายยับเยินแค่ไหน

ดร.ทักษิณ กล่าวในการประชุมสมัชชาสหประชาชาติ ที่ประเทศสหรัฐอเมริกาว่า “กระบวนการต่างๆ (ในประเทศไทย) จะต้องดำเนินการต่อไป ไม่ใช่เป็นไปตามการประท้วงตามท้องถนน”

ก่อนถูกปฏิวัติ ลี้ ล้อ ดร.ทักษิณ พยายามทุกวิถีทางที่จะหยุดยั้งการชุมนุมของพันธมิตรในวันที่ ๒๐ กันยายน ได้พากันไปร้องเรียนคณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.) ให้ห้ามพันธมิตร โดยได้อ้างว่าขัดต่อกฎหมายเลือกตั้ง และยังสั่งให้สมาชิกพรรคทั่วประเทศอดซัดการปราศรัยของพันธมิตรไว้เพื่อป้องกันจังหวัด

จะเห็นได้ว่า ก่อนที่ทหารจะปฏิวัติ

ดร.ทักษิณ และพรรคพวกพยายามทำทุกอย่างที่จะครองอำนาจต่อไปให้ได้

คืนวันที่ ๑๙ กันยายน พลเอกสนธิ ผู้บัญชาการทหารบกทำการปฏิวัติด้วยความไม่พร้อม สถานีโทรทัศน์ช่องต่างๆ ยกเลิกรายการปรกติติดต่อกันเป็นชั่วโมงๆ เพื่อเตรียมอ่านคำสั่งปฏิวัติ

เมื่อมีการโทรศัพท์ส่งข่าวแพร่สะพัดไปทั่วกรุงว่า คืนนั้นจะมีการปฏิวัติแน่ ประชาชนต่างจ้องเฝ้าดูโทรทัศน์ ก็ไม่เห็นมีอะไรออกมาสักที จนกระทั่งสี่ห้าทุ่มกว่าๆ จึงมีคนหน้าแก๋ๆ ออกมาอ่านคำประกาศของคณะปฏิวัติ

ไม่ใช่ใครเขาคือ “โฆษกอมตะ” คณะปฏิวัติซึ่งทำหน้าที่อ่านให้คณะปฏิวัติมาหลายยุคหลายสมัย พลตรีประพาศ ศกุนตนาคนักเรียนนายร้อย จปร.หลังผม ๓ รุ่น ตอนเป็นนักเรียนนายร้อยผมจำได้ พลตรีประพาศเป็นนักร้องประจำวงดนตรีไทยของโรงเรียนนายร้อย ระยะเวลาๆ เคยแสดงละครโทรทัศน์กับคณะสุพรรณ บูรณพิมพ์ ถึง ๑๐ เรื่อง

พลเอกสนธิ บุญยรัตกลิน ได้รับคำชมเชยจากทุกวงการทั้งในและนอกประเทศว่าปฏิวัติได้นุ่มนวลแบบเนียนดีมาก ใครๆ ได้เห็นหน้าในโทรทัศน์แล้วก็รู้ทันทีว่าปฏิวัติด้วย

ความจำใจ ไม่ได้กระหึ่มยั้มย่อง วางมาด
ผู้ทรงอำนาจเหมือนหัวหน้าปฏิวัติคนก่อนๆ
ในประวัติศาสตร์เลย

หลายคนเป็นห่วง ผมได้รับคำถามมากมาย
ว่า มาดนี่ๆ อย่างพลเอกสนธิ จะถูกปฏิวัติซ้อน
ไหม ผมยืนยันว่ายากมากที่จะเกิดเหตุการณ์
อย่างนั้น หลังจากพาคณะปฏิรูปฯ เข้าเฝ้า
ถวายรายงานสถานการณ์เมื่อตอน**สองยาม
สิบห้านาที** (คืนวันที่ ๑๙ ต่อกับเช้าวันที่ ๒๐) แล้วใคร
คิดทำการปฏิวัติก็มีแต่ตายกับตายเท่านั้นเอง

ขณะที่ยังไม่มีการประกาศว่าใครจะได้
เป็นนายกรัฐมนตรี ก็มีข่าวลือว่าคนนั้นบ้าง
คนนี้บ้าง แรกๆ มีชื่อท่านองคมนตรี พลเอก
สุรยุทธ์ จุลานนท์ อยู่ด้วย แล้วชื่อก็หายไป
ตอนที่ชื่อหาย ผมโทรศัพท์ถึงท่านว่า หากมี
การทาบตาม ให้รับตำแหน่ง อย่าปฏิเสธ ขอ
ให้เสียสละเพื่อบ้านเมือง ท่านตอบว่าได้
ยืนยันหลายครั้งว่าไม่อยากเป็น แต่ถ้ามี
พระบรมราชโองการก็ต้องเป็น

ทหารปฏิวัติครั้งนี้คือว่าเป็นครั้งแรกใน
ประวัติศาสตร์ที่ผู้คนจำนวนมากดีอกดีใจออก
มาขอบดอกไม้ ขนมนมเนย ให้ทหารที่ยิน
รักษาการณ์ ทั้งชาวบ้านและนายแบบนางแบบ
ยืนถ่ายรูปกับรถถังกันสลอน เจ้าบ่าวเจ้าสาว
แต่งชุดวิวาห์ขอถ่ายรูปกับรถถังด้วยก็มี

ต่างชาติตั้งกันใหญ่ มีด้วยหรือการปฏิวัติ
หวานๆ แบบนี้ นักท่องเที่ยวหลายคนพอ
ทราบว่ามี การปฏิวัติก็รีบเก็บข้าวของเตรียม
เดินทางกลับ แต่พอรู้ว่าทหารไทยปฏิวัติ
คราวนี้ไม่เหมือนใคร ก็เปลี่ยนใจใหม่ แห่กันไป
ถ่ายรูปกับทหารและรถถัง กลายเป็นการ
ท่องเที่ยวซึ่งหาที่ไหนไม่ได้เสียอีก

พวกผม ทหารทั้งในและนอกราชการดีใจ
และชื่นชมทหารทุกชั้นยศที่เกี่ยวข้องกับการ
ปฏิวัติครั้งนี้ ทำให้ทหารได้รับความศรัทธา
จากประชาชนท่วมท้นอย่างคาดไม่ถึง **๒**

คำสอง คำ

ชิน-วัตร

ความเคย “ชิน” กินเราทุกเช้าค่ำ
หากไม่สำนึกไว้คงไร้ผล
ชินกับการทำชั่วมีดมม้วน
พาชีวิตปีป่นตลอดไป

ชินกับการทำดีย่อมมีสุข
ปราศความทุกข์ปีทาชีวาไส
อัมกุศลผลบุญอบอุ้มใจ
อยู่ที่ไหนมีความสุขทุกคืนวัน

คนมีเงินหลงเงินเพลินใช้ทรัพย์
เหมือนติดกับตรึงแน่นไร้แก่นสาร
ชินกับการใช้เงินจนเกินการ
จึงเที่ยวกว้านซื้อพรรคเป็นพวกตน

ชินใช้ทรัพย์จับจ่ายได้อำนาจ
หากแต่ขาดคุณธรรมนำเหตุผล
ชินแต่ใช้คำหยาบจ้วงจาบคน
ในกมลชินแต่บาปคราบเกรอะกรัง

“ชิน” ทำบาปเป็น “วัตร” ชีพกัตกร่อน
บาปจะย่อนทำร้ายเมื่อภายหลัง
ถึงทำบุญมากหลายใช้บุญบัง
บาปก็ยังไม่ผลไปจนตาย

● บุญรอด ปาณบุญณัง

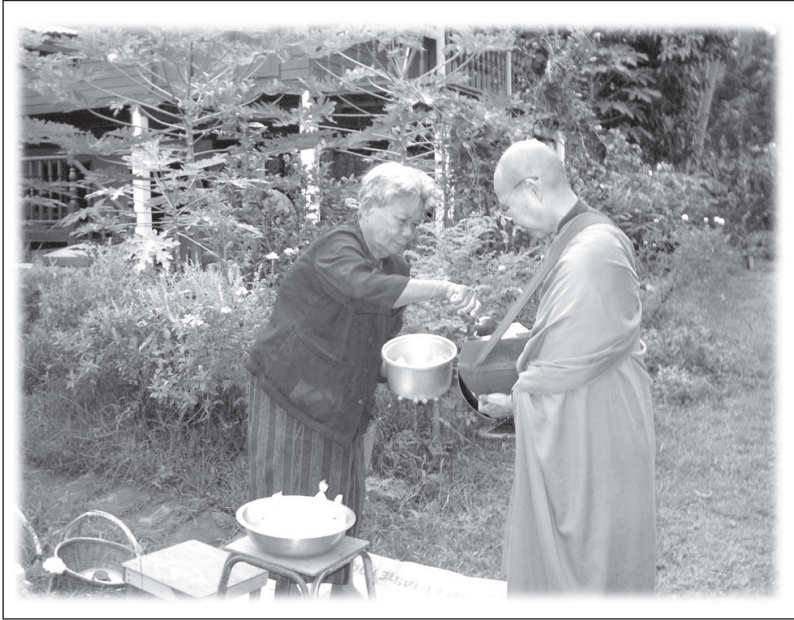

ระบบ “บุญนิยม” นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิฉัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ “บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้นั้นคนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตามยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็นหรือดำเนินชีวิตในระบบ “บุญนิยม” ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ด้วยระบบ “ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลยกันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่าระบบ “ทุนนิยม” กำลังเข้ามุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ “บุญนิยม” นี้ให้ได้แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

กำไร ขาดทุนแท้ ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับที่ ๑๙๔)

● ระบบ “ทุนนิยม” กำลังเข้ามุ่มอับ ไปไม่รอด ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ “บุญนิยม” ให้ได้ สังคมจึงจะไปรอด

เรา ได้สาธยายเรื่อง “**ที่พึ่ง**” มายาวนานมาก ได้โยงโยมมาจนถึง “**ทิวฏฐัมมิกัตถประโยชน์**” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น “**ประโยชน์ปัจจุบัน**” ทั้งที่เป็น **โลกียะประโยชน์** ไปกระทั่งถึงที่เป็น **โลกุตระประโยชน์** ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า “**กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ ของอารยชน**” นั้น เป็นฉันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง **ทิวฏฐัมมิกัตถประโยชน์** คือ ข้อที่ ๔ ข้อที่ ๔ “**สมวีริตา**” อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง” นัยสำคัญของความเป็น “**อารยชน**” กับ “**ปุถุชน**” หรือ “**กัลยาณชน**” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นยำ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง “**หลักคิด**” หรือ “**การคำนวณ**” ของ “**ปัญญาโลกียะ**” ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ “**ปัญญาโลกุตระ**” ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้อ่านรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อ ได้เข้าใจคุณลักษณะของ “**อารยบุคคล**” ที่ถูกต้องตาม **สังฆธรรม** ของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น “**โสดาบัน**” ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง “**สัมมาทิฎฐิ**” นั้น ยิ่งบรรลุธรรม “**โลกุตระ**” ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี “**สัมมาอาชีพ**” ชนิดเป็น “**บุญนิยม**” สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคม ยิ่งๆ ขึ้น แน่นนอน เพราะ “**อารยบุคคล**” จะมี “**ปัญญาโลกุตระ**” เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น “**กำไร-ขาดทุน แท้ ของอารยชน**” ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ “**บุญนิยม**” บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น “**บุญ**” จึงไม่เพียงเป็น “**บุญ**” แค่ “**โลกียธรรม**” เท่านั้น ยังมี “**บุญ**” ที่เป็น “**โลกุตระธรรม**” ซึ่งมีคุณพิเศษของ “**โลกุตระสังฆะ**” อีกต่างหาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใน “**โลกุตระธรรม**” จะไม่มี “**บุญ**” แบบ **โลกียธรรม** **โลกุตระธรรม** นั้นมีทั้ง “**บุญ**” ที่เป็นคุณลักษณะของ **โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง “**บุญ**” แบบ **โลกียธรรม** ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมากได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของ

อารยบุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า “**โลกุตระธรรม**” จะต้องเป็น “**บุญ**” ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด “**โลกุตระ สังฆะ**” ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ “**บุญนิยม**”

เราได้รับฟังถึง “**ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม**” มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง “**แนวคิด**” เล่นๆ หรือเป็นแค่ “**ตรรกะ**” อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เต็มขั้นหมู่กลุ่มที่ทำได้นั้นก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น “**บุญนิยม**” ข้อ ๑ ต้องเป็น **โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง “**ความแตกต่าง**” ของ “**ทุนนิยม**” กับ “**บุญนิยม**” ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

๖๖๖ ขอยืนยันว่า “**ในการทวนกระแสนี้ ข้าราชการทวนกระแสอย่างมีความสุข**” สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง “**จกใจ**” หรือเพราะ “**ไร้ทางออก**” หรือ “**สุดทุกข์สุดฝืนทน**” แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืนความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นย่อมเป็นไปตามจริง ของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง “**ตั้งตนอยู่บนความลำบาก**” (ทุกขายะ อุตตนาถ ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเองเท่าที่ตนจะพอลำบากได้ “**กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือการปฏิบัติตนเป็น “**มัชฌิมาปฏิปทา**”

ในประเด็น “**มัชฌิมาปฏิปทา**” ที่หมายความว่า “**การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไปไม่ตึงเกินไป**” นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน “**มัชฌิมาปฏิปทา**” นี้ เป็น “**ประเด็นสำคัญมาก**” สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า “**การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป**” (มัชฌิมาปฏิปทา) แล้ว

ก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น“หยาบที่สุด”เท่านี้เท่านี้หน้า เป็น “ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น“สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คน จะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรคอันประกอบด้วย องค์ ๘”หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไปก็จะได้รู้ ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม” กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะที่เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง“การเกิดของภาวานามยปัญญา” ซึ่งต้อง เกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคพลนั้นอาตมากำลังเน้น “สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขั้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ” และผู้ จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตรจะ จึงจะ บรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อ ว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเราขอยอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนา จิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอบปาติโกณ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรมาตถสังจะ สู่โลกุตรตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ” จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียด ที่น่าจะพูดสู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย] เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ดูสักหน่อย การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์

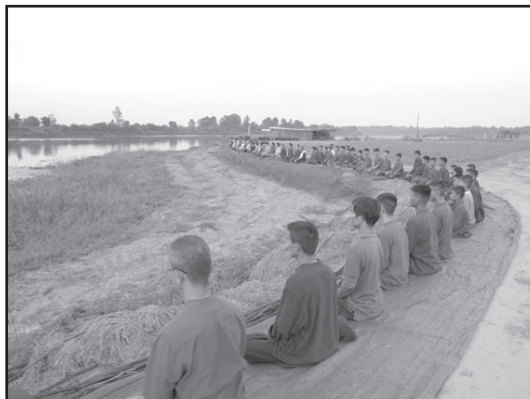
ในประเด็น ทานมี หรือไม่ นั้นประการหนึ่ง อีก ประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ ว่า ทานมีผล หรือไม่

ประเด็นแรก

ทานมี หรือไม่..?

[ประเด็นนี้เราได้พูด กันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไป กว่า“วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน” ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ต้อง “เข้าถึง สภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนา จิตวิญญาณ” หรือ ต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอบปาติโกณ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรมาตถสังจะ สู่โลกุตรตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง ด้วยประการจะนี้

และผู้ที่มีคุณวิเศษ(อุตรินุสธรรม) ถึงขั้นจิตวิญญาณไม่มี“โลก-โกรธ-หลง”หรือเป็นผู้ที่ได้ปฏิบัติพิสูจน์จน กระทั่งบรรลุ“อรหัตตผล”นี้แหละที่ เป็นผู้“ไม่มีภัย”คือ“อภัย”ที่แท้

ผู้ปฏิบัติจนบรรลุเป็นผู้“ให้อภัย” หรือมี“อภัยทาน”จึงเป็นผู้“ไม่มีภัย” ทั้งด้วย“ไม่โลก-ไม่มึนเมา”ที่จะเอาจาก ใคร จึงไม่เป็นภัยกับใครๆ ทั้งด้วย“ไม่ โกรธ-ไม่พยาบาท”ที่จะทำให้ผู้อื่น เดือดร้อน จึงไม่เป็นภัยกับใครๆ ทั้ง ด้วย“ไม่หลง-ไม่มึนเมา-ไม่เลื่อนเปื้อน” ไปกับโลกก็อีกแล้ว จึงไม่เป็นภัยกับ ใครๆ เพราะไม่มอมเมาใครๆ ไม่ครอบงำ

ผู้มี“สัมมาทิฐิ” ที่สามารถทำสมาธิ แบบ“เจโตสมถะ”ได้ จะทำสมาธิแบบนี้ เพื่อปฏิบัติ“เตวิชโช” หรือเพื่อปฏิบัติ“วิชชา ๓” เป็นอุปการะก็ทำได้ แต่ผู้ปฏิบัติในบริบทนี้ ต้องสัมมาทิฐิก่อน

ใครๆ ไม่เป็นต้นเหตุให้ใครๆ เกิดกิเลส

ดังนั้น **“อภัยทาน”** จึงไม่ใช่มีความหมายแค่ *ไม่ถือโกรธ ไม่พยาบาท ยกโทษให้* เพียงเท่านั้น แต่มีความหมายมากกว่านั้น ทั้ง **ไม่โลภไม่มีราคะ-ไม่โกรธ-ไม่หลง** ถึงจะได้ชื่อว่าผู้ได้ทำ**“อภัยทาน”**บรรลุปริบูรณ์ ซึ่งต้องมี**“ความรู้”**ที่ชื่อว่า**“วิชชา”** จึงจะเข้าใจครบถ้วนในบริบทของสังขารธรรมที่เรียกว่า**“โลกุตรสังขาร”**

“วิชชา”ก็คือ**“วิชชา ๘”** ซึ่งเป็นความรู้ชนิดพิเศษยิ่ง เป็น**“อนุศาสน์ปาฏิหาริย์”** ดังที่ได้อธิบายมาแล้ว **“จรณะ”** ก็คือ**“จรณะ ๑๕”** ซึ่งเป็น**“ความประพฤติ”** (จรณะ) ที่ได้ศึกษาอบรมจนมีผลสัมบูรณ์ขึ้นในตน

ส่วนผู้ที่ยึดถือว่า **ทางเอกหรือทฤษฎีเอก** คือ การปฏิบัติหนึ่งหลับท่า**“สมาธิ”**เพ่งกลิ่นต่างๆ รวมทั้งเพ่งลมหายใจเข้าออก(อาณานาณะ) อันเป็นที่รู้จักกันเป็นสามัญ และปฏิบัติกันอยู่ทั่วไปนั้น ก็จะไม่เกิด**“วิชชา ๘ ที่เป็นอนุศาสน์ปาฏิหาริย์”** จะได้**“ผล”**ที่เป็น**“โลกียฌานหรือโลกียสมาธิ”** เป็น**“ผลหลัก”**

พุทธก็ศึกษา**“ฌานและสมาธิ”**ที่เพ่งกลิ่นนี้ และทำให้เกิด**“ผลอุปการะ”**ได้ดี ถึงขนาดที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า **“เป็นอุปการะยิ่ง”** ที่เดียว **ถ้าผู้ปฏิบัติผู้นั้น “สัมมาทิฐิ”**ในเรื่องของ**“ปรมาตถธรรม”** หรือ**“สัมมาทิฐิ”**ในความเป็น**“อริโย สัมมาสมาธิ”**ว่า ต่างกันกับ**“อนาริโย มิจฉาสมาธิ”**อย่างไร และท่านผู้นั้นสามารถปฏิบัติได้ถูกต้อง-ถูกต้องถ้วน ต่อแต่ **ตามที่ควรปฏิบัติ**

ที่กล่าวว่า **“ฌานและสมาธิ”**ชนิดที่เพ่งกลิ่นนี้ **“เป็นอุปการะยิ่ง”** แล้ว**“อุปการะยิ่ง”**นั้นเป็นไฉน ก็เช่นเพื่อ**“การศึกษาสภาวะจิตให้ละเอียดลึกซึ้งขึ้น”**ก็ได้ เพื่อ**“อาศัยเป็นที่พักอันสงบ”**ก็ได้ หรือเพื่อ**“ปฏิบัติเตวธิโซ”**ก็เป็นอุปการะในการปฏิบัติธรรมจริงๆ หรือแม้แต่จะเพื่อสร้าง**“อิทธิปาฏิหาริย์ และอาเทศนาปาฏิหาริย์”**ก็นับเป็นอุปการะให้เกิดให้เป็นจริงได้เหมือนกันสำหรับผู้ฝึกฝนเรื่องแบบนี้ แต่อุปการะประเด็นสุดท้ายนี้ พระพุทธเจ้าตรัสปฏิเสธไว้อย่างแน่ชัดว่า พระองค์ทรง**อิตถัตถ์(อัญญัตติ) -ระอา(หยาตติ) -เกลียด(ชิตจุจจติ)**

อิทธิปาฏิหาริย์ และอาเทศนาปาฏิหาริย์

ขยายความเป็นตัวอย่างอีกนิด เป็นต้นว่า ผู้ปฏิบัติหนึ่งสมาธิในแบบเพ่งกลิ่น ซึ่งเป็นสมาธิแบบเก่าแก่อันรู้กันอยู่ทั่วไปและปฏิบัติกันมาปรึปร่า ก่อนพระพุทธเจ้าจะอุบัติ และพระพุทธองค์ทรงเรียกการทำสมาธิแบบนี้ว่า การปฏิบัติ**“เจโตสมถะ”** คือ การปฏิบัติที่เกิดผล**“จิตสงบ”** ในแบบวิธีหนึ่งสมาธิเพ่งกลิ่นแล้วตัดความรับรู้จากภพภายนอก ๕ ทวาร เข้าไปรับรู้แต่ในภพภายในจิต ทวารเดียวเท่านั้น เรียกว่า **จิตอยู่ใน “ภวังค์”** จากนั้นก็ใช้**“สมาธิ”**นั้น ทำประโยชน์อันพึงทำได้

ขอแฉตรงนี้ขยายความอีกหน่อยหนึ่งเถอะ **“เจโตสมถะ”**นั้น เป็นความเจริญของจิตนัยหนึ่ง **“อธิปัญญาที่เห็นแจ้งในโลกุตรธรรม”**ก็เป็นความเจริญของจิตอีกนัยหนึ่งที่เป็น**“ผลเฉพาะ”**ของพุทธแท้ๆ

“เจโตสมถะ” คือ **“ความสงบใจในภายใน”** ซึ่งศาสนาหรือลัทธิอื่นๆ ใดๆ ก็มี และรู้จักกันทำกันอยู่ทั่วไป

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๓๒ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า **“คนบางคนได้ “ความสงบใจในภายใน” (เจโตสมถะ) อย่างเดียว แต่ไม่ได้ “อธิปัญญาที่เห็นแจ้งในโลกุตรธรรม” (อธิปัญญาธัมมวิปัสสนายะ) หรือไม่รู้จักรู้แจ้งเห็นจริงธรรมะที่เป็นโลกุตรด้วยวิปัสสนาญาณ ซึ่งเป็น “วิชชา” ข้อที่ ๑ ก็มี**

คนบางคนได้**“อธิปัญญาที่เห็นแจ้งในโลกุตรธรรม”** คือ**“อธิปัญญาธัมมวิปัสสนายะ”** อย่างเดียว แต่ไม่ได้**“ความสงบใจในภายใน”**คือ**“เจโตสมถะ”** ก็มี

หรือคนบางคนได้ทั้ง**“เจโตสมถะ”**และ**“อธิปัญญาที่เห็นแจ้งในโลกุตรธรรม”**ก็มี ซึ่งคนที่ได้ทั้ง ๒ อย่างนี้มีเป็นส่วนน้อยในโลก

ส่วนคนที่ไม่ได้อย่างหนึ่งอย่างใดเลย นั้นแหละมีมากกว่ามากในโลก โดยเฉพาะในโลกปัจจุบันนี้แทบจะหาคนผู้ที่พ้น**“มิจฉาทิฐิ”**ในเรื่องที่พูดกันมานี้ไม่ได้เลย แม้จะหาคนที่แค่จะ**“สัมมาทิฐิ”**ในพุทธธรรม อันเป็น**โลกุตระ-เป็นอเทวนิยม**ก็ยากนักยากหนา

ในสังคมพุทธทุกวันนี้ มีผู้รู้ทั้งหลายต่างอธิบายคำว่า**“โลกุตระ”**หรือ**“วิปัสสนา”**หรือ**“อนัตตา”**กันอยู่หลากหลาย ต่างคนต่างก็เข้าใจไปคนละนัยคนละเชิง

ซึ่งจะหา“สัมมาทิฏฐิ”สัมบูรณ์ นั้นยากแสนยากมาก ยังไม่สัมมาทิฏฐิ หรือยังมีมิจฉาทิฏฐิอยู่กันแทบทั้งนั้น
ดังนั้น เมื่อผู้ที่ไม่“สัมมาทิฏฐิ”ดี หรือยังมี“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่นั้น ได้ทำกิจไม่ว่าจะสาธยายธรรมหรือจะทำประโยชน์ใดที่มีผลกระทบเนื่องต่อไปถึงพุทธธรรมตาม**ความรู้ความเห็นของตน** เท่าที่ตนมี และปรารถนาจะทำ ซึ่งคนส่วนมากก็จะทำกันด้วยความปรารถนาดีไปตามภูมิของตนทั้งนั้นแหละ แต่ในเมื่อผู้กระทำนั้น**“ไม่สัมมาทิฏฐิ หรือมิจฉาทิฏฐิ”** ประโยชน์ที่ได้จึง**“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**ไปทั้งหมด ต้องมีผิดมีพลาดแน่ๆ หรือแม้กระทั่งผิดจนเป็น**“มิจฉาทิฏฐิ”**ไปคนละชั่ว ตรงกันข้ามกับ**“สัมมาผล”** ๑๘๐ องศาเลย ก็เป็นไปได้

จึงทำให้คนผู้ที่ไม่มีความรู้เท่า และแถมผู้สาธยายหรือผู้กระทำนั้นเป็นผู้ที่สังคมยอมรับด้วยว่า เป็นผู้รู้-ผู้ที่น่าเคารพนับถือ คนก็รับเอาคำพูด-รับเอาสภาพที่ผิดที่เพี้ยนนั้น หรือรับสัมผัสในสิ่งที่ผิดที่เพี้ยนนั้นๆ แล้วก็หลงยึดไปตามว่า นั่นเป็นสภาพหรือเป็นอาการ**“ที่น่าเลื่อมใส”(ปราสาทิยะ)** เป็นความถูกต้องสมบูรณ์แล้ว แต่จริงๆ นั้นยังมีความผิดๆ เพี้ยนๆ มีความไม่สมบูรณ์เกิดขึ้นได้ เพราะ**ผู้นั้นยัง“ไม่สัมมาทิฏฐิ”หรือยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ตามที่มีที่เป็นจริงอยู่แน่ๆ** แม้จะพยายามให้ถูกต้อง-ให้ถูกต้องอย่างที่สุด และระมัดระวังปานใดก็ตาม

คำสอนของพระพุทธเจ้าั้นทรงสอนไว้ชัดเจนว่าให้ฟังธรรม**สัตบุรุษ**หรือ**สัปปุริส** คือคนที่**มีสัมมาทิฏฐิ** ซึ่งหมายถึงคนที่**“บรรลุมรรค”** ไม่ใช่หมายถึงแค่**ผู้รู้สามัญแต่ยังไม่บรรลุมรรค** ดังนั้น**ผู้ยังไม่“สัมมาทิฏฐิ”หรือผู้ที่ยังไม่บรรลุมรรค** จึงยังไม่นับว่าเป็น**“สัตบุรุษ”** ผู้ชื่อว่า**“สัตบุรุษ”**เหนือกว่าผู้ชื่อว่า**“ปทปรมะ”**แน่ และผู้ที่นับว่าเป็น**“ปทปรมะ”**นั้นพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนว่า หมายถึงผู้ที่ได้**“ฟังพุทธพจน์ก็มาก กล่าวก็มาก จำไว้ได้ก็มาก บอกสอนก็มาก แต่ไม่มีการบรรลุมรรคผลในชาตินี้”**(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๐๘ เล่ม ๒๑ ข้อ ๑๓๓)

ผู้ที่บรรลุมรรคผลนั้นต้องเป็นคนที่มี“สัมมาทิฏฐิ”แน่นอน ผู้ที่ไม่**“สัมมาทิฏฐิ”**หรือยัง**“มิจฉาทิฏฐิ”**ก็แน่นอนยิ่งกว่า**“อีกกว่า”**ย่อมไม่บรรลุมรรคผล แม้จะได้ศึกษา

พุทธศาสนาามาก ถึงขั้นเป็นที่ยอมรับกันในสังคมว่าเป็นผู้คงแก่เรียน เป็นปราชญ์ทางพุทธศาสนา แต่ยังไม่**“สัมมาทิฏฐิ”**หรือยัง**“มิจฉาทิฏฐิ”**อยู่ ดังที่ได้กล่าวมา นั้น ย่อมทำให้ศาสนาพุทธผิดเพี้ยนไปไม่มากก็น้อย ซึ่งเป็นมานานแล้ว และยังเป็นหนักขึ้นๆ มาถึงทุกวันนี้ไม่เคยหยุดยั้ง ถึงวันนี้ที่ผิดที่เพี้ยนจึงมีมากมายสาหัส

ตามธรรมดานั้นมนุษย์ทุกคนนั้นแหละโดยเฉพาะผู้ที่มีความรู้ในศาสนาและรักศาสนาจริงๆ ย่อมปรารถนาดีต่อศาสนาเต็มที่ ดังนั้นจึงกระทำทุกอย่าง**“ไม่ให้ผิด”**และ**“ทำเต็มความฉลาดของตนเน่ยิ่งกว่าเน่”** จะ**“ไม่ยอมใ้งให้เป็นความผิดเพี้ยนแก่ศาสนา”** **“สุดความสามารถทั้งนั้นๆ”** ไม่มีใครจะยอมความฉลาดในศาสนาที่ตน**“รู้ตนฉลาด”** เพื่อให้**“ผิดให้พลาดเมื่อตนแสดงออกในเรื่องของศาสนาเด็ดขาดแน่นอน”** ใช่ไหม ?

ผู้ใดฉลาดเท่าใดก็ต้องแสดงออกในความเป็นพุทธศาสนอย่างเต็มความฉลาดเต็มที่ทั้งนั้น ไม่มีใครจะทำอย่างอ้อมความฉลาดหรอก โดยเฉพาะ**“อ้อมความรู้ที่ตนรู้ความถูกต้องของพุทธศาสนา”** แต่เมื่อผู้นั้นยัง**“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**หรือ**“มิจฉาทิฏฐิ”**อยู่ ก็ต้องผิดๆเพี้ยนๆไปตาม**“ความรู้ไม่ถูกต้อง”(ยังไม่สัมมาทิฏฐิ)** แต่**“มันสุดความฉลาดของตน”**แล้วเพียงเท่านี้ เท่านั้น

นั่นคือ ความยังไม่สมบูรณ์จริง โดยตนไม่ได้ปรารถนาจะให้บกพร่องเลย แต่ตน**“ยอมไม่รู้”**(อริชชา เพราะยังมิจฉาทิฏฐิอยู่) **“แถมจะหลงเชื่อนั่นว่า“ความฉลาดของตนนั้นถูกต้องยิ่ง..ด้วยซ้ำ”** ความผิดๆ เพี้ยนๆ ของพุทธศาสนาจึงเกิดจริงจากผู้ที่ยัง **“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**หรือ**“มิจฉาทิฏฐิ”** ต่างได้ช่วยกันก่อเกิดความผิดๆเพี้ยนๆมาเรื่อยๆจนถึงทุกวันนี้ ด้วยประการฉะนี้

เอาละ.. แวะไปพูดในประเด็นข้างเคียงมากแล้ว กลับมาพูดถึงผู้มี**“สัมมาทิฏฐิ”**กันอีกที ผู้มี**“สัมมาทิฏฐิ”**ที่สามารถทำสมาธิแบบ**“เจโตสมถะ”**ได้ จะทำสมาธิแบบนี้เพื่อปฏิบัติ**“เวทวิช”** หรือเพื่อปฏิบัติ**“วิชา๓”**ให้เกิดประโยชน์เป็นอุปการะก็ทำได้ ขอถามชื่อนะว่า **“ผู้ปฏิบัติในบริบทนี้ต้องสัมมาทิฏฐิก่อน”** จึงจะทำสมาธิหรือทำ**“เจโตสมถะ”**นี้เพื่อปฏิบัติ**“เวทวิช”**ให้เกิด

สี่สั้น
ชีวิต สมอ.

ถ้าใครจำได้
งาน ‘สัปตาศพตัดพุทธศาสนา’
เมื่อปี ’๑๖ จัดโดยชมรมวิชาการ
อมธ.มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
เขานี้แหละ! เป็นผู้ที่นั่งที่อยู่เบื้องหลัง
เสียงกระหึ่มในวันนั้น ตั้งอยู่จนวันนี้
แม้ ๓๐ กว่าปีที่ผ่านมาไป

สัมพันธ

ฟังเจริญจิตต์

□ กว่าจะมีวันนี้

พ่อแม่เป็นคนจีนที่เกิดในประเทศไทย แม่อยู่ย่านเล่งบ่วยเอี้ยะ พ่ออยู่แถววัดพระยาไกร มีลูก ๔ คน ผมเป็นคนที่ ๓ เดิมพ่อมีอาชีพทำสวน พออายุ ๒๐ กว่าปี ก็กระโดดมาเป็นเจ้าแกเปิดโรงไม้เป็นหุ้นส่วนกับเพื่อน จะเรียกว่าเป็นความทะเลาะหยานของชายหนุ่มคนหนึ่งก็ว่าได้ กิจการไปได้ดีในช่วงแรก มีลูกจ้างหลายสิบคน แต่อาจเพราะยังขาดประสบการณ์ ต่อมาโดนลูกหนี้รายใหญ่เบี้ยวเงิน ทำให้กิจการค้ำล้มละลาย พ่อกับแม่ต่างก็ต้องหนีหนีไปคนละทิศละทาง รวมทั้งพี่สาวคนโตก็พลอยต้องหนีไปด้วยเพราะไปเซ็นชื่อค้ำประกันในเรื่องการค้าขายกับพ่อแม่ ครอบครัวแตกกระเจิง เหลือพวกเราพี่น้อง ๓ คน ต้องย้ายไปอาศัยอยู่บ้านญาติ พ่อก็คอยส่งเสียเงินทองมาให้ นานๆ ก็แอบมาเยี่ยมพวกเราสักครั้ง

ผมเรียนอยู่ ป.๖ ตอนนั้น ชีวิตพลิกผัน จากที่เคยมีอุดมสมบูรณ์เป็นไม่มี ทำให้ได้เรียนรู้การประหยัดมัธยัสถ์ การพึ่งตนเอง ด้วยการหารายได้พิเศษ เราช่วยกันพับถุงกระดาษไปส่งร้านโชห่วย ซึ่งเจ้าของร้านเป็นน้องสาวของคนใช้ในบ้านเรานั่นเอง เขารับซื้อและแนะนำควรพับถุงให้กันถุงกว้างกว่านี้หน่อย ไม่งั้นจะใส่ไขไม่ได้ ก็ได้รู้สึกถึงน้ำใจของเขาในยามตกอับ

เราอยู่กับอย่างนี้ประมาณ ๒-๓ ปี ก็ย้ายไปอยู่บ้านว่างหลังหนึ่งของเพื่อนบ้านซึ่งสนิทกับครอบครัวเรา เป็นความช่วยเหลือที่ทำให้พวกเราารู้สึกว่าชีวิตนี้ก็ไม่โหดร้ายเกินไป ตอนนีพี่สาวคนโตกลับมาแล้ว เขารับจ้างตัดเย็บเสื้อผ้าหาเงินจุนเจือครอบครัว พวกเราแบ่งหน้าที่ดูแลบ้าน พี่สาวคนรองทำอาหาร น้องชายคนเล็กวิ่งซื้อของเวลาโดนใช้ ส่วนผมซักผ้า พ่อก็ยังส่งเสียเงินมาให้เป็นระยะๆ

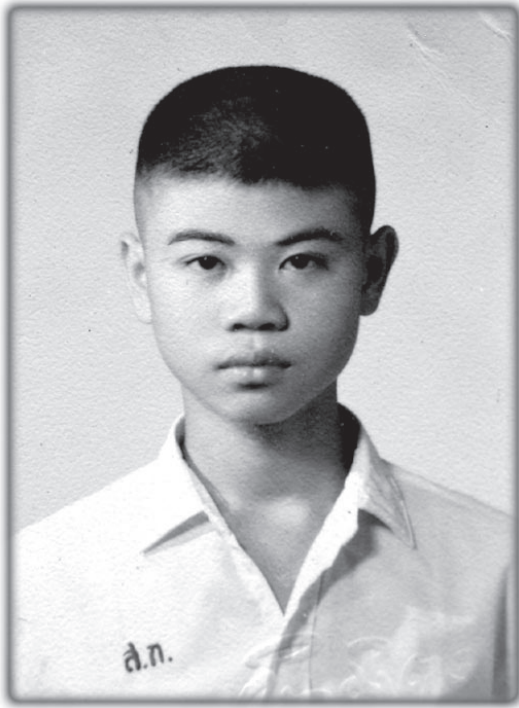
เมื่อยังไม่มียาชีพเป็นหลักแหล่ง พ่อ

ซึ่งมีความสามารถพิเศษในการร้องเพลงจีนก็หันไปเป็นนักร้องสมัครเล่น เป็นที่นิยมฟังกันในกลุ่มเพื่อนและนักธุรกิจซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวจีน โดยพ่อเป็นผู้จัดการทำหน้าที่ประสานกับนักร้อง นักดนตรี แสดงตามงานต่างๆ เช่น งานแต่งงาน งานสังสรรค์ บางวันวิ่งรอก ๓-๔ งาน มีรายได้มากขึ้น พ่อที่จะส่งเสียให้พวกเราได้มีโอกาสเรียนหนังสือตามความสามารถของแต่ละคนโดยไม่ขาดแคลน

ส่วนแม่หนีออกไปอยู่สิงคโปร์ นานๆ กลับมาเยี่ยมลูกสักครั้ง ก็มีของฝากมาให้พวกเราได้ดีใจ แล้วก็กลับไปใหม่ อีก ๒-๓ ปี ต่อมาฐานะทางบ้านเริ่มฟื้นตัว พ่อกลับมายึดอาชีพเดิมขายไม้ แต่คราวนี้เป็นหลงจู้ขายไม้และเอเยนต์ขายเท่านั้น และเราก็มีบ้านหลังใหม่ซึ่งพ่อแม่ลูกได้กลับมาอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันอีกครั้ง

□ การเรียนการศึกษาชีวิต

การเรียนผมสอบได้ที่ ๑-๒ มาตลอด ชั้นประถม ร.ร.บูรณะศึกษา จบ ป.๗ มีจุดหมายเหมือนเด็กฝั่งธนฯ ทุกคนว่า ต้องสอบเข้าเรียนต่อที่ ร.ร.สวนกุหลาบ และเพื่อนๆ ก็ทำอย่างนั้น ช่วงนั้นมีปัญหาครอบครัวแล้ว ผมต้องขวนขวายไปสมัครสอบเข้า ม. ๑ ด้วยตนเอง พี่สาวคนหนึ่งเรียนต่อที่ ร.ร.สตรีวิทย์ น้องชายเรียนที่ร.ร.ราชโอรส การไม่มีผู้ปกครองดูแลทำให้พวกเราต้องช่วยตัวเองมาก ผมได้เรียนห้องคิงที่สวนกุหลาบ เมื่อเทียบกับเพื่อนๆ ในห้อง ผมรู้ว่าเราไม่ใช่คนเก่ง หัวเราไม่ไว มีโอกาสพบเห็นคนเก่งจริงๆ นำตื่นตื่นกับความสามารถ พวกเขาเรียนเข้าใจง่ายอ่านหนังสือเที่ยวเดียวก็รู้เรื่อง วิชาคณิตศาสตร์ก็คิดได้เร็ว โดยที่อาจารย์ไม่ต้องอธิบายมาก เมื่อเทียบกันแล้วนับว่าการเรียนของเราอยู่ระดับปานกลางของเล่นเด็ก ม.๑ ตอนนั้นพวกเขาเล่น

□ พ่อแม่ของฉัน

แม่ฝึกไฝเรื่องศาสนาชอบเข้าหาพระหาเจ้า แต่ก็แค่ไปขอหวย ซึ่งผมก็มักจะติดตามไปเสมอ บังเอิญมีพระองค์หนึ่งที่ลพบุรี ท่านฉันเจ และ มีวัตรปฏิบัติน่าเลื่อมใส แม่ก็ศรัทธาพาพวกเรา ไปกราบไหว้ ท่านก็สอนแนะให้เลิกกินเนื้อวัว เรื่องเดียวก่อน เนื่องจากวัวควายเป็นสัตว์ที่มี คุณประโยชน์ต่อมนุษย์ การกินเนื้อมันจะเป็น บาบมาก แม่ยกเรื่องบาปบุญคุณโทษ ชูให้กลัว ใครที่รับปากว่าจะไม่กินแล้วกลับไปกินจะมี เหตุให้เลือดตกยางออกกันทุกคน พวกเราก็ เลยเลิกกินเนื้อวัวตั้งแต่ออนอยู่ ป.๔ ทั้งที่ชอบ กินลูกชิ้นเนื้อวัวซึ่งอร่อยมาก และรู้สึกที่เรา ยัง กินไม่ได้มากเท่าไรเลย แต่จำได้ว่าเลิกกินได้ โดยไม่ได้เครียดอะไร

แม่มีเมตตาชอบช่วยเหลือ ใคร ตกทุกข์ได้ยากก็จะเข้าไปช่วยชี้แจงสาร ชอบให้ แต่ก็พุ่มเพื่อยใจใหญ่เกินตัว ส่วนพ่อตรงข้ามกับแม่ พ่อมีนิสัย ประหยัด ไม่มีอบายมุข ผมอยู่ ท่ามกลางความสุดโต่งของพ่อแม่ ได้ เห็นทั้งจุดดีและจุดเสีย และได้นำมา หาจุดสมดุลให้ตัวเอง

วิทย์แร่ ลีตวิสต์ต้าฟ เล่นเรือบินบังคับด้วยวิทยุ ขณะที่ผมกับน้องยังเล่นเป่าหนังยาง จับจิ้งหรีด อย่างสนุกสนาน สำหรับผมจึงเหมือนการเปิด โลกทัศน์ใหม่ และได้ภูมิใจว่าครั้งหนึ่งเคยอยู่ ห้องคิงของ ร.ร.สวนกุหลาบ หลังจากนั้น ก็เรียนห้องทำยาฯ จนจบ ม.ศ.๕ จึงมาเรียนต่อ ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จบปริญญาตรี นิติศาสตร์ ปี ๑๗ เข้าทำงานแบงก์กรุงเทพฯ ฝ่ายสินเชื่อ งานโกดังสินค้า ประจำโรงงาน ทอผ้า แห่งละประมาณ ๑-๓ ปี เช่นที่ไทยเกรียง อุตสาหกรรมทอผ้าไทย จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๒๘ เมื่อพลตรีจำลอง ศรีเมือง เป็นผู้ว่าฯ กทม. ผมก็ได้รับการชักชวนให้เข้าร่วมทีมทำงานด้วย

□ นี่คือนั่นเอง

เห็นทุกข์จากความที่ตัวเองเป็นคนที่ไม่ อบอุ่นแถมมาก ชี้อลาดซึกแล้ว เคยเลี้ยงลูกไก่และ มันตาย ก็นั่งร้องไห้ส่งสารมัน ตอนเรียนปี ๑ ที่ธรรมศาสตร์ รายงานตัวหน้าชั้นเรียนมีอาการ ประหม่าลั่นมาก กลัว ก็รู้ตัวเองว่าไม่เอาไหน ใจอยากเป็นคนดีมากๆ ยิ่งได้ช่วยเหลือคนอื่น มากๆ ก็ยิ่งดี และคิดว่าตัวเองยังมีความดี น้อยอยู่ มีความเชื่อคนเราน่าจะสั่งสมความดี

มีความสนใจความเชื่อเรื่องพระเกจิที่มี ฌานสมาบัติแก่กล้าว่ามีฤทธิ์มีเดช พระรุดงค์ จะมีสิ่งมหัศจรรย์ มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองเราได้

ชอบอ่านหนังสือเชิงอิทธิปาฏิหาริย์ และหนังสือนิยายกำลังภายใน อ่านมากมายจนในที่สุดก็ได้ข้อสรุปว่าทุกอย่างอยู่ที่ใจของเรา นั่นเอง เพราะสูงสุดของวิชากำลังภายใน เช่น กระบี่ก็เป็นกระบี่บังคับลมปราณ จึงเริ่มสนใจอยากจะทำเรื่องจิต ตอนนี่ก็เปลี่ยนแนวมาอ่านเรื่องของหลวงวิจิตรวาทการ ตั้งแต่สร้างกำลังใจและการสร้างอำนาจจิต การสะกดจิต และได้ลองฝึกด้วย? รู้ว่าเรื่องของจิตนั้นต้องเริ่มที่ศาสนา ซึ่งน่าศึกษาที่สุด รวมทั้งที่ผมมีความศรัทธาเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว

□ พานพบสิ่งที่แสวงหา

ปลายปี ม.ศ. ๕ พ.ศ. ๒๕๑๓ อาจารย์สอนศีลธรรมนำหนังสือ ส.ค.ส. ชื่อ **“ชีวิตนี้มีปัญหา”** บอกว่าคนเขียนชื่อ รัก รักพงษ์ นามปากกา โพรธิรักษ์ ไคร่อยากได้ไว้อ่านบ้าง ลองเปิดดูในหนังสือมีประวัติคนเขียนว่าเป็นดาราทีวีหนุ่ม สละเงินเดือนเป็นหมื่นทั้งโลกหันไปปฏิบัติธรรม ถือศีลกินเจ ก็บอกตัวเองว่าคนนี่แหละใช่แล้ว นัดเพื่อน ๔-๕ คน ไปหาที่วัดโคศคาราม ไปถึงท่านบวชแล้วบวชก่อนพวกเราไปหาเพียง ๑ วัน ได้เข้าไปคุยซักถามและติดตามท่านตั้งแต่นั้นมา

ในช่วงนี้เป็นรอยต่อที่เลือกอยู่ทางโลก เข้าเรียนมหาวิทยาลัยต่อ หรือทางธรรม เพราะในเมื่อศึกษาระบบเริ่มเข้าใจชีวิตว่าแท้จริงแล้วคนเราเกิดเพื่อเอาอะไรกันแน่ คนส่วนใหญ่ในโลกยังเดินหลงทางไขว่คว้าแย่งชิงสิ่งไร้แก่นสาร ไม่รู้บาปบุญคุณโทษ ผมคิดขนาดอยากจะบวช แต่ยังไม่พร้อมหลายด้านทั้งห่วงพ่อแม่ด้วย จึงตัดสินใจเรียนต่อ

ตอนเลือกเรียนนิติฯ ก็ไม่มีความคิดอะไร เพราะดูแล้วคณะอื่นๆ ก็ไม่ชอบ แต่คณะนี้เฉยๆ ก็เลือกเรียน ดังนั้นตอนเรียนมหาวิทยาลัยปี ๑ มีเวลาว่างจากเรียน ผมก็นั่งรถเมลล์ไปหาท่านที่วัดโคศคาราม พร้อมด้วยปัญหาที่สงสัย ซึ่ง

ผมจะจดไว้ในเศษกระดาษ สงสัยอะไรก็จดๆ พอพบท่านก็ถามๆ บางทีใช้เวลาก่อนวันจนหมดข้อสงสัยจึงกลับบ้าน

หรือบางทีก็ใช้วิธีเขียนจดหมายถามท่านก็ตอบกลับ ติดต่อกับคุณด้วยวิธีนี้มาตลอด คำตอบของท่านกระฉ่างชัด เหมือนหางยงที่คว่ำให้เปิดออก และท่านมีเมตตาที่จะตอบทุกคำถามอย่างเต็มที่และเต็มใจ จนผมรู้สึกศรัทธา จากเชื่อฟัง เชื่อมั่น และเริ่มฝึกปฏิบัติตามด้วยการลดละอบายมุข ถือศีล กินมังสวิรัตติ ตอนเรียนปี ๑ ผมยังใช้วิธีเจเจีย ปี ๒ ผมก็กินมังสวิรัตติบริสุทธิ์ เมื่อเริ่มรู้สึกสึกซึ่งกับตัวเองมากขึ้น เห็นชีวิตไร้แก่นสาร มีความคิดเรื่องธรรมะค่อนข้างรุนแรง อยากไปอยู่วัด เบื่อเรียนมาก แต่ก็ทน เพราะรู้อย่างไม่ถึงเวลาสูงงอม มีแต่ศรัทธาที่อยากจะไปเท่านั้น

จริงๆ แล้วการลดละกิเลสก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย เพราะบางเรื่องมันก็ติดตัวเรามาเนิ่นนาน ดังนั้นแม้เราจะมีศรัทธาแก่กล้าที่จะทำความดีละความชั่วให้มากๆ ก็ตาม ในช่วงนั้น ผมมีความขัดแย้งในตัวเองค่อนข้างสูง บางครั้งที่จิตสงบ ผมจะเดินสำรวจคนเดียว ไม่เอาเพื่อน เคยไปเดินดูตงค์กับคณะของท่านถึงกำแพงแสนใช้เวลาเป็นอาทิตย์ แต่บางช่วงก็หันกลับสู่วิถีชีวิตเก่าๆ ชูซ่าตามใจกิเลส เทียวเล่น สนุกสนานเต็มที่กับฟุตบอลซึ่งเป็นกีฬาที่ผมชอบมาก ตอนหลังจึงเข้าใจว่าการปฏิบัติธรรมขณะที่ยังไม่ลงตัว

ก็จะมีสภาพกลับไปกลับมาอย่างนี้ ในช่วงนั้น เพื่อนๆ ก็เข้าใจดี เพราะเป็นเพื่อนที่คบกันมานาน ไม่มีใครประหลาดใจกับท่าทีและพฤติกรรมแปลกๆ ของผม

□ ผ่าตัดพุทธศาสนา

ช่วงที่เรียนอยู่ ปี ๓ พ.ศ. ๒๕๑๖ เป็นช่วงหลัง ๑๔ ต.ค. พวกซ้ายตื่นตัวกันมาก ชมรมวิชาการ อมธ. ได้จัดกิจกรรมเกี่ยวกับเรื่องพุทธศาสนา ซึ่งตอนนั้นพวกเรามีความเห็นตรงกันว่า การใช้ความรุนแรง ใช้อาวุธประหารกันมันไม่จบ ส่วนตัวผมซึ่งเดินอยู่ในเส้นทางธรรมะก็เห็นว่าแม้แต่ศาสนาพุทธที่ถูกตรงเท่านั้น ก็จะแก้ปัญหาดังกล่าวได้

ดังนั้นเมื่อเพื่อนมาเรียกผมไปช่วย และอาจเพราะผมพูดออกความเห็นแนะนำค่อนข้างมาก เพื่อนๆ ก็ยกให้เป็นประธานจัดงานซะเลย งานนี้ชื่อ “ลัปดาห์ผ่าตัดพุทธศาสนา” เป็นงานสุนทรียกรรม และเป็นงานแรกที่มีภาพแสดงเป็นหลัก มีตัวหนังสือบรรยายเป็นรอง เป็น

แนวใหม่ที่มีภาพเป็นจุดสนใจ งานนี้ได้รับการตอบรับดีมากขนาดคนกลางคืนก็ยังมากันเพียบ พระที่วัดมหาธาตุก็มากันเยอะ มีภาพหนึ่งพระกำลังรับพัดยศมีคำบรรยายว่า “บวชเอาพุทธหรือเอาพัด” แค่นี้ถ้าถามถึงผลของการผ่าตัดก็นับว่ากระหึ่มได้เลย

ก่อนจัดพวกเราคูยกกันว่า เบื่อวิธีจัดนิทรรศการแบบเก่าๆ นอกจากไม่เข้าใจ ยังไม่มีสาระพอให้คนดูแล้วเกิดความรู้ หรือการเปลี่ยนแปลงอะไร เราจึงคิดวิธีใหม่ สุดท้ายออกมาในรูปแบบนี้ งานนี้ได้กลุ่มสันติอโศกทั้งพระและฆราวาสมาช่วยเต็มที่ มีการตั้งโต๊ะในเต็นท์ตามจุดต่างๆ ตอบปัญหาโดยพระ ลิกขมาตุ และวิทยากรอีกหลายท่าน ซึ่งมีผู้ให้ความสนใจมาซักถามกันมาก

จากงานนี้มีนักศึกษา นักเรียนจากสถาบันต่างๆ มาขอเยี่ยมนิทรรศการไปจัดต่อ เรียกว่าเยี่ยมเวียนต่อไปเรื่อยๆ นานพอสมควร เกิดความตื่นตัวในลัทธิธรรมที่ซึ่ซัด แยกถูกแยกผิด แยกขาวแยกดำชัดเจน คนที่กลัวเสียผลประโยชน์ก็มี ช่วงจัดงานจึงเกิดกลุ่มคนเดินขบวนมาเอาเรื่องกับกลุ่มนักศึกษา ถามหาว่าคนจัดอยู่ไหน ก็ทำให้รู้ว่า มีปฏิภิกขิยาแรงพอสมควร จบจากงานนี้ เราได้รวบรวมนิทรรศการต่างๆ มาจัดทำเป็นหนังสือชื่อ “ผ่าตัดพุทธศาสนา” นี้ อาจเป็นมิติใหม่ มีภาพเป็นหลัก และมีคำบรรยายภาพค่อนข้างรุนแรง ถือว่าเป็นเรื่องตื่นเต้นผสมความเคียดแค้น สำหรับบางคน

□ บทบาทสู่สังคม

เราเป็นทีมงานที่วางใจได้ว่าตั้งใจมาเสียสละ ต่างมีความซื่อสัตย์ สุจริต เพราะเป็นนักปฏิบัติธรรม งานหลักคือการฝึกอบรมคุณภาพชีวิต ซึ่งอาจารย์อาภรณ์ พุกกะมาน รองผู้ว่าฯ กทม. ฝ่ายการศึกษา เป็นผู้ร่างหลักสูตร เป็นหน่วยงานเดียวที่มีคำสั่งให้

ข้าราชการเข้ารับการอบรมซึ่งไม่เคยมีหน่วยงานไหนทำมาก่อน นับได้ว่าเป็นความอาจหาญในยุคนั้น

การอบรมคือการแก้ไขเปลี่ยนแปลงคุณภาพของคนให้ดีขึ้น และทำได้จริง เพราะเมื่ออบรมมาได้ระยะหนึ่ง ปรากฏว่างานรักษาความสะอาดในยุคท่านจำลอง โดดเด่นขึ้นมาเป็นอันดับหนึ่ง ขณะที่ก่อนหน้านี้ได้ชื่อว่าเป็นเมืองสกปรกติดอันดับโลก ทั้งๆ ที่เป็นคนงานชุดเดิม ผมเป็นหัวหน้าทีมอบรม ท่านจำลองเป็นผู้อำนวยความสะดวก ผมเองก็เริ่มจากไม่มีประสบการณ์ด้านนี้ แต่ Learning by doing เรียนไปเติมความรู้ไป และอาจเพราะผมมีธรรมะเป็นพื้นฐานอยู่ ทำให้ทุกอย่างง่ายขึ้น

นอกจากงานอบรม ผมรับตำแหน่งเป็นเลขาธิการผู้ว่าฯฝ่ายการศึกษา ตั้งแต่ กทม. ยุคแรก คือ อ.อาภรณ์ พุกกะมาน ต่อมาได้แก่ อ.บุญคง หันจางสิทธิ และ อ.บุญนำ ทานลัมฤทธิ์ หน้าที่ตรงนี้ ส่วนหนึ่งดูแลเรื่องการศึกษา สำนักสวัสดิการ และกองฝึก

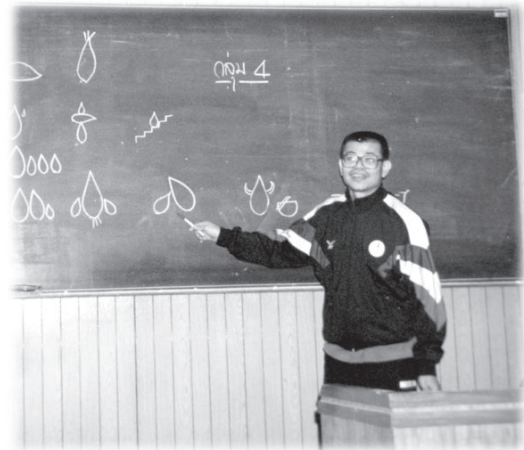
ผมได้ประสบการณ์ชีวิตด้านบริหาร รู้จักผู้คนมากขึ้น ได้เห็นอะไรมากขึ้น คนที่มาคบหาด้วยผลประโยชน์เราก็รู้ ulyงานการเมืองอยู่ ๑๑ ปี จนหมดยุคท่านจำลอง ทีมงานทั้งหมดก็ย้ายมาช่วยงานฝึกอบรมที่ร.ร. ผู้นำของท่านต่อ ซึ่งหลังจากที่ท่านผ่านการต่อสู้ทางการเมืองอย่างโชกโชนก็ได้ข้อสรุป บ้านเมืองไปรอดยาก トラบยังไม่แก้ปัญหาที่คน ดังนั้นหลักสูตร ร.ร.ผู้นำจะเน้นการพัฒนาคนเป็นหลัก เน้นด้านจริยธรรม ทำอย่างไรให้เป็นคนเสียสละ มีอุดมการณ์ เชื้อกฏแห่งกรรม รวมทั้งรู้หน้าที่ต่อครอบครัว หน้าที่ของมนุษย์ที่พึงมีต่อกัน เป้าหมายการอบรมจึงมุ่งทำให้เกิดสัมมาทิฐิในชีวิตก่อน แล้วให้เขาเดินทางเอง การอบรมเป็นการหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งพุทธะลงไป มันจะงอกเมื่อไรเป็นเรื่องของใคร

ของมัน เมื่อถึงกาลเอโอกาสดีๆ เราอบรมทั้งภาครัฐและเอกชน นักศึกษานักเรียนจากสถาบันต่างๆ อบรมต่อเนื่องไม่ขาดสายจนถึงปัจจุบัน

□ บทบาทนักเขียน

ทำอ่านกันในหมู่ญาติธรรมชาวอโศก มีคอลัมน์ซุบซิบโดยใช้นามแฝงจิ้งจก ไปเกาะตามทีต่างๆ เก็บเรื่องราวมาแล้วสู้กันฟัง เขียนบทความศาสนาเน้นเทคนิคการปฏิบัติ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความคิดในเหลี่ยมมุมใหม่ๆ ลงในนิตยสารอโศก เช่น สารอโศก ดอกหญ้า แสงสุญ เป็นต้น

ผมใช้นามปากกาค่อนข้างเปลือง อาจเพราะชอบการขีดเขียน ซึ่งเริ่มต้นจากเขียนบันทึกประจำวันสม่ำเสมอ แต่นามปากกาที่ใช้จริงจัง เช่น “ลิเนรุ” จะเขียนเชิงวิเคราะห์

เจาะลึกเรื่องจิต “สุวลี” เขียนคอลัมน์ “ถ้อยคำ ลีริมกมล” เป็นการมองทุกเหตุการณ์จากฉาก ชีวิต และได้ข้อสรุปให้กำลังใจหรือเตือนสติ ตัวเองออกมาเป็นวลีหนึ่ง เป็นลักษณะคำที่ เรียกว่า หัวกะทิ หรือ Key word ลงในนิตยสาร ดอกหญ้าได้รับการตอบรับจากผู้อ่านค่อนข้างสูง อาจเพราะมีประสบการณ์ร่วมกัน พอใช้คำนี้ สอนตัวเอง มันก็ปังขึ้นมากทันที วิธีนำเสนอ ก็เป็นเชิงเซลล์แมนขายสินค้าโดยไม่จ้องหน้าคน ชื่อแต่จะบอกว่าสินค้ามีดีอย่างไร ให้คนอ่าน สบายใจในการเลือกซื้อ “อุบาสก ชอบทำทาน” เขียนคอลัมน์ “รอบบ้านรอบตัว” วิเคราะห์ เศรษฐกิจ สังคม การเมือง ผสมกันให้เข้ามา ใกล้เกี่ยวกับตัวเรา ไม่ใช่เรื่องไกลตัว เพื่อเพิ่ม วิทยาลัยคนในการอยู่กับโลก ให้รู้ว่ามันเกี่ยวข้อง โยงใยสัมพันธ์ถึงกันทั้งหมด ฉะนั้นวิถีคิดจึงมี ตัวเรา ที่เป็นส่วนต้องแก้ไขให้ได้

ส่วนที่พิมพ์เป็นเล่มก็มี “เหมือนจะบดหัวใจ ให้เป็นแผล” (Defense Mechanic) แนวจิตวิทยา ให้รู้จักกลไกการทำงานของจิตที่ยอกย้อน “เหมือนจะบดหัวใจให้เป็นผุยผง” บอกวิธีล้าง ความโกรธตามแนวอริยสัจ ๔ และ “แก่นแท้แห่ง พลัง” เขียนเล่าประวัติชีวิตตัวเองจากการเริ่มต้นแสวงหาอะไรบางอย่างเพื่อสร้างความเชื่อมั่น ให้แก่ตัวเอง เล่มนี้เป็นรูปแบบการ์ตูน โดย นักเขียนการ์ตูนชื่อดัง เตรียม ชาชุมพร และ หนังสือการ์ตูน “ชีวิตจำลอง” ซึ่งผมมองว่า ประวัติของท่านตั้งแต่วัยเด็กน่าจะเป็นตัวอย่าง ที่ดีให้แก่เยาวชน เรื่องนี้ คุณตรียม ประสบ อุบัติเหตุเสียชีวิตก่อน จึงได้ลูกศิษย์มาเขียน ภาพการ์ตูนให้แทน

□ ครั้งหนึ่งฉันทำดี

ตอนทำงานที่โรงงานไทยเกรียง ปี ๒๕๑๘ ได้ตั้งห้องสมุดธรรมะขึ้น โดยใช้เงินเดือนของตัวเอง มีสาวฉันทนามาสใจธรรมะกันเยอะ

ขนาดอยากไปดูสถานปฏิบัติธรรมที่แดนอโศก นครปฐม ผมก็จัดทัวร์ธรรมะไปกันเต็ม ๑ คัน รถบัส จากตรงนั้น มีหลายคนติดตามมา ศึกษาปฏิบัติธรรม ถือศีล ๕ ละบายมุข กิน มังสวิรัต จนถึงขึ้นบวชเป็นสิกขมาตุก็มี

□ วิพากษ์ชาวพุทธ

โลกเสื่อมต่ำลงทุกวันเหตุเพราะระบบ บริโภคนิยม ตั้งแต่เมื่อสองพันกว่าปีมาแล้ว พุทธศาสนาสอนเรื่องการละลด รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส เพื่อทำให้จิตใจแข็งแกร่ง และ ช่วยสังคม พระสูตรบทแรกที่สอนปัญญาวัคคีย์ “ธรรมจักกัปปวัตตนสูตร” ว่าด้วยความสุดโต่งของ กามสุขัลลิกานุโยค กับอัตตกิลมณานุโยค คือ อารูธในการต่อสู้กับระบบบริโภคนิยม และมา วันนี้อัตราการก้าวหน้าของมันเข้มข้นขึ้นอีก เท่าไร ก็ยังไม่มีใครสำเหนยถึงโทษภัยนี้ และ พระสูตรโอวาทปาติโมกข์ ว่าด้วยหัวใจของ พุทธศาสนา ละชั่ว ประพฤติดี ทำจิตให้ผ่องใส

วันนี้ถ้ามองสังคมด้วยสายตาของนักการ ศาสตร์ พวกเราชาวพุทธละเลย ข้อ ๑ แต่ไป เน้นที่ข้อ ๒-๓ ประพฤติดี ทำดี สวดมนต์ไหว้ พระ ไส้บาตร ปล่อยนก ปล่อยปลา ทำจิตให้ ผ่องใส ก็นั่งสมาธิ ไปวัดกันแม่ลูก ไปทั้ง ครอบครัว ทำแต่เรื่องดี ๆ ทั้งหมดเลย แต่ข้อ ๑ ละชั่ว ไม่ทำ ยังไม่นำพากัน ยังมีชีวิต เบียดเบียนผู้อื่น เห็นชีวิตอื่นไร้ค่า เริ่มจาก ชีวิตสัตว์ต่างๆ และชีวิตคนก็ฆ่ากันเล่นอย่าง ขาดเมตตา ทำให้โลกระอุไปด้วยกลิ่นอายของ สงครามและความตาย

เราละเลยข้อนี้ แต่ไปเน้นการบำเพ็ญจิต บำเพ็ญธรรม มันจึงไม่เป็นไปตามขั้นตอน เบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย ทำให้ศาสนา ไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในอันที่จะ ต่อสู้กับระบบบริโภคนิยมได้อย่างเต็มกำลัง

๒

unForget...

For the World Connection

Lowest price ! International Phone Card

available at ▶

CAT TELECOM Shop, CAT TELECOM Service Center, Carrefour, B2S, Boots Watson, Tops, Samart i-mobile, SE-ED, Bookazine, Bookfriend, PostNet, BTS Makro Office Center, The Book Club, Foodland, Family Mart, SiamDrug PostBoxes, Emporium, All shops that display the CAT PhoneNet sign.

CAT Contact Center 1322
www.cattelcom.com

กศพร.
๒๕๓๑.๕๐

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ใน (ต่อจากฉบับที่ ๑๙๔)

ฉบับนี้ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้เข้ามาว่า **“ลูกพระรัตนตรัย”** ๑๔ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถามในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่เอาตามตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นนอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ดที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว เอาตามพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จงนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

กระนั้นก็คงยัง**ขอเชิญท่านผู้อ่านทุกท่านที่“มีปัญหา”ในชีวิตนี้ ใครจะถาม หรือแม้จะไม่ใช้ปัญหาที่เดียว แต่เป็นเรื่องต้องการวิจารณ์วิจัยแง่ใดเรื่องอะไรก็ตาม หรือเป็นเพียงข้อข้องใจสงสัยต่างๆ หรือจะแลกเปลี่ยน“ความคิดเห็น”กันและกัน ก็เชิญเขียนมาร่วมเสวนากันได้เลย**

โดยส่งคำถามมาถึงอาตมา “สมณะโพธิรักษ์” หรือคอลัมน์**“ชีวิตนี้มีปัญหา”** หนังสือพิมพ์**“เราคิดอะไร”** สำนักพิมพ์กัลป์แก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ. นวมินทร์ คลองกุ่ม ปิงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

[สำหรับปัญหาของ**“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๔. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยกชั้นนักรการเมืองที่ควรจะต้องเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรงเกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณมาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมืองก็คือ “ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”**ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุขเป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร” อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑ คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพนับถือเทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรมที่แสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึงไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการเมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,

ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะมากขึ้นๆ เทาไตา ผู้ นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมืองและยอมทำลายการเมืองมากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้นผู้ที่ทำงานการเมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เทาไตา กระทั่งไม่มีเลยได้จริง ผู้ นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักรการเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆด้วยเท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นๆ เท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มีความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดี ก็เพราะประชากรมีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาทกัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสารถนัยธรรม)**นั้นแล จึงเป็นสังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือสามัคคีกันตามฐานะฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธาและปัญญาที่เข้าใจในสัจจะว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มีความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”** และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”** ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช ๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่าเป็น**“ฐานะ”**ที่สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มีความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็นหลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคม เป็นที่พึ่งของสังคมแท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น **“ที่พึ่ง”** สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะนักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด บรรลุธรรมขั้นนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหัตต์”**จริง ก็

ยิ่งเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษ
แท้จริง ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพ
สูงสุดในประดา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้อง มี “สิ่งที่เป็นจริงอันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด” ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “**ปรมัตถัจจะ**”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยายให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย “วรรณะ ๙” เพียงอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘ “การไม่ละสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มิจฉาทิฎฐิ สัมมาทิฎฐิ” อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ปรโลกเป็นอารยบุคคล” ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อโปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทฺธเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษาหลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฎฐิ” ที่จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อารยชน” หรือไม่มีประธานที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกุตระภูมิ” ได้แน่ๆ

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และ สัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้
๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อตฺถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี **ความเห็นหรือความเชื่อถือ** (ทิฎฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ **“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ **“ผลที่เป็นโลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มี **ความเห็นหรือความเชื่อถือ** (ทิฎฐิ) ว่า **“ทาน”** ที่ให้แล้ว **“ไม่มีผล** (นตฺถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรืออกุศลนั้นก็คือ “มิจฉาทิฎฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า **“ทาน”** ที่ให้แล้ว **“มีผล”** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนั้นเป็น “สัมมาผล” ได้บุญหรือผลดี สมควรทำให้งั้น เป็นต้น โดยเฉพาะ **“ทำทาน”** อย่างไม่รู้จะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฎฐิ)

ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้ววาทมากก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้นจะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” กันตลอดกาลนาน

เรื่อง “**ทาน**” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิฎฐิ” ก็จะได้รู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง “**ประโยชน์**” แก่ตนแก่สังคม และเป็นทั้ง “**มรรคผล**” สุนิพพานจริงๆ

ส่วน “**ทาน**” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “**ทาน**” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “**โลกุตระ**” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเราก็กำลังอธิบายเจาะลึก “**ประโยชน์**” ขึ้นสูงขึ้น คือ “**สัมปรายิกัตถะ**” ที่พุทธศาสนิกชนมักหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “**เวทนิยม**” เพราะเข้าใจเรื่อง “**ศรัทธาและศีล**” ไม่สัมมาทิฎฐิ ซึ่งอาตมากำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “**อเทวนิยม**” โดยเฉพาะเรื่อง “**ศีล**” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง “**ไม่สัมมา**” เพราะแยก “**ศีล**” แยก “**สมาธิ**” แยก “**ปัญญา**” เป็นคนละส่วนคนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “**ไตรลักษณ์**” “**อย่าง**” เป็น “**ปรมัตถธรรม**”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “**มิจฉาทิฎฐิสูต**” - **สักกายทิฎฐิสูต** - **อตตานทิฎฐิสูต**” ซึ่งต้องมี “**สัมผัส**” เป็นปัจจัย” และต้องมี “**องค์รวมของทวาร ๖ - อายตนะนอก** และใน ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “**เวทนาในเวทนา**” ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุดคือ “**โดยความเป็นอนัตตา**” (อนตตโต) **ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส”** อันเรียกว่า “**อนัตตา**” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “**รู้**” (ชาภติ) “**เห็น**” (ปัสสตี) อย่างสัมผัสอยู่หลักๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “**ศีล**” จนนำไปให้เกิด “**สัมมาสมาธิ**” และเกิด “**ปัญญา**” ชนิดมีปฏิสัมพัทธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “**ศีล-สมาธิ-ปัญญา**” อย่างเป็น “**องค์รวม**” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “**ศีล**” ก็ย่อมเกิด “**ศรัทธา**” และ “**ศรัทธา**” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นไปบริบูรณ์ด้วย “**องค์ธรรม**” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี

“วิชา ๙” ที่สามารถรู้“ปรโลก”หรือ“โลกหน้า”แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์”(อรรถะ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลสได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น“สุข” ก็เป็น“สุขพิเศษ”(วุฒสมสุข) ถ้าเป็น“กุศล”ก็เป็น“โลกุตระกุศล”ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น“ทุกขอาริยสัง” เป็น“บรมประโยชน์ขั้นอุตตมัตถะ”หรือ“ประโยชน์”ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น“อรหัตต์” จึงจะเป็นผู้มี“สุขชนิดบรมสุข”(ปรมังสุขขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่อยจนถึง“วิชา ๘” และกำลังจะได้อธิบายถึง“ปัจจุสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก“วิชา” ซึ่งเราได้ศึกษาความซับซ้อนของมันกันต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจากผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น“ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทฤษฎี“เทวนิยม”นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่อปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอยังเข้าใจ“ปรโลก”เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทฤษฎี“อเทวนิยม”นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด“ไม่สัมมาทฤษฎี”(มีฉาทฤษฎี)แค่เรื่อง“ปรโลก”เรื่องเดียวนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด“สัมปรายกัถตตประโยชน์”ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยามความเป็น**“อาริยะ”**จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**โลกุตระสังจะ** จึงจะเป็น**มรรคผล**ของศาสนาพุทธ**ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**ถึงพร้อมด้วย“วิปัสสะและจรณะ”**

ถึงพร้อมอย่างไร **“จรณะ”**ที่เกิด**“วิชา”**นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่นในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆ ครอบๆดูบ้างแม้จะยาวหน่อย ท่านทั้งหลายที่อ่านข้อเขียนของอาตมาอยู่ที่นี่ ส่วนมากคงจะไม่มีพระไตรปิฎกอ่าน ก็ขอคัดเอาข้อความจากพระไตรปิฎกส่วนนี้ มาลงให้อ่านครบๆดูบ้างก็แล้วกันจะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้งว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

จะได้เห็นทั้ง**จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล** อันเป็น**“ธรรมบัญญัติของศาสนาพุทธ”**คือ **ศีลหรือข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลักที่จัดระเบียบความเป็นศาสนาพุทธที่บัญญัติโดยพระพุทธเจ้ามาตั้งแต่เริ่มเกิดศีล หรือข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลักที่ศาสนาพุทธใช้เพื่อการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ** ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประกาศความเป็น**“ศาสนาของพระองค์”**ว่าเป็น**“อเทวนิยม”**และเป็น**“โลกุตระ”**

อันเป็นการประกาศ**“ความเป็น”**ที่ยืนยันแน่นอนว่า **แตกต่างจาก “ความเป็น”**ศาสนาทั้งหลายที่ล้วนเป็น**“เทวนิยม”**และเป็น**“โลกียะ”**กันทั้งนั้นๆ ซึ่งเป็นการทำลาย อย่างอาจหาญแก่กล้าสุดๆ เพราะมันเท่ากับเป็นการประกาศสิ่งที่ค้านแย้งหรือต่อต้านความเชื่อถือ-ยึดถือใน**“ความเป็นศาสนา”**ประดามีในโลกกันอย่างฉกาจฉกรรจ์ แม้ถึงทุกวันนี้ก็ยังมีคนเห็นว่า**“พุทธ”ไม่ใช่ศาสนาแต่เป็นแค่ลัทธิปรัชญาเท่านั้น**

ผู้ไม่เคยอ่านมาก่อน ก็ลองอ่านดู จะเห็นได้จาก**ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลักที่จัดระเบียบความเป็นศาสนาพุทธที่บัญญัติโดยพระพุทธเจ้ามาตั้งแต่เริ่มเกิดศีล**ว่า พุทธแท้ๆนั้น**เป็นศาสนาอย่างไร ไม่เป็นอย่างไรกันชัดๆ** แม้คำความในการ**สำรวมอินทรีย์**การ**มีสติสัมปชัญญะ** และอื่นๆที่ยืนยันสารลัจจะของพระพุทธเจ้าก็จะ**ได้รู้ชัดเจนขึ้นด้วย** เชิญอ่านได้

[จุลศีล]

ดูกรอัมพภูละ อยางไร ภิกษุจึงชื่อว่า **เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยศีล**

๑. ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ละการฆ่าสัตว์ เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์ วางทัณฑะ วางศาสตรา มีความละอาย มีความเอ็นดู มีความกรุณา หวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่ **ข้อนี้เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง**

๒. เธอละการลักทรัพย์ เว้นขาดจากการลักทรัพย์ รับแต่ของที่เขาให้ ต้องการแต่ของที่เขาให้ ไม่ประพฤติตนเป็นขโมย เป็นผู้สละอาตอยู่ **แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง**

๓. เธอละครกรรมเป็นข้าศึกแก่พรหมจรรย์
ประพฤติพรหมจรรย์ ประพฤติห่างไกล เว้นขาดจาก
เมถุนอันเป็นกิจของชาวบ้าน **แม้ข้อนี้ก็เป็นที่ลืมนึก
ของเธอประการหนึ่ง**

๔. เธอละการพูดเท็จ เว้นขาดจากการพูดเท็จ
พูดแต่คำจริง ดำรงคำสัตย์ มีถ้อยคำเป็นหลักฐาน
ควรเชื่อได้ ไม่พูดลวงโลก **แม้ข้อนี้ก็เป็นที่ลืมนึก
ของเธอประการหนึ่ง**

๕. เธอละคำส่อเสียด เว้นขาดจากการส่อเสียด
ฟังจากข้างนี้แล้วไม่ไปบอกข้างโน้น เพื่อให้คนหมู่นั้น
แตกร้างกันสมานคนที่แตกร้างกันแล้วบ้าง ส่งเสริมคน
ที่พร้อมเพรียงกันแล้วบ้าง ชอบคนผู้พร้อมเพรียงกัน
ยินดีในคนพร้อมเพรียงกัน เพลิดเพลินในคนผู้
พร้อมเพรียงกัน กล่าวแต่คำที่ทำให้คนพร้อมเพรียง
กัน **แม้ข้อนี้ก็เป็นที่ลืมนึกของเธอประการหนึ่ง**

๖. เธอละคำหยาบ เว้นขาดจากคำหยาบ กล่าว
แต่คำที่ไม่มิโทษ เพราะหุชชนให้รัก จับใจ เป็นของ
ชาวเมือง คนส่วนมากรักใคร่ พอใจ **แม้ข้อนี้ก็เป็นที่ลืมนึก
ของเธอประการหนึ่ง**

๗. เธอละคำเพ้อเจ้อ เว้นขาดจากคำเพ้อเจ้อ พูด
ถุกกาละ พูดแต่คำที่เป็นจริง พูดอิงอรรถ พูดอิง
ธรรม พูดอิงวินัย พูดแต่คำมีหลักฐาน มีที่อ้าง มีที่
กำหนด ประกอบด้วยประโยชน์ โดนกาลอันควร **แม้
ข้อนี้ก็เป็นที่ลืมนึกของเธอประการหนึ่ง**

๘. เธอเว้นขาดจากการพรากรพิชคามและภุตคาม
แม้ข้อนี้ก็เป็นที่ลืมนึกของเธอประการหนึ่ง

๙. เธอฉันหนเดียว เว้นการฉันในราตรี งดจาก
การฉันในเวลาวิกาล...

๑๐. เธอเว้นขาดจากการฟ้อนรำ ขับร้อง ประโคม
ดนตรี และดูการเล่น อันเป็นข้าศึกแก่กุศล...

๑๑. เธอเว้นขาดจากการตัดทรงประดับ และ
ตกแต่งร่างกายด้วยดอกไม้ของหอมและเครื่อง
ประเทืองผิว อันเป็นฐานแห่งการแต่งตัว...

๑๒. เธอเว้นขาดจากการนั่งนอนบนที่นั่งที่นอน
อันสูงใหญ่...

๑๓. เธอเว้นขาดจากการรับทองและเงิน...

๑๔. เธอเว้นขาดจากการรับธัญญาหารดิบ...

๑๕. เธอเว้นขาดจากการรับเนื้อดิบ...

๑๖. เธอเว้นขาดจากการรับสตรีและกุมารี...

๑๗. เธอเว้นขาดจากการรับทาสีและทาส...

๑๘. เธอเว้นขาดจากการรับแพะและแกะ...

๑๙. เธอเว้นขาดจากการรับไก่และสุกร...

๒๐. เธอเว้นขาดจากการรับช้าง โค ม้า และลา...

๒๑. เธอเว้นขาดจากการรับไร่นาและที่ดิน...

๒๒. เธอเว้นขาดจากการประกอบพุทธกรรมและ
การรับใช้...

๒๓. เธอเว้นขาดจากการซื้อขาย...

๒๔. เธอเว้นขาดจากการโกงด้วยตราชั่ง การ
โกงด้วยของปลอม และการโกงด้วยเครื่องตวงวัด...

๒๕. เธอเว้นขาดจากการรับสินบน การล่อลวง
และการตลบตะแลง...

๒๖. เธอเว้นขาดจากการตัด การฆ่า การจองจำ
การตีชิง การปล้น และกรรโชก **แม้ข้อนี้ก็เป็นที่ลืมนึก
ของเธอประการหนึ่ง**

[จบจุลศีล]

ถึงตรงนี้ก็ขออธิบายแทรกเสียหน่อย ก่อนจะได้
อ่าน *“มัชฌิมศีล-มหาศีล”* ต่อ

สังเกตให้ดีเถิด ทั้ง ๒๖ ข้อ ของ **จุลศีล** ลงท้ายศีล
ทุกข้อจะทรงกำกับด้วยประโยคที่ว่า **แม้ข้อนี้ก็เป็นที่ลืมนึก
ของเธอประการหนึ่ง** ทุกๆ ข้อ ไม่ได้ละเว้นสักข้อ

จึงเท่ากับเป็นการตราหลักสำคัญ ตั้งแต่เริ่มแรก
ในการประกาศ **“ความเป็นพุทธศาสนา”** ขึ้นมา เพื่อให้
ให้รู้ว่า **“ศาสนาของพระพุทธองค์”** นั้น เป็นอย่างไรที่ท่าน
ประกาศให้ **“เว้นขาด”** อะไรต่ออะไรต่างๆ ใน **“จุลศีล-
มัชฌิมศีล-มหาศีล”** นี้แหละ เป็นการยืนยันชัดเจนว่า
ศาสนาพุทธจะเป็นอย่างไรที่ **“พุทธ”** เป็น ตามที่พระพุทธเจ้า
ตรัสรู้เองโดยชอบนี้ ซึ่งบางสิ่งบางเรื่องอาจจะ
จะเป็นเหมือนศาสนาอื่นบ้าง แต่ท่านไม่ได้เน้นชัด
กำหนดเป็นข้อ **“ศีล”** ไว้ในตรงนี้เลย

เพราะฉะนั้น ในส่วนที่พระองค์เน้นเป็น **“ศีล”** ให้

“เว้นขาด” นี้แหละ จึงเป็นสิ่งเป็นเรื่องสำคัญยิ่งนัก ถึงขนาดพระองค์ต้องตรัสให้ชาวโลกรู้กันอย่างชัดเจน ว่า ศาสนาพุทธไม่ใช่อะไรอย่างศาสนาอื่นที่เขาว่าเขาเป็น เขาประหลาดกันอยู่ต้นคางทั่วไปทั้งหลายทั้งหล่านั้น

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้นี้ จึงเป็น **“พุทธธรรมบัญญัติ”** หรือ **“ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนาพุทธใช้เพื่อการบริหารจัดการองค์กรพุทธ ให้อยู่ในความเป็นพุทธ**

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล” และจะได้อ่าน “มัชฌิมศีล-มหาศีล” ต่อ หลังจากอาตมาอธิบายแทรกตรงนั้นแล้ว ก็ให้เห็นต่างๆ ชัดๆ ว่า ศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้า ทรงสร้างขึ้นมา นั้น “เว้นขาด” อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้าง แล้วคุณจะ “งง !” แทบจะ ไม่อยากจะเชื่อกันเลยทีเดียว เพราะปัจจุบันนี้ สิ่ง ที่ให้ “เว้นขาด” นั้น กลับมีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ

อ่าน “มัชฌิมศีลและมหาศีล” กันต่อไปจนจบก่อน เถอะ แล้วจะ “งง !” จริงๆ หรือเห็นจริงตามที่อาตมาว่า

[มัชฌิมศีล]

๑. ภิกษุเว้นจากการพรากพิชคามและภุตคาม เช่น อย่างที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวกฉัน โภชณะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังประกอบการพรากพิชคาม และภุตคามเห็นปานนี้ คือ พืชเกิดแต่เหง้า พืชเกิดแต่ ลำต้น พืชเกิดแต่ผล พืชเกิดแต่ยอด พืชเกิดแต่เมล็ด เป็นที่ครบห้า **แม้ข้อนี้ก็ เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง**

๒. ภิกษุเว้นจากการบริโภคของที่ทำการสะสมไว้ เช่น อย่างที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวกฉัน โภชณะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังประกอบการบริโภค ของที่ทำการสะสมไว้เห็นปานนี้ คือ สะสมข้าว สะสมน้ำ สะสมผ้า สะสมยาน สะสมที่นอน สะสมเครื่อง ประทีงผิว สะสมของหอม สะสมอำมิส **แม้ข้อนี้ก็ เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง**

๓. ภิกษุเว้นขาดจากการดูการเล่นอันเป็นข้าศึกแก่ กุศล เช่น อย่างที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉัน โภชณะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังชวนชวาย ดู การเล่นอันเป็นข้าศึกแก่กุศล เห็นปานนี้คือ การพ้อน

การขับร้อง การประโคมมโหรี มีการรำ เป็นต้น การเล่นนินาย การเล่นปรมมือ การเล่นปลุกผี การ เล่นตีกลอง ฉากภาพบ้านเมืองที่สวยงาม การเล่น ของคนจัดนทาล การเล่นไม้สูง การเล่นหน้าศพ ชนช้าง ชนม้า ชนกระบือ ชนโค ชนแพะชนแกะ ชนไก่ รม นกกระทา รำกระบี่กระบอง มวยชก มวยปล้ำ การรบ การตรวจผลการจัดกระบวนทัพ กองทัพ **แม้ข้อนี้ก็ เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง**

๔. ภิกษุเว้นขาดจากการชวนชวายเล่นการพนัน อันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท เช่น อย่างที่สมณพราหมณ์ ผู้เจริญบางจำพวก ฉัน โภชณะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังชวนชวายเล่นการพนันอันเป็นที่ตั้งแห่งความ ประมาทเห็นปานนี้ คือ เล่นหมากกรุกแถวละแปดตา แถวละสิบตา เล่นหมากเก็บ เล่นดวด เล่นหมากไหว เล่นโยนบ่วง เล่นไม้ตั้ง เล่นกำท่าย เล่นสกา เล่น เป่าใบไม้ เล่นไถน้อยๆ เล่นหกคะเมน เล่นกั้งหัน เล่นดวงทราย เล่นรถน้อยๆ เล่นธนูน้อยๆ เล่น เขียนทายกัน เล่นทายใจ เล่นเลียนคนพิการ **แม้ข้อนี้ก็ เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง**

๕. ภิกษุเว้นขาดจากการนั่งนอนบนที่นั่งที่ นอนอันสูงใหญ่ เช่น อย่างที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญ บางจำพวก ฉัน โภชณะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยัง นั่งนอนบนที่นั่งที่นอนอันสูงใหญ่เห็นปานนี้ คือ เตียง มีเท้าเกินประมาณ เตียงมีเท้าทำเป็นรูปสัตว์ร้าย ผ้าโกเชาว์ขนยาว เครื่องลาดที่ทำด้วยขนแกะวิจิตร ด้วยลวดลาย เครื่องลาดที่ทำด้วยขนแกะสีขาว เครื่องลาดที่มีสัณฐานเป็นช่อดอกไม้ เครื่องลาดที่ ยัดนุ่น เครื่องลาดขนแกะวิจิตรด้วยรูปสัตว์ร้ายมี สีหะและเสือเป็นต้น เครื่องลาดขนแกะมีขนตั้ง เครื่องลาดขนแกะมีขนข้างเดียว เครื่องลาดทอง และเงินแกมไหม เครื่องลาดไหมขลิบทองและเงิน เครื่องลาดขนแกะจุนางพ้อน ๑๖ คน เครื่องลาด หลังช้าง เครื่องลาดหลังม้า เครื่องลาดในรถ เครื่อง ลาดที่ทำด้วยหนังสัตว์ชื่ออินชินะอันมีขนอ่อนนุ่ม เครื่องลาดอย่างดีทำด้วยหนังชะมด เครื่องลาดมี

เพดาน เครื่องลาดมีหมอนข้าง **แม่ข้อนี้ก็เป็นที่ล**
ของเธอประการหนึ่ง

๖. ภิกษุเว้นขาดจากการประกอบการประดับตกแต่งร่างกายอันเป็นฐานแห่งการแต่งตัว เช่น อย่างที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉัน โภษะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังชวนชวายประกอบการประดับตกแต่งร่างกายอันเป็นฐานแห่งการแต่งตัว เห็นปานนี้ คือ อบรม ไคลอวยวะ อาน้ำหอม นวด ส่องกระจก ต้มตา ทัดดอกไม้ ประเทืองผิว ผัดหน้าทาปาก ประดับข้อมือ สวมเกี้ยว ใช้ไม้เท้า ใช้กล้วยา ใช้ดาบ ใช้ขรรค์ ใช้ร่ม สวมรองเท้าประดับวิจิตร ติดกรอบหน้า ปักปืน ใช้พัศควาลวิชนี นุ่งห่มผ้าขาว นุ่งห่มผ้ามีชาย **แม่ข้อนี้ก็เป็นที่ลของเธอประการหนึ่ง**

๗. ภิกษุเว้นขาดจากตริจฉานกถา เช่นอย่าง ที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวกฉัน โภษะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังประกอบตริจฉานกถา เห็นปานนี้ คือ พุดเรื่องพระราชา เรื่องโจร เรื่องมหาอำมาตย์ เรื่องกองทัพ เรื่องภัย เรื่องรบ เรื่องข้าว เรื่องน้ำ เรื่องผ้า เรื่องที่นอน เรื่องดอกไม้ เรื่องของหอม เรื่องญาติ เรื่องยาน เรื่องบ้าน เรื่องนิคม เรื่องนคร เรื่องชนบท เรื่องสตรี เรื่องบุรุษ เรื่องคนกล้าหาญ เรื่องตลก เรื่องทำน้ำ เรื่องคนที ล่วงลับไปแล้ว เรื่องเบ็ดเตล็ด เรื่องโลก เรื่องทะเล เรื่องความเจริญและความเสื่อมด้วยประการนั้นๆ **แม่ข้อนี้ก็เป็นที่ลของเธอประการหนึ่ง**

๘. ภิกษุเว้นขาดจากการกล่าวถ้อยคำแก่งแย่งกัน เช่นอย่าง ที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวกฉัน โภษะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังชวนชวายกล่าวถ้อยคำแก่งแย่งกันเห็นปานนี้ เช่น ว่าท่านไม่รู้ทั่วถึงธรรมวินัยนี้ ข้าพเจ้ารู้ทั่วถึง ท่านรู้จักทั่วถึงธรรมวินัยนี้ได้อย่างไร ท่านปฏิบัติผิด ข้าพเจ้าปฏิบัติถูก ถ้อยคำของข้าพเจ้าเป็นประโยชน์ ของท่านไม่เป็นประโยชน์ คำที่ควรจะกล่าวก่อน ท่านกลับกล่าวภายหลัง คำที่ควรจะกล่าวภายหลัง

ท่านกลับกล่าวก่อน ข้อที่ท่านเคยซ้ำของมา ผันแปรไปแล้ว ข้าพเจ้าจับผิดวาตะของท่านได้แล้ว ข้าพเจ้าชมท่านได้แล้ว ท่านจงถอนวาตะเสีย มิฉะนั้นจงแก้ไขเสีย ถ้าสามารถ **แม่ข้อนี้ก็เป็นที่ลของเธอประการหนึ่ง**

ที่...
ข้อ ๑ ที่ถามว่า **“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร?** และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชั้น ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่าย ๆ คือ

ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชชา **“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้** แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง**“ชีวิตนี้”** แต่ถามเต็มออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆ พอสมควรว่า **“ชีวิตนี้”** เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดคล้องประสานสัมพันธ์กัน ชัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก และได้ขยายต่อไปว่าทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น**“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ”** ก็จะเห็นได้ว่า**“ชีวิตนี้”**เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวข้องกับ**“อตุ”** เกี่ยวกับ**“พีชะ”** เกี่ยวกับ**“จิต”** และจะเกี่ยวกับ**“กรรม”** เกี่ยวกับ**“ธรรมะ”**อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชีวิต**“ความเป็น”(ภาว)**ของแต่ละนิยามกันแค่นั้น? ตามที่

ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้งอย่าง
ล้ำค่าทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของ
คน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า **การกระทำของคน** อันมี
ได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม” หรือ **“การกระทำ”** ที่เกิดขึ้นของ **“เจ้าของ
ชีวิต”** ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะมี
สิ่งสมลงเป็น **“ทรัพย์ของตนๆ”** (กัมมัตสกะ) แต่ละบุคคล
ในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล **“ชีวิต”** ของ
ผู้นั้นๆไป トラบ“ปรินิพพาน” ที่เดียว

เพราะ **“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และ
คือ ชาตาน”** ทั้งจริงที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดูจเดียวกับ
กับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ **“กรรม”** กับ **“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆ
ชาติ” (วิบาก)** นั้นแหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไปใครจะ
ประสบบทใดหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง
ที่มาจาก **“กรรม”** หรือ **“การกระทำ”** ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม **“กรรม”** ไม่ว่าจะดีหรือชั่วชั่วนั้นๆ
มาจริง มี **“วิบาก” (ผลแห่งกรรม)** มากจนกระทั่งเป็น **“พลัง
หรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น **“บารมี”** จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่อง
แปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะ
ประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็ **เป็นเรื่อง
จริงสำหรับผู้มี “บุญบารมี” ถึงขั้นนั้นๆจริง** [บุญก็มี
พลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

**“อำนาจพิเศษ” ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มีมนุษย์นับถือ
ว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ” หรือ “เป็นอำนาจของพระเจ้า”
หรือแม้แต่ “อำนาจของชาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ
ผู้มีบารมีแห่ง **“กรรมวิบาก”** อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี **“ผลบุญ”** ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี
“อำนาจพิเศษ” หรือ **“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือไม่มี **“พระเจ้า”** ที่
จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ่อนน้อมจาก **“พระเจ้า”**
อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี **“พระเจ้า”** บันดาลให้
แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี **“ผลบาป”** ของตนจริง ก็จะมี

**ชาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆ
ทีเดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้
ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง **“ผลบาป”** ของผู้นั้นๆ
นั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับ
ความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์
ของพระเจ้า”** ท่านจะให้แล้วให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแหละ
หรือไม่ก็ **“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้นซึ่งแท้จริง **“อำนาจชาตาน”** ต่างหาก
ชนะ **“พระเจ้า”**]

“กรรม” ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะนี้ที่เดียว
ด้วยเหตุว่า **“กรรม”** เป็นความสำคัญสำหรับชีวิต
มากยิ่งขึ้นยวดถึงปานจะนั้นเอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็น
คำตายไว้ว่า **“กัมมัตสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-
กัมมพันธุ-กัมมปฏิสรโณ”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔
ข้อ ๕๕๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆ
นั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลาย
เชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่
เห็นว่า น่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มี
ความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น
ทรัพย์ของตนทั้งหมด ไม่ว่าจะทำกรรมนั้นในที่ลับหรือใน
ที่แจ้ง “กรรม”** ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะละอองธุลีขนาดไหน
แม้แค่เกิดเป็น **“ชาติริเริ่มดาร์”** ขึ้นในใจ (อรัพภชาติ) หาก
ความดีนั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันทีว่าคือ **“กรรม”**
สั่งสมเป็น **“วิบาก” (ผลของกรรม)** นับเป็น **“มโนกรรม”** แล้ว
ทีเดียว อันคือทรัพย์ คือสมบัติแห่งของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า
“กัมม” ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”** ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ **“กัมมัตสกะ”** หรือ **“กัมมัตสโกมทิ”**
และ **“กัมมทายาโท”** ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๕ ไปแล้ว
และเรื่องของ **“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๘๐ จน
จบไปแล้ว ในฉบับต่อมาที่ได้อธิบายถึง **“กัมมพันธุ”** จบไปอีก
ตอนนี้เรากำลังอธิบายถึง **“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้าย
ของ **“กรรม”** ทั้ง ๕ เราเพิ่งเริ่มอธิบาย **“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับ
ที่ ๑๔๑ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพตีสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน”
ก็คือ **“จรณะ ๑๕”** ดังนั้น ความประพตติ ๑๕ (จรณะ ๑๕)

นี่จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ“กรรม” ตั้งแต่“กัมมัฏสะกะ” อันเป็นของตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง“กัมมปฏิสธนะ” ที่พึงแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้า ทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง**“อนุสาสนี”**(คำสอน) ของพระองค์ทีเดียว ว่า **“อนุสาสนีปาฏิหาริย์” นั้น คือ อย่างไร?**

[ข้อ ๑ ข้อ ๒ ได้นำมาลงให้อ่านผ่านไปแล้ว ต่อไปก็ข้อ ๓]

๓. เอลละกรรมเป็นข้าศึกแก่พรหมจรรย์ ประพฤติพรหมจรรย์ ประพฤติห่างไกล เว้นขาดจากเมถุนอันเป็นกิจของชาวบ้าน **แม้ข้อนี้ก็เรียกว่า อนุสาสนีปาฏิหาริย์**

๔. เอลละการพูดเท็จ เว้นขาดจากการพูดเท็จ พูดแต่คำจริง ดำรงคำสัตย์ มีถ้อยคำเป็นหลักฐาน ควรเชื่อได้ ไม่พูดลวงโลก **แม้ข้อนี้ก็เรียกว่า อนุสาสนีปาฏิหาริย์**

๕. เอลละคำส่อเสียด เว้นขาดจากคำส่อเสียด ฟังจากข้างนี้แล้วไม่ไปบอกข้างโน้น เพื่อให้คนหมู่นี้ แดกร้าวกัน หรือฟังจากข้างโน้นแล้วไม่มาบอกข้างนี้ เพื่อให้คนหมู่นี้ แดกร้าวกัน สมานคนที่แดกร้าวกันแล้วบ้าง ส่งเสริมคนที่พร้อมเพรียงกันแล้ว บ้าง ชอบคนผู้พร้อมเพรียงกัน เพลิดเพลินในคนผู้พร้อมเพรียงกัน กล่าวแต่คำที่ทำให้คนพร้อมเพรียงกัน **แม้ข้อนี้ก็เรียกว่าอนุสาสนีปาฏิหาริย์**

๖. เอลละคำหยาบ เว้นขาดจากคำหยาบ กล่าวแต่คำที่ไม่มีโทษ เพราะเหตุ ชวนให้รัก จับใจ เป็นของชาวเมือง คนส่วนมากรักใคร่ พอใจ **แม้ข้อนี้ก็เรียกว่าอนุสาสนีปาฏิหาริย์**

๗. เอลละคำเพ้อเจ้อ เว้นขาดจากคำเพ้อเจ้อ พูดถูกกาล พูดแต่คำที่เป็นจริง พูดอิงอรรถ พูดอิงธรรม พูดอิงวินัย พูดแต่คำมีหลักฐาน มีที่อ้าง มีที่กำหนด ประกอบด้วยประโยชน์ โดยกาลอันควร **แม้ข้อนี้ก็เรียกว่าอนุสาสนีปาฏิหาริย์**

๘. เอลเว้นจากการพรากรพิชคามและภุตคาม...

๙. เอลฉันทนเดียว เว้นการฉันทนในราตรี งดจากการฉันทนในเวลาวิกาล...

๑๐. เอลเว้นจากการพื่อนำ ชับร้อง ประโคม ดนตรี และดูการเล่นอันเป็นข้าศึกแก่กุศล...

๑๑. เอลเว้นขาดจากการตัดทรงประดับ ตกแต่งร่างกาย ด้วยดอกไม้ของหอม และเครื่องประเทืองผิว อันเป็นฐานแห่งการแต่งตัว...

๑๒. เอลเว้นขาดจากการนั่งนอนบนที่นั่งที่นอนอันสูงใหญ่...

๑๓. เอลเว้นขาดจากการรับทองและเงิน...

๑๔. เอลเว้นขาดจากการรับธัญญาหารดิบ...

๑๕. เอลเว้นขาดจากการรับเนื้อดิบ...

๑๖. เอลเว้นขาดจากการรับสตรีและกุมารี...

๑๗. เอลเว้นขาดจากการรับทาสีและทาส...

๑๘. เอลเว้นขาดจากการรับแพะและแกะ...

๑๙. เอลเว้นขาดจากการรับไก่และสุกร...

๒๐. เอลเว้นขาดจากการรับช้าง โค ม้า และลา...

๒๑. เอลเว้นขาดจากการรับไร่นาและที่ดิน...

๒๒. เอลเว้นขาดจากการประกอบพุตกรรม และการรับใช้...

๒๓. เอลเว้นขาดจากการซื้อการขาย...

๒๔. เอลเว้นขาดจากการโกงด้วยตราชั่ง การโกงด้วยของปลอม และการโกงด้วยเครื่องตวงวัด...

๒๕. เอลเว้นขาดจากการรับสินบน การล่อลวง และการตลบตะแลง...

๒๖. เอลเว้นขาดจากการตัด การฆ่า การจองจำ การตีชั่ง การปล้น และการรื้อซาก **แม้ข้อนี้ก็เรียกว่าอนุสาสนีปาฏิหาริย์**

[จบจุลศีล]

ถึงตรงนี้ก็ขออธิบายแทรกเสียหน่อย ก่อนจะได้ อ่าน **“มัชฌิมศีล-มหาศีล”** ต่อ

สังเกตให้ดีเถิด ทั้ง ๒๖ ข้อ ของ**จุลศีล** ลงท้ายศีลทุกข้อ จะทรงกำกับด้วยประโยคว่า **แม้ข้อนี้ก็เรียกว่า“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”** ทุกๆข้อ ไม่ได้ละเว้นสักข้อ

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

ขบกันแบบไหนดี...?

๑. ขบแบบมาร์กอส (เสียสละชาติเพื่อชีพ)

๒. ขบแบบอีตาสเอร์ (เสียทั้งชีพ เสียทั้งชาติ)

๓. ขบแบบพฤษภาฯ (ยอมสวาสดิ์เพื่อชาติ)

๔. ขบแบบหนัง สนั่น (เจ้าตึงต๋อง, คาร์บอง, ไทยเทอะโถม!)

● มติชน ๓๐ ก.ค.๕๙

อย่าให้พากรมเพราะกอง
‘บ่า’บลุกตาม
คนไร้คุณธรรมไม่เคารพแลหาดี

ใครคือฝ่ายผู้มีบารมีและผู้หมดบารมี

ในสมัยพุทธกาล เมื่อพระเกิดทะเลาะกัน เพราะมีความเห็นต่างกัน พระพุทธเจ้าทรงให้หลักปฏิบัติสำหรับชาวพุทธที่ฟังกระทำ นั่นก็คือให้ไปฟังความจากทั้ง ๒ ฝ่าย เพื่อพิจารณาว่าฝ่ายใดกล่าวถูกต้องเป็นธรรม (ธรรมวาที) ก็ให้เชื่อและถือตามฝ่ายนั้น ส่วนฝ่ายใดที่กล่าวไม่เป็นธรรม (อธรรมวาที) ก็ไม่ต้องไปเชื่อถือ และไม่ต้องไปเห็นดีเห็นงามด้วยกับฝ่ายอธรรม

หลักการปฏิบัติเพื่อแยกฝ่ายธรรมและอธรรมออกจากกันนี้ ในพุทธศาสนาเรียกว่า “นानาสังวาส” ซึ่งสามารถเอามาใช้ในสถานการณ์บ้านเมืองในขณะนี้ได้เป็นอย่างดี เพื่อที่แต่ละคนจะสามารถใช้วิจารณญาณของตน พิจารณาคำพูดของแต่ละฝ่ายว่า ฝ่ายใดเป็นธรรมและอธรรม

คำบรรยายพิเศษของ พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ ประธานองคมนตรีและรัฐบุรุษ

เป็นทหารของชาติและของพระเจ้าอยู่หัว
“...รัฐบาลก็เหมือนกับจ้อกกี้ คือ เข้ามาดูแลทหาร แต่ไม่ใช่เจ้าของทหาร เจ้าของทหารคือ ชาติ และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัฐบาลเข้ามาดูแลกำหนดใช้พวกเราตามที่ประกาศนโยบายไว้ต่อรัฐสภา เด็กขี้ม้าบางคนก็ขี้ตขี้เก้ง บางคนก็ไม่ขี้ ขี้ไม่เก้ง บางรัฐบาลก็ทำงานไม่ดีหรือไม่เก้ง นี่เป็นเรื่องจริง...”

(โอวาทแก่นักเรียนนายร้อย จปร. มติชน ๑๖ ก.ค. ๕๙)

ไม่ควรยกมือไหว้คนรวยแต่โกง
และไม่นำมาดูแลชาติบ้านเมือง
“...ถ้าเราได้เงินมาโดยทางที่ไม่ดี โดยไม่ใช่คุณธรรมจริยธรรม ไม่น่าเกิดมาเป็นคนที่ต้อง

จะดูแลชาติบ้านเมือง...”

“...ถ้าไม่มีคุณธรรมและจริยธรรม ทุกอย่างก็ล้มเหลวหมด จะมีการโกงการกิน การเห็นแก่พรรคพวก การเห็นแก่ญาติพี่น้อง การเห็นแก่ทุกสิ่งทุกอย่าง...”

“...โดยมากใครมีสตางค์ เราก็มักจะยกย่องนับถือ ที่จริงการนับถือคนที่มียศตางค์ ถ้าเขามียศตางค์มาโดยชอบธรรม ก็โอเค แต่เขามียศตางค์โดยการโกง การฉ้อฉล เราไม่ควรไปยกมือไหว้เขา...”

(โอวาทแก่นักเรียนนายเรือ มติชน ๓๐ ก.ค. ๔๙)

ถ้าเรายกย่องคนไม่ดีอันตรายนะจะมีมาก

“...ขอเน้นว่าโปรดส่งเสริมคนดีและตำหนิคนไม่ดีเพื่อให้เขารู้ว่าความไม่ดีชาติบ้านเมืองเราไม่ต้องการ เราต้องการแต่คนดี...”

“...แต่ถ้าเรายกย่องคนไม่ดี อันตรายนะจะมีมาก เพราะเราจะไปมีส่วนร่วมต่อการกระทำที่ไม่ดีของเขาด้วย...”

“...ชาติบ้านเมืองเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ใครก็ตามแม้เพียงแต่คิดจะยึดถือเป็นของตนเอง หรือของพรรคพวกของตนเอง เพื่อประโยชน์อันไม่ชอบธรรมต่อตนเอง หรือต่อพรรคพวกของตนเอง จะพบกับความหายนะในที่สุด...”

(โอวาทแก่นักเรียนนายเรือทหารอากาศ ไทยโพสต์ ๒ ก.ย. ๔๙)

“อานันท์” ซ้ำสังคมต้องเลือกข้าง

“...ขอประกาศตัวเองว่าผมไม่เป็นกลาง ในชีวิตผมไม่เคยเป็นกลาง ไม่เคยเป็นกลางระหว่างความถูกต้องและความผิด ไม่เป็นกลางระหว่างความถูกต้องกับความชั่ว ระหว่างประชาธิปไตยกับไม่เป็นประชาธิปไตย ไม่เคยเป็นกลางระหว่างธรรมะและอธรรม ไม่เคยเป็นกลางระหว่างวิชาและอวิชา หรือระหว่างกติการัฐธรรมนูญที่ถูกต้องกับกติกากัดที่จัดตั้ง ไม่เคยเป็นกลางระหว่างอิสรภาพของสื่อกับการกีดกันอิสรภาพ ไม่เคยเป็นกลางระหว่างหลักนิติธรรมกับการใช้ความอยุติธรรม ไม่เคยเป็นกลางระหว่างความดีและความไม่ดี ผมอยู่ฝ่ายหนึ่งเสมอไปและตลอดชีวิต เชื่อว่าฝ่ายที่ผมอยู่นั้นถูกต้อง ถึงเวลาที่สังคมไทยใช้คำว่าไม่เป็นกลางเพื่อเกินไป สังคมไทยต้องมีจุดยืน แต่ต้องเป็นจุดยืนที่มาจากข้อเท็จจริงและมีเหตุผล ต้องแน่ใจว่าจุดยืนที่เราเลือกนั้นระหว่างฝ่าย ไม่ใช่ระหว่างบุคคล จะเป็นจุดยืนที่ถูกต้องและเหมาะสม...”

กติกาดemocracyไม่ใช่อยู่ที่การมีรูปแบบเพียง “เลือกตั้ง”

“...กติกาคืออะไร คือ การเลือกตั้งหรือ เปล่าเลย สังคมประชาธิปไตยไม่ได้ขึ้นกับการเลือกตั้งอย่างเดียว ไม่ขึ้นอยู่กับการมีรัฐบาล รัฐสภา สิ่งเหล่านี้เป็นรูปแบบทั้งนั้น ทั้งฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายตุลาการ หรือการเลือกตั้งล้วนเป็นเพียงแค่รูปแบบ หัวใจของประชาธิปไตย

ไม่ใช่ ๔ อย่าง แต่พื้นฐานของประชาธิปไตย ต้องเป็นสังคมเปิด สังคมที่ไฝ่หาความจริง อยู่บนหลักนิติธรรม อยู่บนพื้นฐานของสื่อที่มีเสรี อยู่บนพื้นฐานของการมีส่วนร่วมพิจารณาตัดสินใจปัญหาการเมือง อยู่บนพื้นฐานความเป็นอิสระของกระบวนการยุติธรรม ตั้งแต่ตำรวจ อัยการศาล สังคมประชาธิปไตยต้องอยู่บนพื้นฐานของความโปร่งใส ได้แย้งได้...”

(จากส่วนหนึ่งในปาฐกถาของนายอานันท์ ปันยารชุน เรื่อง การปฏิรูปสังคมและการเมืองครั้งใหม่ ไทยโพสต์ ๑ ก.ย. ๔๙)

“บรรหาร” ขอร้องอย่าบิดเบือนประชาธิปไตย ด้วยการใช้อำนาจเงินและอำนาจรัฐ

“... ผมบอกว่า นายกฯ ผมขอเลยนะอย่าใช้เงิน นายกฯ ก็บอกว่า พี่บรรหารผมจะไม่ใช้ คราวนี้ จะให้นิดเดียวคนละไม่กี่ตั้งค์ แล้วเวลาเลือกตั้งผมจะเดินทางไปต่างประเทศเลย ผมก็ถามว่า นายกฯ บอกไม่ใช่ แต่หัวหน้าวังมันใช้นี่ คุณต้องเบรกไม่ให้ใช้สิ เพราะมันจะเอาโควตา มาต่อรองตำแหน่งรัฐมนตรีกับคุณนี่ คุณต้องนับตรงนี้ด้วย

และอำนาจรัฐอย่าใช้ เพราะสู้กันตัวต่อตัวคุณก็ชนะแล้ว อย่าใช้อิทธิพลทางตรง ทางอ้อม ขอบอย่างนี้ ถ้านายกฯ ทักซิณทำได้ ผมก็จะรีบไปเจอจา ซึ่งก็มีอยู่ ๒ พรรค คือมหาชนกับ ปชป. นายกฯก็บอกว่า เอาพี่ ผมเอาจริงๆ”

“บรรหาร” ยื่นข้อต่อรอง “ทักษิณ”

สกัดฝนทำใหญ่ เบรกคิวใช้อำนาจรัฐ

ปล่อยสู้กันแบบแฟร์ๆ ได้เท่าไรก็ต้องเอาเท่านั้น...”

(เบื้องหลังทูลถามสมานฉันท์ แฝงบทสนทนาระหว่าง นายบรรหาร ศิลปอาชา กับ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ณ ร้านซิงเจ้าเก่า จากไทยรัฐ ๒๓ ส.ค. ๔๙)

“ทักษิณ” ห่วงกระบวนการยุติธรรม อันตรายมาก หากขาดความน่าเชื่อถือ

“...เรื่องของความน่าเชื่อถือวันนี้ ความน่าเชื่อถือของระบบ ระบบกฎหมาย ระบบกระบวนการยุติธรรมต้องได้รับความน่าเชื่อถือ ถ้าเมื่อไหร่ระบบกระบวนการยุติธรรมของเราขาดความน่าเชื่อถือ อันตรายมาก เมื่ออันตรายตรงนี้ ถือว่าเงินลงทุนจากต่างประเทศ จะหาย ถามว่าเงินลงทุนต่างประเทศเราต้องการไหม เศรษฐกิจเรามันโตไม่พอหรอก ถ้าอยากโตกว่านี้ต้องอาศัยเงินจากต่างประเทศ เงินที่มีอยู่มันไม่พอ...”

(ส่วนหนึ่งของคำปาฐกถา พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร นายกฯ ในหัวข้อ “สถานการณ์ ๒๐๐๖ ที่หอการค้าไทย-จีน เมื่อ ๓๑ ก.ค. ๔๙” ไทยโพสต์)

โทษผู้ใหญ่เลอะเทอะ

ผีเปรตดำ-ผู้ใหญ่เลอะเทอะ “แม่่ว” รำคาญ ย้ำอีกคิดหนักเลิกการเมือง

เกษตรเหนือเกล้าโย “ต๋าน” “พินิจ” ชิงประกาศวางมือ ไม่รับเก้าอี้รมต. ชั่วคราว

“ทักษิณ” ขึ้นเวทีที่เชียงใหม่หลายคนเลอะเทอะ ลั่นทุกคนเป็นคนของ “ในหลวง”

ทั้งนั้น บ่นรำคาญมี “ผีเปรต” มากอยด่า ยันไม่ท้อ ขอบใจชาวบ้านที่ขนมอบไปเซียร์ที่กรุงเทพฯ เพื่อถ่วงดุล....

(มติชนรายวัน ฉบับวันที่ ๑๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ หน้า ๑)

โทษกฎหมายอำนาจคุกคาม

นายยงยุทธ ดิยะไพรัช รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กล่าวตอนหนึ่งในการเป็นประธานเปิดการประชุมเชิงปฏิบัติการคณะกรรมการหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงระดับหมู่บ้าน ตำบล และอำเภอ โดยมีประชาชน ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเข้าร่วมประชุมที่ศาลากลางจังหวัดสระแก้ว ว่า ปัจจุบัน พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีกำลังถูกภัยคุกคามรอบด้านไม่ว่าจะเป็นประเทศมหาอำนาจที่คาดว่าจะสูญเสียผลประโยชน์จากแนวความคิดในเรื่องเอเชียบอนด์ที่นายกรัฐมนตรีเป็นผู้ผลักดันในเวทีโลก เมื่อ ๔ ปีที่ผ่านมา

นายยงยุทธกล่าวว่า นอกจากนี้ ยังมีโครงการ ๓๐ บาท รักษาทุกโรค ที่สร้างความไม่พอใจให้แพทย์ พยาบาล และคลินิกบางแห่ง ที่ต้องสูญเสียผลประโยชน์จากการเรียกเก็บค่ารักษาพยาบาลในราคาสูง ซึ่งคนเหล่านี้ไม่พอใจในนโยบายดังกล่าว (มติชน ๗ ก.ย. ๔๙)

“น.พ.ประเวศ” เสนอทางออกจาก โครงสร้างมรณะ

น.พ. ประเวศกล่าวถึงคาร์บอนบอมบ์...ว่า ไม่ว่าจะเป็นการสร้างสถานการณ์หรือเป็นความจริง ล้วนจะพา พ.ต.ท.ทักษิณเข้าสู่โครงสร้างมรณะ “เวลาที่ คุณจะทำประโยชน์ในฐานะนายกรัฐมนตรีหมดลงแล้ว คุณได้ผ่านจุดยอดที่มีอำนาจสูงสุด และมีผู้คนสนับสนุนสูงสุดไปแล้ว แม้ในจุดที่สูงที่สุดนั้นคุณยังไม่สามารถแก้ปัญหาที่สำคัญๆ ของบ้านเมืองได้ ถ้าจะกลับมาเป็นนายกรัฐมนตรีอีก ท่ามกลางความขัดแย้ง ท่ามกลางความเกลียดชัง ท่ามกลางความไม่เชื่อถือ จะแก้ปัญหาของประเทศได้อย่างไร ในทางตรงข้ามจะเกิดความแตกแยกและรุนแรงมากขึ้น และอาจนำไปสู่การนองเลือด” น.พ.ประเวศระบุ ราษฎรอาวุโสเสนอว่า ทางออกของ พ.ต.ท.ทักษิณที่จะออกจากโครงสร้างมรณะด้วยสันติวิธี คือ

๑. พูดว่า “ผมพอแล้ว” และวางมือทางการเมืองทั้งหมดเด็ดขาดทันที

๒. ขอร้องให้ประชาชนผู้สนับสนุนตน ร่วมมือสมัครสมานในการแก้ปัญหาประเทศด้วยสันติวิธี และสนับสนุนนายกรัฐมนตรีคนใหม่ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม

๓. ออกไปทำงานทางมนุษยธรรมแบบบิล เกตส์ (ไทยโพสต์ ๒๙ ส.ค. ๔๙)

บทสรุป ระยะเวลาพิสูจน์ม้า กาลเวลาพิสูจน์คน ความอดทนพิสูจน์สังคมไทยและประชาธิปไตยของไทย ที่นับวันๆ ก็ยิ่งเห็นชัดถึงความหนา ความดำน ผิดมนุษยธรรมดาสาถัญ และในขณะเดียวกันก็ให้เห็นชัดถึง ความสุภาพ ความเป็นผู้ดี ความมีเมตตาของผู้ใหญ่ในบ้านเมือง ที่พยายามประคับประคองสังคมประชาธิปไตยให้เรียบร้อย ดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยหลีกเลี่ยงความรุนแรงใดๆ ในทุกวิถีทาง นับเป็นการต่อสู้ระหว่างธรรมะกับอธรรม (ธรรมาธรรมะสงคราม) ที่ต้องใช้ปัญญาอย่างยิ่ง เพื่อเปิดเผยความจริงเอามาสู้กัน นับเป็นการต่อสู้ที่ยาวนานไม่แพ้มหากาพย์ และจะเป็นการต่อสู้ที่ดีที่สุด หากจบลงอย่างไม่มี การสูญเสียชีวิตและเลือดเนื้อแต่อย่างไร เพราะนั่นหมายถึงความเป็นอารยะของสังคมไทยที่มีได้แห่งเดียวในโลก. **๒**

● ภาพเอ็กซ์-ไซท์ ไทยโพสต์

หลังบ้าน4เหล่าก็พจบบเข้าเสวนา เสริมสร้างสังคมที่ดีคือหน้าที่สตรีไทย

“แ

ม่บ้านเป็นกำลังใจที่สำคัญที่สุด เป็นมิตรแท้ทั้งในยามทุกข์และยามสุขของพ่อบ้าน”

นอกจากบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคมแล้ว งานที่ต้อ

เป็นข้อเท็จจริงมาช้านานแล้ว

The legend of Nangkaew

“นางแก้ว”
มิใช่อ่อนแอ
และเอาแต่สวย
งานของเธอ
อยู่เบื้องหลัง
แห่งความสำเร็จ
เป็นคู่คิด
เป็นคู่เตือนสติ
ปลุกปลอบให้กำลังใจ
แต่นางแก้วที่นอกคอก
เจ้าก็เจ้าการ ก้าวก้าว
ชมรมนางแก้ว
ควรจะมีวาระพิเศษ
จัดการทันที

ป็นผู้บริหารประเทศ ถ้าจะให้ประสบความสำเร็จ

โบราณท่านบอกเลย ต้องแก้วทั้ง ๗ ถึงจะเยี่ยม มีหลากหลายแก้ว รวมไปถึงขุนพลแก้วม้าแก้ว นางแก้ว

“ขุนพลแก้ว” เป็นอัศวินคู่ใจ มีเชิงรบเก่งกาจ ท่านหัวหน้าไม่ต้องเหนื่อย ชำนาญจัดการให้

ยุคโลกาภิวัตน์พันธังได้เลยต้องมีสติปัญญา ลึกล้ำ จัดการปัญหาได้ยอดเยี่ยม

ขุนพลแก้วของผู้บริหารปัจจุบัน ดูท่าจะมีหลายคน ยิ่งจัดการก็ยิ่งสร้างศัตรูให้มากขึ้น เหมือนแบ่งตัวอะมีบา

หัวหอกพันธมิตรตั้งหลายหัว ก็ขุนพลแก้ว

คนไหนเล่าที่จัดการประหาร จนกลายเป็นผู้มาอยู่ยงคงกระพัน

“นางแก้ว” เธอผู้เป็นคู่ใจ คู่บัลลังก์คู่บารมี ประดุจวงแหวนที่จะเชิดชูหัวแหวนให้ส่องเจิดจ้า ชายใดได้นางแก้วหน้าม้า ก็นับเป็นโชคดี ๔ ชั้น หน้าตาไม่สวยแต่ร่ำรวยการจัดการ มีความฉลาดล้ำลึก

“นางแก้ว” จึงมิใช่อ่อนแอและเอาแต่สวยงานของเธออยู่เบื้องหลังแห่งความสำเร็จ เป็นคู่คิด

เป็นคู่เตือนสติ

ปลุกปลอบให้กำลังใจ

ส่วน “นางแก้ว” ที่ลึกลับเข้ามาบริหาร

จัดการแทนผู้นำไปทุกเรื่อง ก็จะเป็นนาง
ซูสีไทเฮากลับชาติมาเกิด

นางแก้วที่ห้วงผลประโยชน์ของครอบครัว
มากกว่าส่วนรวม จึงมักพาสามีลงเหวลึก!

ครั้งหนึ่งยังจำได้ เธอเรียกมาตาม ๑๐ %

นางแก้ว ประวัติศาสตร์โลกไม่ได้บันทึก
เพราะชมรมนางแก้วล้วนเป็นผู้ปิดทองหลังพระ
คอยให้กำลังใจ... คุณที่อย่าท้อ

คอยเตือนสติ... คุณที่แนใจเหรอ

คอยเป็นเสธ. ... ไปทางซ้ายเสีย ๗ ไป
ทางขวาก็เสีย ๗ แต่ติดต่อยแตกต่างกัน คุณที่
คิดเอาเอง น้องแคบือนข้อมูลให้ครบ

เพราะผู้บริหารคือ ผู้ตัดสินใจ

ตำนานนางแก้วทำผู้คนระทึก ตกลงอย่างหนึ่ง
แต่เธอกระซิบข้างหูทุกวันก็พลันเปลี่ยนไป

คนตัวนี้เป็นคนเลวในวันข้างหน้า

นางแก้วจึงเป็นได้ทั้งพระอุมาเทวีและ
พระนางกาลิ

๒ ภาค ๒ รส แต่เป็นคนคนเดียวกัน
เป็นเมียของพระศิวะ

นางแก้วที่เจ้าก็เจ้าการจัดการแทนนาย จึง
กลายเป็นตัวป่วนที่ประวัติศาสตร์ไม่เคยบันทึก

จะมีนิดๆ ก็ตอนร้องวิ๊ดว้าย หนวุกหู
เสียงปืนใหญ่ที่ยิงต่อสู้พม่า จนต้องสังหุดยิง
ผลวันนั้นเราเสียกรุงครั้งที่ ๒

คนอยู่นอกสนามมักมองอะไรได้ชัดเจนการ
ตัดสินใจจะอยู่เหนือความกดดัน อกติ ลำเอียง

แต่ผลเสียก็มี ถ้าเรื่องนั้นการตัดสินใจต้อง
อาศัย “แรงกดดัน” เพื่อหาจุดลงตัว

ฟังว่า สมัยหนึ่ง นางแก้วส่งบริวารจัดการ
ประชุมผู้บริหารทั้งหลายทั้งๆ ที่ไม่มีอำนาจหน้าที่

คนเกรงใจเพราะกลัว แต่เธอลืมตัวนึกว่าตัวจริง!

หลายครั้งที่บ้านเมืองปั่นป่วนเพราะ
นางแก้วไม่ยอมอยู่บ้าน แต่ชอบมาบ้านเปี่ยน

ในอาคาร!
“ก้าวก้าว” จึงเป็นคำอับมงคลที่เกิดขึ้น
ในบางช่วงของสังคม

ให้ตำแหน่ง เพื่อมีหัวโขนชัดเจน ก็ไม่ยอมรับ
รู้ดีจะตาย ถ้ามีตำแหน่งความรับผิดชอบ

จะสูง ความเครียดจะรุนแรง

นางแก้วเหล่านี้จึงฉลาดบริโภคน

จะยุ่งในเรื่องที่อยากยุ่ง

เป็นชีวิต Happy เพราะได้ทำในสิ่งที่
อยากทำ

ได้เล่นละครในบทที่อยากเล่น

เหนื่อยก็พัก

ผิดกับคนที่ทำหน้าที่ต้องรับผิดชอบ เพราะ
ต้องแบกหัวโขน ๒๔ ชั่วโมง

นางแก้วจึงสนุกกับการใส่หัวโขนแล้วรีบถอด
ศัตรูทางการเมืองจึงตามไม่ทันจับต้องตัวไม่ได้

ในยุคเช่นนี้ประชาชนจะร้องตะโกนถึง
นางแก้ว “ไสหัวไป”

วันนี้ยังไม่สายเกินไป ถ้าชมรมนางแก้ว
จะเสนอมาระพิเศษรับประชุมใหญ่วิสามัญ

จัดการกับ “นางแก้ว” ที่นอกคอก ละเลย
อุดมการณ์ของชมรม! ☹

ขอแสดงความยินดี
ครบรอบ 12 ปี “เราคิดอะไร”

ชิจยูย่า อาหารเจ สไตล์ญี่ปุ่น
Vegetarian Japanese Cuisine

Open Daily
11.30-14.30 A.M.
17.30-21.30 P.M.

90 อาคารพีดี้ พาร์ท พลาซ่า ชั้น 2 (ทองหล่อ ซ.2) สุขุมวิท 55 กรุงเทพฯ
90 FIFTY FIFTH PLAZA 2nd FLOOR PLAN, THONGLOR SOI 2 BKK THAILAND
TEL : 0-2392-1877, 0-2714-9504

หมายเหตุ: ส่วนสำคัญของปาฐกถาเรื่อง “สิ่งที่นายกรัฐมนตรีคนใหม่ควรทำ” โดย ศาสตราจารย์ น.พ.ประเวศ วะสี ในการเสวนาเรื่อง “ทางออกปฏิรูปการเมืองไทย” ณ หอประชุมศรีบูรพา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์ เมื่อ ๓ กันยายน ๒๕๕๙

เรื่องอย่างนี้
ต้องช่วยกัน,
เผยแพร่

ศ.นพ.ประเวศ วะสี

● ไทยโพสต์ ๔ ก.ย. ๕๙

บัญญัติ ๑๐ ประการ คุณสมบัตินายกฯ ใหม่

เมื่อปลายปี ๒๕๕๓ กระผมได้แสดง
๖ ปาฐกถาที่โต๊ะนี้ ที่ห้องนี้ และคุณทักษิณได้
พาสมาชิกพรรคไทยรักไทยมานั่งฟังเยอะ
ทีเดียวในวันนั้น ผมได้พูดว่าใครก็ตามที่จะ
เป็นนายกรัฐมนตรีคนต่อไป น่าจะทำสิ่งต่างๆ
เหล่านี้ ๘ ประการด้วยกัน ผมพูดเสร็จ คุณ
ทักษิณท่านบอกว่าผมจะทำทั้งหมด ๘ ข้อ ที่
อาจารย์พูด ผมจะไม่พูดที่ท่านทำหรือเปล่า
หรือว่าทำถูกต้องหรือเปล่า อยากจะมองไป
ข้างหน้าว่านายกรัฐมนตรีคนต่อไปจะทำอะไร
บ้างสัก ๑๐ ประการด้วยกัน

ประการที่ ๑ ผมคิดว่านายกรัฐมนตรี
ต้องมีจริยธรรมสูง ถ้านายกรัฐมนตรีมี
จริยธรรมต่ำ บ้านเมืองไปไม่ได้ บ้านเมือง
จะวุ่นวายปั่นป่วนวิกฤตการณ์ ต่อให้เก่ง
อย่างไรก็ไปไม่ได้ ประการแรกนายกรัฐมนตรี
ต้องมีจริยธรรมสูง มีมารยาท เคารพคนอื่น
สามารถประสานคนไทยเข้าด้วยกันได้ ช่วยกัน
ทำงาน เพราะงานที่เราเผชิญอยู่เป็นเรื่องยาก
ทั้งสิ้น ไม่มีใครทำได้ต่อให้เก่งอย่างไรก็ทำไม่ได้
เทวดายังทำไม่ได้เลย ต้องเป็นคนที่สามารถ
รวมผู้คนเข้ามาทำงานเพื่อบ้านเมือง ต้อง
เปิดพื้นที่ทางสังคม พื้นที่ทางปัญญาอย่าง
กว้างขวาง จึงจะแก้ปัญหาได้

ประการที่ ๒ เรื่องการปฏิรูปการเมือง

การปรับระบบราชการ การส่งเสริมความ
เข้มแข็งของชุมชนท้องถิ่น เรื่องประชาสังคม
เรื่ององค์กรสื่อสาธารณะที่เป็นอิสระ เรื่อง
ปฏิรูปการเมืองนี้ก็ทุกฝ่ายเห็นด้วยกันว่า น่า
จะต้องทำ น่าจะเป็นกระบวนการที่ถูกต้องใหม่
และรายละเอียดเรื่องราวต่างๆ ที่ต้องศึกษา
โดยละเอียดที่จะทำ ประเด็นใหญ่คือทำ
อย่างไรจะป้องกันเงินขนาดใหญ่ที่เข้ามา
ครอบงำทางการเมือง เป็นประเด็นใหญ่ ทำ
อย่างไรจะทำให้เงินหรือธนธิปไตย ไม่เข้า
แทรกแซงองค์กรต่างๆ ที่นี้ผมอยากเรียนว่า
ถ้าจะปฏิรูปการเมือง *อย่ามองแต่ว่า*
ประชาธิปไตยคือการเลือกตั้งอย่างเดียว
ต้องมองระบอบประชาธิปไตยทั้งหมด ต้อง
มองให้ได้ คราวที่แล้วก็พลาดไป รัฐธรรมนูญ
๒๕๕๐ นั้นเรื่องต่างๆ ที่น่าจะต้องทำร่วมกันไป
ด้วย ผมพูดไว้ ๔-๕ เรื่องด้วยกัน คือเรื่องการ
ปรับระบอบราชการ

ขณะนี้ระบอบราชการถูกการเมืองครอบ
จนหมดศักดิ์ศรี หมดศักยภาพไป ในประเทศ
ญี่ปุ่น ในช่วงที่การเมืองมีคอร์รัปชันเยอะ แต่
ว่าระบอบราชการเขาแข็ง สามารถช่วย
ประเทศชาติได้ ฉะนั้นเราต้องการระบบ
ราชการที่แข็งแรง ซื่อสัตย์สุจริตแล้วเป็นอิสระ
ต้องช่วยกันออกแบบตรงนี้ ตัวระบอบราชการ

ต้องปรับตัว ให้ชุมชนท้องถิ่นเป็นทำงานเป็นส่วนใหญ่ แต่ตัวกระทรวงต่างๆ ทำหน้าที่สนับสนุน ทั้งทางวิชาการและทางนโยบาย คือกระทรวงต้องปรับตัวไปทำเรื่องนโยบายและยุทธศาสตร์ แต่กระจายอำนาจไปให้ชุมชนท้องถิ่นทำเองมากที่สุด และต้องจัดความสัมพันธ์ระหว่างราชการกับการเมืองใหม่ขณะนี้ทุกวันข้าราชการจะกลัว ไม่รู้รัฐมนตรีจะสั่งย้ายสั่งปลดวันไหน ไม่เป็นอันทำงาน น่าจะมีกระบวนการคัดเลือกข้าราชการที่ดำรงตำแหน่งระดับสูง เช่น อธิบดี ปลัดกระทรวง มีการสรรหาและมีวาระ เช่น ๔ หรือ ๕ ปี แบบอริการบตีดำรงตำแหน่ง จะได้ไม่ต้องกังวลว่าจะถูกปลดวันไหน จะได้ตั้งใจทำงานไป ก็มีเรื่องต่างๆ เพราะคิดว่าจำเป็นต้องทำระบอบราชการให้เข้มแข็งและปฏิรูปความสัมพันธ์ บางประเทศคณะรัฐมนตรีเขาทำแต่่นโยบาย เขาไม่มายุ่งล้วงลูกด้านการบริหาร การบริหารเป็นเรื่องของกระทรวง คณะรัฐมนตรีทำนโยบาย สำนักงานของรัฐมนตรีของออสเตรเลีย อยู่ที่สภาเลย ผมเคยไปเยี่ยมสภาที่แคนเบอร์รา เห็นสำนักรัฐมนตรีทำนโยบาย ส่วนการบริหารเป็นเรื่องของปลัดกระทรวงที่จะทำไป

ดังนั้นตรงนี้ผมจึงอยากฝากไว้สั้นๆว่า น่าจะต้องมองเรื่องระบบราชการด้วย ว่าทำอย่างไรจะมีเกียรติ มีศักดิ์ศรี เป็นตัวของตัวเอง แน่นอนทางการเมืองเข้ามาสั่ง มาทำอะไรได้ตามนโยบาย แต่ควรทำไปโดยมีการประเมิน ไม่ใช่ไม่พอใจอะไร ไม่สนองอะไรก็จะปลด จะย้ายกันทุกวัน เรื่องชุมชนท้องถิ่นเข้มแข็ง ไม่มีประชาธิปไตยที่ไหนเป็นไปได้โดยปราศจากความเข้มแข็งของชุมชนท้องถิ่น

ผมเรียนคุณทักษิณเมื่อตอนท่านเป็นนายกฯใหม่ๆ ๒๕๔๔ นั่งคุยกันส่วนตัว ท่านนายกฯ เขียนรูปให้ดูด้วย เป็นรูปสามเหลี่ยมบอกท่านนายกฯ อย่าไปตกโครงสร้างมรณะนะ

ถ้าใช้แต่อำนาจแก้ปัญหาบ้านเมือง ๑. มันแก้ไม่ได้ รับรอง เพราะปัญหามันซับซ้อน ๒. อำนาจอื่นมันจะตีกลับ แล้วมันจะสกริมท่านนายกฯ จนตกอยู่ในโครงสร้างมรณะ ที่จะไม่ตกโครงสร้างนี้คือ ต้องเปิดพื้นที่ทางสังคม และพื้นที่ทางปัญญาอย่างกว้างขวาง ตรงนั้นคือความเป็นประชาสังคม เตือนไว้แล้วตั้งแต่ ๔๔ ท่านไปตกตรงนั้นแล้วจริงๆ เพราะฉะนั้นตรงนี้อากเห็นนายกรัฐมนตรีคนต่อไปทำ ความเข้าใจตรงนี้อย่างจริงจังและร่วมกับสังคมนักวิชาการ สื่อมวลชน ช่วยกันสร้างความเป็นประชาสังคมให้ได้ ถ้าเราสร้างตรงนี้ได้ เศรษฐกิจจะดี การเมืองจะดี และศีลธรรมจะดีจริงๆ แล้วเขาเรียกตรงนี้เป็นประชาธิปไตย หนังสือของโรเบิร์ต พุดนัม ที่วิจัยที่อิตาลี ชื่อว่า Making democracy work ว่าประชาธิปไตยจะได้ผลต่อเมื่อมีประชาสังคม ถ้าตรงนี้ไม่มี แต่มีกลไกการเลือกตั้งอย่างเดียว เป็นเพียงกลไกต่อไปเป็นเกม เป็นกลไกต่อไปได้ง่ายๆ

ท่านผู้มีเกียรติ ในการปฏิรูปการเมืองคราวนี้ น่าจะมีการสร้างองค์การสื่อสารสาธารณะที่เป็นอิสระ เพราะว่าการสื่อสารสาธารณะที่สามารถให้ความจริงที่ประชาชนสื่อกันได้ เป็นเครื่องมือของประชาธิปไตยขณะนี้พื้นที่ของการสื่อสารนั้นปิดสำหรับสังคม เปิดสำหรับอำนาจรัฐ และอำนาจเงิน แต่ปิดสำหรับสังคม ถ้าคนไทยรู้ความจริงโดยทั่วถึง ประเทศจะดีขึ้นโดยรวดเร็ว และเราจะเห็นแล้วมีการแทรกแซงสื่อด้วยประการทั้งปวง ประชาธิปไตยเกิดไม่ได้แบบนี้ เพราะฉะนั้นผมเสนอว่า น่าจะมีการออกกฎหมายตั้งองค์การสื่อสารสาธารณะที่เป็นอิสระ คือไม่ขึ้นกับฝ่ายการเมือง มีคณะกรรมการอิสระคอยควบคุมดูแล มีที่มาของงบประมาณโดยอัตโนมัติ เช่นไปขึ้นภาษีบางอย่าง ภาษีการสื่อสารก็ได้ จนองค์การนี้มีเงินใช้พอเพียง โดยไม่ต้องไปตั้งงบประมาณประจำปี แบบ สสส. ที่ไปขึ้น

ภาษีเหล่า ภาษีบุหรี และองค์การนี้ทำการ ส่งเสริมการสื่อสารทุกชนิดทั้งวิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต สิ่งพิมพ์ และการสื่อสารชุมชน

เรื่องที่ ๓ มีความจริงใจและจริงจังในการป้องกันและปราบปรามคอร์ปชั่น คอร์ปชั่นตอนนี้ระบาดไปทั่ว และบ่อนทำลายสังคมไทยอย่างถึงกระดูก ถึงเลือดถึงเนื้อเลยทีเดียว เหมือนเป็นมะเร็ง สังคมไทยเหมือนเป็นมะเร็งที่คอยกัดกินอยู่ตลอดเวลา จึงจำเป็นที่เราจะต้องป้องกันและปราบปรามคอร์ปชั่นให้ได้ ดังนั้นเรื่องคอร์ปชั่นคงต้องหากลไก กลไกที่มีอยู่ไม่น่าจะพอ เพราะเราก็มี ป.ป.ช. ต่างๆ แต่ว่าอาจจะถูกแทรกแซงอะไรต่างๆ วิธีหนึ่งคือตั้งคณะกรรมการอิสระ เพื่อการป้องกันและปราบปรามคอร์ปชั่น ถึงแม้จะมีอยู่แล้ว แต่ถ้ามีคณะกรรมการอิสระมาเป็นกลไกอีกด้านหนึ่งที่จะมองระบบคอร์ปชั่นหมด

ถ้าเราดูการเมืองในสหรัฐ เครื่องมือปราบคอร์ปชั่นที่ชะงัดที่สุดคือสื่อมวลชน ที่เรียกว่า Investigative Journalism ผมตามการเมืองอเมริกามา ๔๐ กว่าปี และเห็นตรงนี้ชัด นักการเมืองที่มีจุดต่างพร้อยแม้แต่ชนิดเดียว ขยับตัวที่ไรสื่อมวลชนจะคืบมา จึงจำเป็นต้องสนับสนุนสื่อมวลชนให้ทำอินเวสติเกทีฟเจอร์นัลลิสซึมได้ ผมเคยทำทนายรัฐบาลมานานว่า ถ้าต้องการทำเรื่องนี้จริง ตั้งกองทุนสนับสนุนวิจัยเพื่อสื่อมวลชน เพื่อสื่อมวลชนลำบากมาก ทุนรอนไม่มี ทำด้วยความยากลำบาก ทำก็อันตรายต่างๆ ร้อยแปด ผมเคยคุยกับคนที่ทำวิจัยเรื่องนี้มาแล้ว เขาบอกสังคมต้องช่วยสนับสนุนสื่อที่ต้องการทำอินเวสติเกทีฟเจอร์นัลลิสซึม ไม่อย่างนั้นลำบากเต็มทน มันโดนอิทธิพล มันโดนอะไรต่างๆ ที่จะเข้าไปทางนายจ้าง เข้าไปทางต่างๆ เพราะฉะนั้นตรงนี้ต้องทำให้ได้ แล้วมีอื่นๆ อีก ผมคิดว่าองค์กรต่างๆที่ทำหน้าที่นี้ต้องเชื่อมโยงกับประชาสังคม ถ้าต่างคนต่างอยู่จะไม่พียง ป.ป.ช.เอง สดง.

อัยการ ศาล สื่อมวลชน ประชาสังคมต่างๆ ต้องทำงานเชื่อมโยงกัน แล้วต้องสามารถเอานักการเมืองที่คอร์ปชั่นเข้าคุกให้ได้ อันนี้เป็นเรื่องสำคัญ อย่างเกาหลี ประธานาธิบดีชุน ดู วาน ดิดคูก ถ้าเราเอาขนาดนั้นดิดคูกได้ ประชาชนสังคมจะมีกำลังใจขึ้นมาเยอะว่ามันน่าเชื่อถือ ไม่อย่างนั้นเขาไม่เชื่อ คุณได้แต่ปลาลร่อยปลาชิวแค่นั้น ตัวใหญ่ๆ เอาไม่ได้ ระบบยุติธรรมต้องทำตรงนี้ให้ได้ ต้องเอาตัวใหญ่เข้าคุกให้ได้

ประการที่ ๔ สร้างเศรษฐกิจพอเพียง ส่งเสริมให้มีสัมมาชีพเต็มพื้นที่ อนุรักษ์และใช้ทรัพยากรอย่างเป็นธรรมและยั่งยืน และใช้ดัชนีวัดความสุขจิตเเฮช เป็นเครื่องติดตามการพัฒนาประเทศ ไม่ใช่จีดีพี นายกรัฐมนตรีคนใหม่ควรส่งเสริมความเข้าใจแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงอย่างทั่วถึง มีความจริงใจ เรื่องนี้เป็นเรื่องยากพอสมควร เพราะฉะนั้นตรงนี้ต้องการสร้างความเข้าใจ ต้องไปศึกษาดูตัวอย่างในชนบทที่มีคนทำกันอยู่ตรงนี้ ที่นี้เรื่องสัมมาชีพเต็มพื้นที่ อันนี้มีความจำเป็น ตรงนี้เป็นประเด็นสำคัญ สัมมาชีพหมายถึงอาชีพที่ไม่เบียดเบียนตัวเอง ไม่เบียดเบียนผู้อื่น ไม่เบียดเบียนสิ่งแวดล้อม มีรายจ่ายน้อยกว่ารายได้อันนี้จะรวมหมดอยู่ในนี้ เพราะฉะนั้นตรงนี้สามารถส่งเสริมในพื้นที่ในแต่ละตำบลว่ามีสัมมาชีพเท่าไรแล้ว แล้วมันเกี่ยวกับการจัดสรรที่ดินทำกิน นโยบายตรงนั้นเข้าไปว่าจะใช้ที่ดินอย่างไร ใช้เทคโนโลยีอย่างไร ใช้ทุนอย่างไร จะให้ประชาชนมากที่สุดมีสัมมาชีพ ถ้าไม่อย่างนั้น ไม่มีทางสร้างศีลธรรมขึ้น เพราะคนในเมืองที่มีมิจฉาอาชีวะเยอะมากโดยไม่รู้ตัว อาชีพที่เบียดเบียนคนอื่นแล้วเลิกไม่ได้เพราะมันเป็นโครงสร้างทางเศรษฐกิจแบบนั้น อันนี้ยากฝากไว้ว่าจะยากสักชนิดหนึ่ง ยากฝากให้ลงรายละเอียดดูตรงนี้กันจริงๆ

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ตอน... "ลิกลับ"

ตอนน้อยขึ้นเรียนชั้น ป.๒ ที่โรงเรียนประชาบาลอำเภอแฉิ่ง มีเด็กนักเรียนผู้ชายคนหนึ่งมาเข้าเรียนร่วมชั้นด้วย เขาชื่อ เด็กชาย สุรินทร์ สุรินทร์ไม่ได้เรียนเก่งและโก้เก๋อย่างไพฑูรย์ คือไม่ได้สวมชุดนักเรียนเต็มยศทั้งถุงเท้ารองเท้าและไม่ได้หิ้วกระเป๋าหนังสือดำ เขาไม่ได้แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าลงแป้งแข็งรีดเรียบทุกวันเหมือนประพจน์ แล้วก็ไม่ได้เป็นลูกตำรวจแบบทั้งสองคนนั้นด้วย เขาจะนั่งอยู่แถวหลังสุดอย่างเงิบๆ ไม่พูดไม่จา กับใครนอกจากจะมีคนอื่นไปพูดกับเขาก่อน แม้แต่เมื่อคุณครูถาม เขาก็จะไม่รีบยกมือรีบแย่งตอบแบบไพฑูรย์ คุณครูต้องถามเขาเองเขาถึงจะตอบ **เขาเด็ก**

ลิกลับ น้อยคิดอย่างนั้น เธอเพิ่งจะรู้จักคำว่า ลิกลับ จากหนังสือของพ่อเมื่อไม่กี่วันมานี้เอง

วันนั้นก็เหมือนกัน คุณครูมนัสพูดกับนักเรียนทั้งห้องก่อนสอนว่า

“วันนี้ครูจะทวนก่อนสอนนะนักเรียน คราวที่แล้วครูเล่าพวกเธอเรื่องที่เจ้าชายไทยสององค์พี่น้องถูกทหารพม่าล้อมไว้ ต้องรบกับข้าศึกบนหลังช้าง แล้วก็ชนะพม่าด้วย ทำให้ประเทศไทยไม่ต้องเป็นเมืองขึ้นของพม่าอีกต่อไป ใครยังจำได้บ้าง?”

เด็กๆ ยกมือพร้อมแสดงว่าชอบเรื่องราวตอนนี้ในประวัติศาสตร์มากและจำได้ บางคนถึงกับหันไปพยักพยิดให้กันเป็นการบอกว่า

เจ้าชายของไทยนั้นเก่งที่สุด คุณครูถามทวน
ต่อว่า

“จำกันได้เกือบทั้งนั้น เอ้า ใครลองตอบครู
ได้บ้างว่าสมเด็จพระนเรศวรมีพระนามเดิมว่า
อะไร อย่าลืมนะว่าพระองค์ยังมีพระอนุชาอีก
องค์หนึ่ง อนุชาแปลว่าน้องชาย เอละ ใคร
ทราบว่ามีสมเด็จพระนเรศวรมีพระนามเดิมว่า
อะไร?”

เด็กๆ ต่างยกมือสละน บางคนยกมือแล้ว
ยังลุกขึ้นยืนด้วยความอยากตอบ ไพฑูรย์ถึงกับ
ร้องตอบคุณครูด้วยว่า “ผมทราบครับคุณครู”

“เก่งมากไพฑูรย์ ตอนนี้ให้คนอื่นตอบ
บ้างนะ” คุณครูมนัสพูดพลางลุกขึ้นจากเก้าอี้
ชะเง้อมองไปข้างหลัง เด็กๆ หันไปมองตามครู
น้อยนิกในใจว่าคุณครูต้องมองไปที่สุรินทร์แน่ๆ
เพราะเขาคงจะไม่ยกมือเช่นเคย เธอก้มหน้า
กลัวเพื่อนถูกดูไต่ยินเสียงคุณครูพูดต่อว่า “เธอ
ก็รู้คำตอบนี้ สุรินทร์ ครูรู้ว่าเธอตอบครูได้ แต่
ทำไมเธอถึงไม่ยกมือตอบนะ? เธอรู้ไหมว่า
สมเด็จพระนเรศวรที่รบพม่าหลังช้างชนะพม่า
นะมีพระนามเดิมว่าอะไร?”

สุรินทร์ค่อยๆ ลุกขึ้นยืนตอบคุณครูมนัสว่า
“ผมทราบครับ สมเด็จพระนเรศวรเป็น
พี่ชายของพระองค์ชาวครับ”

น้อยงงว่าทำไมเพื่อนใหม่ของเธोजึงตอบ
คุณครูมนัสอย่างนั้น ถ้าเป็นครูใหญ่เขาจะต้อง
ถูกดูอย่างแน่นอน แต่แทนที่มจะดูสุรินทร์ คุณ
ครูมนัสกลับพูดว่า

“ใช่เลย สุรินทร์ พระองค์มีน้องชายอีกองค์
หนึ่งชื่อพระองค์ขาว นักเรียนช่วยกันจำด้วย
นะว่า น้องชายของพระมหากษัตริย์เราเรียกว่า
พระอนุชา ส่วนพี่ชายของพระมหากษัตริย์เรา
ก็ไม่เรียกว่าพี่ชาย แต่เราเรียกว่าพระเชษฐา
ยากหน่อยนะ แต่ครูบอกเผื่อบางคนจะจำได้
แล้วสุรินทร์ตอบครูเลยได้ใหม่ว่า สมเด็จพระ
นเรศวร พระเชษฐาของพระองค์ขาวนะมีพระ

นามเดิมว่าอะไร?”

“พระองค์ดำครับ” คราวนี้สุรินทร์ตอบตรง
สั้นๆ น้อยถอนหายใจยาว

“เห็นไหม ครูว่าแล้วว่าสุรินทร์ต้องตอบได้
วันหลังถ้าครูถามเธออีกครูจะถามสั้นๆ นะ
แต่เธอต้องสัญญาด้วยว่าถึงครูจะถามยาวไป
หน่อย เธอจะตั้งใจฟังแล้วตอบให้ตรงเลย ได้
ไหม?”

“ได้ครับคุณครู” สุรินทร์ตอบชัดเจน น้อย
หันไปมองและเห็นเพื่อนใหม่ยิ้มด้วย

บ้านของสุรินทร์เป็นห้องแถวไม้สองชั้น
ตรงหัวมุมหลังโรงพัก พ่อเขาเปิดเป็นร้านตัด
ผมหนึ่งในสองร้านของอำเภอแวง ในร้านมีเก้าอี้
ตัวหนักอยู่ตัวหนึ่งสำหรับให้คนที่มาตัดผม
ขึ้นไปนั่ง พอนั่งแล้วพ่อของสุรินทร์จะเอาผ้าสี
ขาวผืนหนึ่งมาคลุมให้ตั้งแต่คอลงไปก่อน
จากนั้นถึงจะเริ่มลงมือตัดผม บางทีเขาก็จะ
หมุนเก้าอี้หนักตัวนั้นไปทางซ้ายบ้างขวาบ้าง
เพื่อความถนัดในการตัด แต่ถ้าคนที่ตัดผมเป็น
เด็กเขาจะบอกให้นั่งนิ่งๆ ไม่เช่นนั้นผมจะ
แหงงหรือไม่ช่างจะตัดไปโดนใบหูเข้า ช่างจะ
เป็นคนเดินไปรอบตัวเด็กแทนที่จะหมุนเก้าอี้
ไปมา เด็กจะนั่งนิ่งตัวตรงอยู่อย่างนั้นสักพักก็
เสร็จ ลงจากเก้าอี้ได้ แต่ถ้าคนที่มาตัดผมเป็น
ผู้ใหญ่ ช่างจะไม่พูดอย่างนั้น

น้อยเคยตามพ่อไปที่ร้านของพ่อสุรินทร์
ด้วย ข้างหน้าที่พอนั่งนั้นมีการจกแผ่นใหญ่อยู่
ติดฝาผนัง มีชั้นเหมือนโต๊ะติดฝาอยู่หน้ากระจก
บนชั้นมีหวีวางอยู่สองสามแบบ เวลาช่างตัดผม
ให้พ่อเขาขยับมือเป็นจังหวะดังแก๊กๆ แก๊กๆ
ปัตตาเสี้ยนในมือของเขาจะไถตัดผมของพ่อ
ออกเป็นแถบๆ อย่างรวดเร็ว แป๊บเดียวก็รอบ
ศีรษะ แล้วช่างก็เอนพนักเก้าอี้ให้พ่อนอนลง
ให้เขากันจอนผม เวลาที่มันไม่ได้ใช้ปัตตาเสี้ยน
นั้นหรือ พ่อของสุรินทร์จะหยิบเอามีดโกน

แบบที่พ่อโกนหนวดที่บ้านออกมาสะบัดกลับข้างไปมากับผ้าขาวที่แขวนไว้สองสามทีก่อนที่จะกันลอนให้พ่อ พอเสร็จเรียบร้อยแล้วและพ่อปฏิเสธรที่จะให้ช่างแคะหู ช่างก็จะหยิบกระจกกลมบานเล็กมีที่จับส่งให้พ่อสองดูผมด้านหลัง เมื่อพ่อพยักหน้าว่าเรียบร้อย พ่อของสุรินทร์จะหยิบเอาอะไรเหมือนแปรงเป็นฟูกกระจุกดูผมดีที่วางอยู่ในโถแก้วใสแฉียงผงออกมาปิดหน้าปิดคอบิดท้ายทอยให้พ่อ ก่อนที่จะพูดเป็นภาษาบางกอกว่า “เสร็จเรียบร้อยแล้วครับ ท่าน(ส)มูห์”

น้อยเคยถามพ่อว่าทำไมช่างต้องทาแป้งให้พ่อด้วย พ่ออธิบายว่าเขาไม่ได้ทาแป้งให้พ่อสักหน่อยแต่แป้งจะช่วยให้ช่างปิดเศษผมออกได้ง่ายขึ้นไม่อย่างนั้นเศษผมจะทำให้พ่อคันยุบยิบ

น้อยเคยคิดอยากตัดผมด้วยเครื่องมืออย่างนั้นบ้าง แต่แม่ว่าเสียสตางค์ไม่เข้าเรื่อง เด็กผู้หญิงเขาไม่ไปตัดที่ร้านอย่างนั้นหรอก แม่จะตัดผมด้วยกรรไกรให้พี่แหมะกับน้อยเองที่บ้านทุกครั้ง แม่ยังกันผมที่ทำทอยด้วยมิดโกนให้พวกเธอเหมือนที่พ่อของสุรินทร์ทำให้ลูกค้าของเขาด้วย

แต่ถึงอย่างไรน้อยก็ยังคิดว่าคนที่ไปตัดผมในร้านของพ่อสุรินทร์นั้นดูเป็นคนรวยและโก้มากเพราะนอกจากมีคนทำอะอะไรๆ ให้หมด

แล้ว บนเพดานร้านยังมีแผงผ้าผืนหนึ่งห้อยอยู่ผ้านั้นกว้างสักสองศอก ข้างบนมีแผ่นไม้สอดไว้สำหรับผูกเชือกที่ยาวลงมาถึงพื้น นั่นคือพัดลมผ้าในสมัยที่น้อยอยู่ที่แวงและร้านตัดผมเท่านั้นที่มีพัดลมแบบนี้ พ่อของสุรินทร์มีผู้ช่วยอยู่คนหนึ่ง เมื่อพ่อขึ้นนั่งบนเก้าอี้ตัดผมเรียบร้อยแล้ว เขาก็จะดึงเชือกให้พัดลมนั้นพัดตึงทีหนึ่งลมก็จะพัดวูบหนึ่ง แล้วเขาก็ปล่อยให้แผงผ้าพัดลมกลับที่เดิมก่อนที่จะดึงเชือกใหม่ แล้วลมก็พัดอีกวูบหนึ่ง ช่างสบายเสียจริง มีคนคอยพัดให้ด้วย มีนาบางคนนั่งหลับจนกรนดังก็มี แต่เมื่อเห็นคนดึงเชือกต้องนั่งตึงๆ ผ่อนๆ พัดลมอยู่อย่างนั้นจนพ่อของสุรินทร์ตัดผมให้พ่อเสร็จเธอก็เปลี่ยนใจไปคิดว่าช่างเป็นงานที่น่าเบื่อและน่าสงสารอะไรอย่างนั้น

น้อยสงสัยว่าช่างตัดผมนั้นพูดภาษาบางกอกกับลูกค้า ที่โรงเรียนสุรินทร์ก็พูดบางกอกกับเพื่อนๆ เขาพูดภาษาปักษ์ใต้ไม่ได้พูดภาษามลายูก็ไม่ได้ทั้งๆ ที่หน้าตาเขาคมคาย ผิวพรรณเขาคัล้า ตาเขาคมเหมือนกันทั้งพ่อทั้งลูก สองพ่อลูกนี้ไม่ใช่คนแวงแน่นอน แต่เป็นคนที่ไหนไม่ค่อยมีใครรู้เรื่องของเขามากนัก เขาเป็นคนลึกลับสำหรับน้อย

พักเที่ยงวันนั้นน้อยและเพื่อนๆ แอบคุยกันเรื่องเพื่อนใหม่ที่ชื่อสุรินทร์

“พ่อเขามาอยู่แวงตั้งนานแล้วทำไมสุรินทร์

๑. คนไทยมุสลิมที่แวงพูดภาษามลายูเหมือนคนในรัฐกลันตันในประเทศมาเลเซีย เป็นภาษาถิ่นอย่างหนึ่งที่ปัจจุบันเรียกกันในประเทศไทยว่า ภาษายารวิ ผู้เขียนเข้าใจว่าคงจะหมายถึง ภาษายารวิ คือ ภาษาชวา นั่นเองซึ่งก็เป็นภาษาเดียวกันกับภาษามลายู จะต่างก็เพียงเล็กน้อย คนไทยสมัยก่อนก็ยิ่งเรียกควบกันว่า ภาษาชวามลายู แต่ในความเป็นจริงคนไทยมุสลิมทางภาคใต้ไม่ได้เรียกภาษานั้นว่า ภาษายารวิ แต่เรียกว่า บาชอมีนายู แปลว่า ภาษามลายู คำว่า ภาษายารวิ นั้นเพิ่งจะมาเรียกกันเมื่อไม่นานนี้เอง เข้าใจว่าเรียกกันมาจากกรุงเทพฯ แต่ก็ยอมรับมาใช้กันทั่วไปแล้ว คำว่า ยารวิ นั้นคนมุสลิมทางภาคใต้เคยใช้เรียกแต่พิธีกรรมการชริบหนึ่งปลายอวัยวะเพศเด็กชายเพื่อแสดงว่าเป็นมุสลิมเท่านั้น เรียกว่า มาโชะยารวิ (เข้า-ยารวิ) คือเข้าแสดงตัวว่าเป็นมุสลิม ปัจจุบันเปลี่ยนมาเรียกเป็นภาษาไทยปนเปอร์เซียว่า เข้าสุหนัด คำว่า มาโชะยารวิ เริ่มหายไปแล้ว

คนไทยมุสลิมภาคใต้จะเปลี่ยนเสียง -อัน และ -อาน ในท้ายคำภาษามลายูกลาง และคำจากภาษาอาหรับเดิม มาเป็นเสียง -แอ ดังนั้น ชื่อพระคัมภีร์กุรอาน จึงเพี้ยนไปเป็น กรุแอ

เพิ่งมาอยู่ล่ะ? ฉันได้ยินพ่อพูดกับแม่วันที่มา ตัดผมว่าสุรินทร์เพิ่งมาจากกรุงเทพฯจริงๆ” น้อย พูดกับเพื่อน

“ฉันรู้นิดนึง แชนฉันเคยบอกว่าเขาเป็น อิสลามเหมือนกับพวกฉัน” สมานบอก น้อยยัง ยิ่งรู้สึกว่สองพ่อลูกนี้ลึกกลับมากขึ้น เธอแสดงความสงสัยว่า

“เป็นมุสลิมหรือ อ้าว แล้วทำไมเขาพูด ภาษาหลายไม่ได้ล่ะ เป็นมุสลิมก็ต้องพูดภาษามลายูได้สิ พูดไม่ได้แล้วเวลาสวดกรุแอ่ จะสวด เป็นหรือ ฉันกับประพนธ์เป็นคนลิแยมยังพูด มลายูได้เลย”

“ก็เขามาจากกรุงเทพฯ เขาก็พูดมลายูไม่ เป็นนะซีเธอ สุรินทร์ก็พูดไม่เป็น ไม่เห็นหรือ เขา พูดแต่ภาษาบางกอก ภาษาปักษ์ใต้เขาก็พูด ไม่ได้เหมือนกัน” ประพนธ์อธิบายต่อจากสมาน

“เขาเป็นคนกรุงเทพฯ จริงหรือ ประพนธ์? ไม่เห็นเขาบอกฉันหรือไฟทูลย์เลยว่าเป็นคน กรุงเทพฯ” จริยาถูกหมอบจรรยาพูดอย่างตื่นเต้น “เดี๋ยวตอนเย็นเลิกเรียนแล้วฉันจะไปคุยกับเขา บ้านที่กรุงเทพฯของเขาอยู่ตรงไหนนะ เธอรู้ไหม ไฟทูลย์?”

“ไม่รู้ ฉันก็เด็กใหม่ที่แว้งเหมือนกันกับ สุรินทร์นี่นา เธอลองไปถามเขาเองซี” ไฟทูลย์ ตอบจริยา

“ถึงพวกเธอจะมาจากกรุงเทพฯ พอมายูที่ แวงก็ต้องเป็นเด็กแว้งเหมือนกันแหละ” ประพนธ์พูด นานๆ เขาถึงจะพูดกระแทก เพื่อนลัทธิ พ่อของประพนธ์เป็นผู้กองที่แว้ง เป็นหัวหน้าพ่อของไฟทูลย์และพ่อของจริยา

แต่พ่อของไฟทูลย์ก็เป็นคนกรุงเทพฯเหมือนพ่อ ของจริยา แถมพ่อของจริยายังเป็นหมอบด้วย”

“แปลกจัง ทำไมอย่างนั้นล่ะ” น้อยหันไป ถามสมาน “เขามาจากบางกอกจริงๆ หรือ ที่ บางกอกก็มีคนมุสลิมด้วยหรือใจ สมาน ฉันนึก ว่าคนที่พูดแต่ภาษาไทยต้องเป็นคนพุทธเท่านั้น ถ้าพูดภาษามลายูถึงจะเป็นมุสลิม จริงหรือ สมานที่ประพนธ์ว่าสุรินทร์มาจากกรุงเทพฯนะ แล้วก็ที่เขาว่าเขาเป็นคนมุสลิม” น้อยหันไปถาม สมาน

“จริงน้อย แต่เขาพูดภาษามลายูไม่ได้ แต่ แชนบอกว่าถ้าเป็นคนแก่บางคนก็ยังสามารถพูดได้บ้าง ญาติฉันตั้งหลายคนทีพอเรียนจบที่แว้งก็ไป เรียนต่อที่บางกอก ที่นั่นมีโรงเรียนมุสลิมด้วย พอฉันจบปอสี่ แชนว่าจะส่งฉันไปเหมือนกันแหละ ที่กรุงเทพฯก็มีคนมุสลิมเยอะแยะแต่เขาพูดเป็น แต่ภาษาไทย” สมานว่า

“แปลกจริง แล้วเวลาเขาสวดกรุแอ่ล่ะ?” น้อยซักสมานต่อ

“กรุแอนั้นเขาสวดเป็นภาษาอาหรับต่าง หากเล่า น้อย ไม่ได้สวดเป็นภาษามลายูซักกะ หน่อย เขาก็ต้องสวดได้ซี คนมุสลิมทั้งโลก สวดเป็นภาษาอาหรับเหมือนกันหมดแหละ เราเลยต้องเรียนอ่านเขียนภาษาอาหรับให้ เป็นตั้งแต่เล็ก จะได้สวดเป็น แต่บางทีก็สวด เป็นแต่ไม่รู้เรื่องก็มีเหมือนกัน” มณีพรรณ อธิบายให้เด็กไทยพุทธอย่างน้อยเข้าใจ เธอ เป็นลูกสาวของโต๊ะปาเกเลาะห์จึงอธิบายได้ดี กว่าเพื่อนคนอื่นๆ

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

๒ ลิแยม คือ สยาม คนไทยมุสลิมในภาคใต้ของประเทศไทยจะแยกว่า ออแผลลิแยม หรือ โอริงลิยาม คือ ชาวพุทธ ส่วน ออแหมนญู หรือ โอริงมลายู คือ ชาวมุสลิม

๓ บิดาของจริยาเป็นนายสิบเสนารักษ์ มีความรู้ทางแพทย์บ้างจึงรับรักษาไข้และฉีดยาคอนในอำเภอแว้ง ลงหลัก ปักฐานอยู่ที่นั่นจนถึงบั้นปลายของชีวิตจึงได้กลับบ้านเกิด

พระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการ ที่สอดคล้องกับหลักทวารวาสธรรม ๔ ประการ นี้ คือเครื่องมือสำคัญที่จะใช้ขัดเกลาความต้องการส่วนเกินจำเป็นของผู้คนให้ลดน้อยลง อันจะเป็นรากฐานสำคัญของระบบเศรษฐกิจแบบพอเพียงและเศรษฐศาสตร์การเมือง บุญนิยมในสังคมมนุษย์

กระบวนการวิเคราะห์และปฏิบัติตามแนว พระบรมราโชวาทเรื่อง คุณธรรม ๔ ประการ

ให้ชาวแก่คนที่ทิวกิน
เมื่อข้าวหมด
บุคคลผู้นั้น
ก็จะประสบภาวะ
ความทิวโหยใหม่
แต่หากสามารถ
สอนให้รู้จัก
การปลูกข้าว
บุคคลนั้น
ก็จะมีข้าวกิน
ตลอดชีวิต

บทที่ ๙ บทสรุป

ต่อจากฉบับที่ ๑๕๔

ในที่สุด เมื่อกระบวนการเรียนรู้ มีส่วนช่วย ทำให้ปัญหาของชุมชนคลี่คลายบรรเทาลง ไม่มากก็น้อย โดยมี “ตัวชี้วัด” ผลสำเร็จ ดังกล่าวยืนยันให้เห็น ผู้เรียนก็จะเกิดความรู้สึกภูมิใจ และตระหนักถึงคุณค่าความสำคัญของความรู้ต่างๆ ที่มีต่อการแก้ปัญหาจริงในชีวิต (ไม่ใช่เป็นเพียงเรื่องสมมติที่คิดขึ้นในชั้นเรียน เหมือนการเล่นขายหม้อข้าวหม้อแกงแบบเด็กๆ แต่เป็นการช่วยแก้ปัญหาจริงๆ ของชีวิตและสังคม) ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดฉันทะความใฝ่รู้ใน

การศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้านนั้นๆ เพิ่มเติม เพื่อพัฒนาขอบเขตศักยภาพในการแก้ปัญหา ชีวิตและชุมชน จากในแง่มุมมองที่ตนถนัดหรือ สนใจดังกล่าว ให้กว้างขวางลุ่มลึกยิ่งขึ้น ต่อไป

๙.๔ เปรียบเทียบกับกระบวนการทาง วิทยาศาสตร์

ภายหลังการค้นพบทฤษฎีแรงโน้มถ่วงอัน เป็นแรงพื้นฐานอย่างแรกของเอกภพที่มนุษย์

รู้จัก ความรู้ต่างๆ ทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งมีรากฐานจากทฤษฎีทางฟิสิกส์แบบเก่าของนิวตัน ก็ได้ขยายตัวออกไปอย่างกว้างขวางตลอดจนนำไปสู่การประดิษฐ์คิดค้นเทคโนโลยีที่ช่วยอำนวยความสะดวกสบายให้แก่มนุษย์มากมาย

ปรากฏการณ์ที่เป็นเสมือนปาฏิหาริย์ ซึ่งเกิดจากเทคโนโลยีใหม่ๆ อันมีพื้นฐานจากทฤษฎีทางฟิสิกส์ยุคแรก เริ่มเข้ามาแทนที่ความศรัทธาในปาฏิหาริย์ของพระเจ้าแบบเดิม จนส่งผลให้มนุษย์เกิดความเชื่อมั่นว่า ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ที่ค้นพบดังกล่าว คือลัจจะความจริงในธรรมชาติที่ไม่มีวันผิด (เช่นเดียวกับลัจจะความจริงตามความเชื่อในคัมภีร์ทางศาสนาแบบเดิม) การเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์บนพื้นฐานของความเชื่อแบบนี้ จึงเน้นที่การท่องจำเนื้อหาของทฤษฎี ตลอดจนการฝึกประยุกต์ใช้ทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์เหล่านั้น เพื่อแก้โจทย์ต่างๆ ในห้องเรียน (เหมือนการท่องจำเนื้อหาในคัมภีร์ทางศาสนาที่มนุษย์เชื่อว่าเป็นลัจจะซึ่งพระเจ้าได้เผยแสดงให้มนุษย์รับรู้ ตลอดจนการฝึกประพฤติปฏิบัติตามคำสอนที่มีอยู่ในคัมภีร์เหล่านั้น)

จนกระทั่งเมื่อต้นศตวรรษที่ ๒๐ ภายหลังจากที่ไอน์สไตน์ได้เสนอทฤษฎีสัมพัทธภาพ ซึ่งสามารถชี้จุดอ่อนของทฤษฎีทางฟิสิกส์แบบเก่า การปฏิวัติความคิดครั้งสำคัญในการแสวงหาความรู้ทางวิทยาศาสตร์ก็เกิดขึ้น

ในเมื่อทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ที่มนุษย์เคยเชื่อกันมาตลอดว่าเป็นลัจจะความจริงอันไม่มีวันผิด กลายเป็นสิ่งที่ผิดพลาดและถูกทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ใหม่ๆ ที่สมบูรณ์กว่าหักล้างได้ ถ้าเช่นนั้นแก่นสารสำคัญของการแสวงหาความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ก็ไม่น่าจะอยู่ที่การท่องจำเนื้อหาของทฤษฎีที่สามารถเปลี่ยนแปลงพัฒนาได้เหล่านั้น แต่น่าจะอยู่ที่

การปลูกฝังกระบวนการแสวงหาความรู้ทางวิทยาศาสตร์ เพื่อให้สามารถสร้างทฤษฎีใหม่ๆ ได้จะเป็นประโยชน์กว่า

ข้อสรุปจากการค้นพบนี้ได้นำไปสู่การพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์แผนใหม่ ที่เน้นสอนกระบวนการแสวงหาความรู้ทางวิทยาศาสตร์ โดยอาศัยการพิสูจน์ทดลองในห้องปฏิบัติการ ยิ่งกว่าเน้นให้นักเรียนท่องจำเนื้อหาทางทฤษฎี และประยุกต์ใช้ทฤษฎีเหล่านั้นเพื่อแก้โจทย์ต่างๆ ในชั้นเรียนแบบเดิม

กรณีนี้จะคล้ายกับการให้ข้าวแก่คนที่หิวกิน เมื่อข้าวหมด บุคคลผู้นั้นก็จะประสบภาวะความหิวโหยใหม่ แต่หากสามารถสอนให้รู้จักการปลูกข้าว บุคคลผู้นั้นก็จะมีข้าวกินตลอดชีวิตโดยไม่ประสบกับภาวะความหิวโหยอีกฉันใด การเปลี่ยนแนวทางการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ (โดยสอนให้รู้จักกระบวนการสร้างความรู้ยิ่งกว่าการสอนให้ท่องจำเนื้อหาความรู้) ก็มีลักษณะเช่นเดียวกันฉันนั้น

พระบรมราชาโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการที่ดูเหมือนไม่มีเนื้อหาอะไรมากนั้น อันที่จริงได้แฝงไว้ด้วยคุณค่าความสำคัญที่ยิ่งใหญ่ ดูคล้ายกับกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ เพราะคุณธรรม ๔ ประการนี้ เป็นกระบวนการชุดหนึ่งที่มีพลังในการแก้ปัญหาของมนุษย์ คล้ายคลึงกับกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ดังที่ได้อธิบายมาแล้ว

การนำเอากระบวนการประพฤติปฏิบัติตามแนวพระบรมราชาโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการ ๗ ขั้นตอนที่กำลังกล่าวมา บูรณาการเข้าในหลักสูตรสถานศึกษา และพัฒนาเป็นกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน ที่เชื่อมโยงทั้งภาคทฤษฎีกับภาคปฏิบัติ จึงมีลักษณะดูคล้ายกัน การเปลี่ยนวิธีการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ โดยหันมาเน้นสอนถึงกระบวนการ

แก้ปัญหา ยิ่งกว่าสอนให้ท่องจำเนื้อหาความรู้
ในการแก้ปัญหาที่เป็นสูตรสำเร็จดังกล่าว

๙.๕ การขยายกระบวนการทางปัญญา สู่องค์กร/หน่วยงาน/ชุมชน

การที่กระทรวงมหาดไทยและสำนักงาน
คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (กพ.) ได้นำ
พระบรมราชาโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการไปเผยแพร่
แพร่ นั้น อันที่จริงเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีแล้ว เพียง
แต่ขาดกระบวนการปฏิบัติต่อเนื่อง และขาด
องค์ความรู้ในการฝึกอบรมให้สามารถนำหลัก
การปลดปล่อยพลังทางปัญญาตามแนว
พระบรมราชาโชวาทนี้ ไปใช้ปฏิบัติให้เกิดผลต่อ
การแก้ปัญหาของชีวิต/องค์กร/หน่วยงาน/
ชุมชน ฯลฯ ฉะนั้น จึงมีเพียงป้ายข้อความ
คุณธรรม ๔ ประการตามพระบรมราชาโชวาท

เป็นผลผลิตติดอยู่ตามที่ต่างๆ แต่ไม่มีผล
สัมฤทธิ์ และไม่มีผลกระทบอะไรต่อการพัฒนา
เปลี่ยนแปลงสังคมมากนัก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการพัฒนาชุมชน
ของกระทรวงมหาดไทย ถ้ามีกระบวนการให้
คนในชุมชนได้ร่วมกันวิเคราะห์ เพื่อจับ
ประเด็นปัญหาที่คุกคามทำลายประโยชน์สุข
ของชุมชนนั้นๆ แล้วช่วยกันค้นหาเหตุผล
ฐานของปัญหาดังกล่าวร่วมกันกำหนดขอบ
เขตเป้าหมายในการแก้ปัญหา จากนั้นก็ทำ
แผนพัฒนาชุมชนโดยกำหนดเป็น “ลัจจะ” ที่
จะรณรงค์ให้ผู้คนในชุมชนได้ร่วมกันประพฤติ
ปฏิบัติ “สิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรม”
อย่างใดอย่างหนึ่ง

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ขอแสดงความยินดี
ครบรอบ ๑๒ ปี “เราคิดอะไร”

หงก. จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชลล์ คุณภาพมาตรฐาน
โดย คุณสมยศ เณลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเซีย (กม.๒๐๕-๒๑๐)

อ.พยุหะคีรี จ.นครสวรรค์

โทร.๐-๕๖๓๔-๑๓๗๑, ๐-๕๖๓๔-๑๓๗๓

แฟกซ์ ๐-๕๖๓๔-๑๓๗๑

ก่อนถึงบางอ้อ..ทิ้งสิ่วส้อมและรากหญ้า

● วิมุตตินันตะ

แล้วที่สูตรระบอบทักษิณต้องจบแหล่งตาม
๖ กระแสเรียกร้องของประชาชนชั้นกลาง และปัญญาชนผู้นำสังคมทุกวงการทั่วประเทศ คนส่วนใหญ่ไหลออกไปที่ เหมือนยกภูเขาออกจากอก สังคมต้องขอบพระคุณเหล่าทหารกล้า ผู้เป็นทหารของประชาชนแท้จริง เดชะบุญที่ประเทศไทยยังมี ผู้นำอัศวินอย่าง พลเอกสนธิ บุญยรัตกลิน ลูกขึ้นมายึดอำนาจรัฐคืนจากทรราชทันควันในนาทีสุดท้าย ก่อนทุกอย่างจะสายเกินแก้

คงต้องนำทั้งการปฏิวัติอันนุ่มนวลที่ต้อนรับด้วยดอกไม้และรอยยิ้ม นับว่าการปฏิรูปการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขครั้งนี้เกิดขึ้นอย่างเหมาะสมจะถูกกาลเทศะมากที่สุดมากกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา นับตั้งแต่ชื่ออันยาวเหยียด บ่งชี้ถึงจุดยืนซึ่งน่าอุ่นใจบ้าง ยิ่งบอกว่าการกระทำโดย ผบ.สามเหล่าทัพ ก็อุ่นใจมากขึ้นอีกหน่อยว่า ไม่ใช่พวกทักษิณ จนกระทั่งประกาศชื่อหัวหน้าคณะปฏิรูปฯ งานนี้

เลยสบายใจเต็มร้อย

โดยเฉพาะการปฏิรูปที่ประกาศเงื่อนไข เรียบร้อยว่า ไม่มีเจตนาเพื่อบริหารราชการแผ่นดินเสียเอง เพียงประสงค์แก้ปัญหาว่าบ้านเมืองให้กลับคืนสู่ปกติสงบ แล้วคืนอำนาจสู่ประชาชนโดยเร็ว

เมื่อแสดงเจตนาบริสุทธิ์ อย่างโปร่งใส เพื่อสนองตอบความต้องการของประชาชน โดยแม่ทัพผู้นำครุฑธาและไว้วางใจ จึงไม่ประหลาดอะไร เมื่อปรากฏผลดุสิตโพล ทามถึงทัศนะ มีคนเห็นด้วย ๘๖% แถม ๓๕% เชื่อด้วยว่าการเมืองจะดีขึ้นแน่นอนว่าจะต้องเฝ้าดูต่อไป ทุกอย่างจะเป็นไปตามสัญญาประชาคมมากน้อยแค่ไหน อย่างไรก็ตามเสียคงจะมีอะไรๆ ดีขึ้นอีกเป็นกองใครจะโง่ดักดานประมาธอย่างทักษิณโคตรโง่ง ขายชาติมโหฬารระดับโลก คงไม่มีอีกแล้ว

อย่างไรก็ดีผลสำเร็จราวปฏิหารีย์ น่าชื่นชมเหลือล้นของคณะปฏิรูปฯ ในวันนี้แม้จะดูว่าช่างทำได้โดยง่ายตาย ไวเป็นสายฟ้าแลบ

เหมือนพลิกหงายฝ่ามือหรือกดปุ่มตอทคอม แต่ทุกสิ่งมันสูงงอมลงตัว เอื้ออำนวยให้ พลิกฟ้าคว่ำแผ่นดินได้สบายเกินคาดขนาดนั้น มันมีเหตุเพียบพร้อมมาตามลำดับ

นับย้อนไปหนึ่งปี ตั้งแต่ ๒๒ กันยายนก่อน ซึ่งเริ่มจัดรายการเมืองไทยรายสัปดาห์สัญจร หลังจากโดนสืบกระเด็นจากช่อง ๙ ด้วยฝีมือเปรตจอมกะล่อน ปากปราศรัยใจเซียดคอก ชูธงประชาธิปไตยจ๋า รักษากติกาด้วยชีวิต แต่ปิดหูปิดตาประชาชน จนคุกคามสื่ออันเป็นลมหายใจของประชาธิปไตยทำให้สนธิ ลิ้มทองกุล สื่ออาชีพสุดทน เพราะไม่ใช่ชาวรากหญ้าที่รัฐบาลมอมเมาไม่ให้อ่านหนังสือพิมพ์ พวกเขาเลยโง่เหมือนกินหญ้าแทนข้าวนั่นเอง

ความกล้าหาญของปรากฏการณ์สนธิ ลิ้มทองกุล ช่วยให้สังคมตาสว่างขึ้นอย่างรวดเร็ว กระทั่งขยายผลเป็นคณะพันธมิตรเพื่อประชาชนประชาธิปไตย ขึ้นมาท้าทายพญายักษ์ทักษิณ

พันธมิตรอุตุสหัชชุนุมไม่รู้กี่ครั้ง ที่นั่นที่นี้ ตลอดหลายเดือน เพื่อเปิดเผยความจริงให้มากๆ ให้สาธารณะรู้ทั่วกันหมด นอกจากมือช่วยคือเมืองไทยรายสัปดาห์สัญจร แล้วเคราะห์ดีที่ยังมีสื่อทีวี ASTV ช่วยกระจายข่าวสาร รวมถึงสื่อ น.ส.พ. ที่กล้าเสนอความจริง ไม่ก็ฉบับในตอนที่ต่อมาค่อยกล้าร่วมเปิดโปงมากขึ้น แม้ น.ส.พ. ยักษ์ใหญ่ยังล่าหลังตั้งนาน เพราะกลัวตกข่าวหลุดกระแส

พูดถึงแกนนำพันธมิตรหนึ่งในห้า คือสนธิ ลิ้มทองกุล ใหม่ๆ ที่ออกมาต้านทักษิณ คนไม่น้อย ไม่ค่อยเชื่อใจระแวงว่าเขาทำด้วยอคติหวังประโยชน์แอบแฝงธุรกิจ เวลาผ่านไปเกือบปีเต็มๆ คุณสนธิเสียสละทุ่มเททั้งเรื่องแรงและทุนรอน จนเดือดร้อนตัวเองและทีมงานก็ไม่กล้าบอกใครๆ

ดีที่มหาจำลองเกิดรู้ข่าว เลยช่วยบอกบุญ

ลงขันกันบ้าง ทันทักจากทุกสารทิศทั้งต่างแดน ผู้คนสมทบทุนหนุน เอเอสทีวีให้ยู่รอด แม้จะเป็นคลื่นสงฆาตๆ หายๆ บ้างก็ยังดีพออาศัยให้รู้ทันทักษิณโกงกินชาติ ล่าสุดได้ทุนถึงสิบกว่าล้านไป นี่คือนโยบายวิถีพุทธอันต่างกัน ลิบลับกับทุนนิยมสามัญ ดังเช่นทักษิณทำดี ตั้งต้องแล้วอกหัก ขณะกำลังจะคุ้ยไม้ที่ยูโนกะใส่ร้ายพันธมิตรแต่หมดสิทธิ์เพราะโดนปฏิวัติก่อนหน้าไม่กี่ชั่วโมง

“คิดไม่ถึง จะเกิดเหตุการณ์แบบนี้ ตอนมาเป็นนายกรัฐมนตรีนี่ ตอนกลับเป็นคนตกงาน แต่ไม่เป็นไร ตนเป็นคนไทยคนหนึ่ง เมื่ออาสาเข้ามาทำงานแล้ว เขาไม่ให้ทำก็ไม่ทำ” (ไทยโพสต์ ๒๑ ก.ย.๕๙)

เห็นไหมว่าทักษิณเป็นคนพูดไม่รู้เรื่องขนาดไหน... ใครๆ ก็บอกให้ “ทักษิณออกไป” ตั้งนานแล้ว

หรือเขาทำดีตามประกาศร์บ็อมบ์คาร์บ็องของเด็กเลี้ยงแกะที่เชื่อว่า จัดจ้างสร้างตัวละครวางระเบิดเพื่อหาเรื่องปลด พล.อ.พัลลภ ปิ่นมณี ทันควัน มันพิลึกอะไรขนาดนั้น

ทักษิณเป็นนายกฯ มาห้าปี รวยและไม่รู้กี่แสนล้าน ชายหุ้ที่เดียว ๓๓,๐๐๐ ล้าน ภาษีไม่ต้องจ่ายสักบาท นี่หรือคือฝีมือนายก รมต. ประเทศไทย ผู้เสียสละอาสาจะแทนคุณแผ่นดินเพราะผมพอแล้ว... อาสามาโกงแบบนี้ ชินเอาไว้ก็บ้าแล้ว

ทักษิณทำอะไรผิดตรงไหน

ถึงวันนี้ แม้ทักษิณจะต้องหนีคนไทยหัวซุกหัวซุน ไปที่ไหนมีแต่คนขับไล่ไล่ส่งเหมือนหมาหมา ยิ่งไปถึงอเมริกาเมืองฟอนบux หรือจะไปนิวยอร์ก ที่ตั้งยูโนซึ่งไม่ใช่พ่อ คนไทยอยู่ไกลหลายพันลี้ อุตุสหัชชุนุมไปเป็นร้อยๆ เพื่อให้ไล่ทักษิณคนโกงชาติประจานไปทั่วโลก

มันน่าเห็นใจทักษิณ ต้องรับเวรกรรมบาป
ทันตาเห็นเช่นนี้ แต่เจ้าตัวไม่ยักรู้สึกสำนึกผิด
อะไรเลย อวิชชาพาลสัตว์โลกให้เป็นไปตามกรรม
เคราะห์ร้ายของทักษิณเป็นเรื่องจริง ไม่ใช่
ตลกเหมือนคาร์บ็อง

ความจริงของระเบิดคาร์บ็อง คงไม่มีใคร
รู้ดีเท่าทักษิณ มันน่าจะลงในพื้นแผ่นดินไทยแท้ๆ
ทักษิณจะเหยียบย่างไปที่ไหนๆ บ้านเมืองลูก
เป็นไฟจะตายชั้กทักษิณยังมีกะใจอยากเดินทาง
ไปตีกอล์ฟ แต่หนีไม่พ้นคนไล่ส่ง จะอ้างตรวจ
ราชการบังหน้าหาเสียงที่อีสานหรือบ้านเฮา
เชียงใหม่ ไม้วายโดนไล่ “ทักษิณออกไป”

เป็นไปได้ไหมว่า เมื่อหมดท่าเช่นนี้ ไม่มี
สิทธิ์ปิดปากคนไล่ด้วย ทำยังไงดีเอ่ย คาร์บ็อง
ช่วยได้เยอะเลย คือหลังจากกรณีรถวาง
ระเบิดครั้งนั้น มันมีความชอบธรรมที่นายกฯ
จะต้องมีหน่วยกันภัยล้อมหน้าล้อมหลัง ไม่ให้
คนใกล้ชิดตัว นอกจากพวกทักษิณลู้ลู่...

คืนที่ทักษิณหมดอำนาจเสียก่อน ขึ้น
ตันทุ้งเป็นใหญ่ต่อไป จะทำงานยังไงไหว ใน
ขณะที่ทุกหัวระแหง นับล้านๆ คนจ้องไล่
ทักษิณออกไป

อนึ่ง ทักษิณหลอกต้มคนไทยทั้งประเทศ
มาหลายปี มีพวกรากหญ้าไม่น้อยหลงน้ำมนต์
ทักษิณอย่างไม่ลืมหูลืมตา ก็น่าสงสาร เพราะ
โดนปิดหูปิดตา ทีวีมีเสรีบ้างแบบไหนถึงไม่มี
สิทธิ์สื่อความจริงว่าทักษิณโกงกิน ขาชาชาติ
อย่างไรบ้าง คุณข่าวแบบนี้ชาวรากหญ้า จะไม่
โง่งเหมือนพวกกินหญ้าได้ยังไง คุณสนธิทำทนาย
ว่า ลองเปิดทีวีเสรีให้มันจริงสักช่องเดียวก็พอ
ทักษิณต้องฟังนานแล้ว...

แต่ที่น่าประหลาดเหลือทน คือพวกลี้ล้อ
พายเรือให้โจรนั่งนี่สิ ล้วนแล้วแต่ฉลาด จบ
ดอกเตอร์เป็นแข่งๆ ทำไมไม่รู้ทันทักษิณ
เหมือนพวกโนโหวตสิบล้านเสียงบ้าง

ทำไมพอยู่กับทักษิณ กลายเป็นพวก

พูดไม่รู้เรื่องเหมือนๆ กันเลย ชอบอ้างเรื่อย
ทักษิณทำผิดอะไร?

โถๆ... ถึงโถลั่วม สารพัดคำโคตรโกง...
ทักษิณโกงชาติ มันน่าจะตั้งระเบิดเข้าหูแตก
จะตายไป แต่อันิจจา พวกลี้ล้อกลับอ้างว่า
นักการเมืองหน้าไหน มันชี้โกงทั้งนั้น เหตุนี้
มีนำเล่าไทยรักไทยจึงคุยโวว่าทุนนิยมสามัญ
ทันสมัยก้าวหน้า ยังไงก็ดีกว่า คักตินาล้าหลัง
มันจริงๆ อย่างนั้นลี้ทำ

ทักษิณทำดี มีสิทธิ์อะไรไปไล่เขา

พวกรักทักษิณ คงหลงผิดเพราะตาบอด
ไปข้างหนึ่ง จึงมองเห็นแต่ข้างทำดี ด้านทำ
อัปรีดีไม่อยู่ในสายตา

สำหรับสมุนทรราช ฉลาดน้อยกว่านั้นอีก
แม้เห็นอยู่ตำตาวาทำสามัญ แต่ผ่านเฉยเลย
เพราะพอใจแค่ทำดีโดนใจคน ถึงจะทำเพียง
สวนผักชี มันยังมีราคา คงเชื่อว่า ดีชั่วมีมม
ยังงัยกำขี้ก็ดีกว่ากำตด

พวกก๊วยที่รุมยำคนไล่ทักษิณหน้าเวิร์ลเทรต
อ้างว่า ทักษิณทำดีปราบยาบ้า รักษา ๓๐ บาท
ทุกโรค สร้างสนามบินสุวรรณภูมิทันสมัยใหญ่
โต ทำให้ยางพาราราคาดีขึ้นตั้งเท่านั้น
ประมาณนี้ แล้วไปไล่ทักษิณทำไม...

อาหารจานเด็ด นำเจี้ยะ เอาชี้หมา
โปะกลางจาน ท่านเห็นเป็นโดน...ยิงซ้ำร้าย ชี้
หมาเต็มจาน โรยหน้าผักชีเพียบเรียบร้อย
ใครไม่รู้ทันก็เสริจซี

คนรักทักษิณ ที่ตัดลินแคหน้าฉากทำดี
จึงฉลาดน้อย พอล้วงลึกของจริง กลับทำ
ระยำต่ำทรามลันดี จะไหวหรือ...

ฉะนั้นข้ออ้างว่าทำดี อย่าให้ตึกกินว่าไม่มี
ชั่วช้าเหมือนศรีธนญชัย ณ ชินวัตร

ทักษิณทำตามกติกา มาล้มล้างได้อย่างไร

ก่อนหน้านี้ มีพวกชอบอ้างตลอดว่า ทักษิณเขาทำตามกติกา พันธมิตรประท้วง ขับไล่ข้างถนน มั่นนอกระบบ

ถึงวันนี้คณะปฏิรูปการปกครองฯ ที่โค่นล้มกวาดทิ้งระบอบทักษิณ ด้วยเหตุผลสำคัญว่า รัฐบาลทำทุจริต พาแตกสามัคคี กับหมิ่นเหม่สถาบัน เมื่อเป็นจริงเช่นนี้แล้วพวกกลัวล้อสมุนทรราช จะสำนึกบาปโทษฐานพวยเรือให้โจรนั่ง จะรู้สึกผิดชอบชั่วดีบ้างหรือไม่ หรือยังเชื่อ ทักษิณต้องชอบธรรมไม่มีเสื่อม

โดยเฉพาะเหล่านักวิชาเกิน กอดตำราบ้า ทฤษฎีในฝันอันกินไม่ได้ ใช้งานไม่เดิน คือ มักจะหวังภาพพจน์ว่า ผิดหลักการประชาธิปไตย และถอยหลังเขาคลอง ทำนองนั้น

อันที่จริง การใช้นิติศาสตร์ยึดมั่นถือเหนียว ตามบทบัญญัติอักษร โดยไม่ดูเจตนารมณ์ ไม่ผสมผสานหลักการรัฐศาสตร์ ไม่รู้ประมาณให้ ถูกกาลเทศะ อะไรเหล่านี้ มันพาพังพินาศมา เยอะนักต่อนัก

ในขณะที่ความจริงปรากฏเฉพาะหน้า ประจักษ์แจ้งโทนโท ดุชการปฏิรูปฯ สำเร็จ เยี่ยมยอด ไม่มีเลือดตกยางออกสักหยด เชี่ยกระเด็นทรราชทักษิณ กำจัดพญามารไม่ให้มีอำนาจ เป็นที่แซ่ซ้องยินดีไซโยทั่วแผ่นดิน มีอะไรเสียหายเป็นบาปเวรตรงไหน ก็เปล่าทั้งเพ นอกจากระบอบทักษิณต้องมีอันเป็นไปตามกรรม

แม้พวกนักคิดที่ติดยึดประชาธิปไตย จะยอมจำนน กับผลสำเร็จเข้าเป้าสู่สังคมรัฐรักสามัคคี จากนั้นไป ทุกอย่างต้องดีขึ้นวันยังค่ำ มากน้อยแล้วแต่ความจริงของคนผู้ใช้อำนาจ

เพราะฉะนั้น ก่อนจะกล่าวหาว่าปฏิรูปการปกครองครั้งนี้ ไม่ถูกวิถีประชาธิปไตย

เราน่าจะดูดีๆ ว่า เมืองไทยในระบอบ

ทักษิณ มันเป็นประชาธิปไตยอยู่ดีมีสุขอะไร นักหนาหรือ

เห็นอยู่ตำตาวบ้านเมืองกำลังลุกเป็นไฟ ทั้งไฟเย็นไฟร้อน จากเหนียวยันได้ จนเกิดวิกฤติที่สุดในโลก เอาแค่ต้นปีมา ทักษิณขายหุ้น โกงภาษีเป็นจุดระเบิดต่อต้านขนานใหญ่ ทักษิณหนีซักฟอกยวบสภาทิ้ง ทำลายอำนาจนิติบัญญัติ ตัดตอนอำนาจตุลาการ โดยแทรกองค์กรอิสระไม่ให้เกิดเรื่องคดีถึงศาล ปัญหาความไม่ชอบธรรมของทักษิณเต็มกระบุง เจ้าตัวพูดไม่ออก เพราะโกงจริงทั้งนั้น ทางที่ดี ประตุเดียว ใช้เลือกตั้งตัดสินก็แล้วกัน นักเลือกตั้งอย่างทักษิณจึงได้อำนาจบริหารรัฐ โดยวิถีประชาธิปไตยจัดฉาก ไม่เห็นหรือ...

การเลือกตั้งอัปยศพรรคเดียว จึงเกิดขึ้น กระแสโนโหวตท่วมท้นสิบล้านเสียง เลือกได้ ไม่เต็มสภาก็จะเลือกตั้งซ้ำซาก เดชะบุญด้วย พระราชดำรัสในหลวง อาศัยตุลาการช่วยแก้วิกฤติ จนสั่งเลือกตั้งโมฆะ กระทั่ง ๓ กกต. ตัดคุกหมดท่า

ประชาธิปไตย ที่ต่อสู้โดยอหิงสา สันติวิถี ไทยจุดหน้าขึ้นมาเรื่อยๆ นับตั้งแต่ปรากฏการณ์สนธิ ลิ้มทองกุล มาถึงพันธมิตรฯ ชาติ การชุมนุมขับไล่ทักษิณตลอดระยะครั้งก่อนปี สำเร็จผลส่งงามยิ่งใหญ่ บีบคั้นให้ระบอบทักษิณต้องถอยรูดตกต่ำลงเรื่อยๆ พร้อมๆ กับสำรอกสันดานหยาบคายร้ายแรงให้ปรากฏธาตุแท้ประจานตัวเอง จนเร่งจบเห่เร็วยิ่งขึ้น

ตัวช่วยปฏิรูปการเมืองทั้งหมดตั้งแต่ต้น จนถึงกระบวนการตุลาการ ต่างช่วยกันฟื้นคืนชีวิตประชาธิปไตยเต็มใบ อันถูกทำลายโดยระบอบทักษิณ ให้เป็นประชาธิปไตย สอดไส้เผด็จการทักษิณาธิบดี

คุณประการของเหตุปัจจัยดังกล่าว ล้วนช่วยให้คณะปฏิรูปการปกครองฯ สามารถ

ต่อยอดชูธงประชาธิปไตยที่สร้างสรรขนานแท้
ก้าวหน้าได้ยิ่งขึ้นต่อไป

นับว่า การปฏิรูปครั้งนี้เป็นการปฏิวัติ
รัฐประหารอันนุ่มนวลแสนสุภาพ แบบฉบับมิติ
ใหม่เป็นประวัติศาสตร์ ไม่เคยปรากฏมาก่อนเลย

นี่คือตัวอย่างการใช้อำนาจเผด็จการ
เพื่อเสถียรสร้างสรรพลิกฟื้นประชาธิปไตย
ในขณะที่ระบอบทักษิณบ่อนทำลาย
ประชาธิปไตยเต็มใบให้เป็นประชาธิปไตย
เปิดง่อย ไม่เหลือร่องรอยประชาธิปไตยอะไรให้
แก้ไขสถานการณ์ได้เลย มันหมดท่าแบบนี้
เหลือแต่วิธี หนามยอกเอาหนามบ่ง ทางวิเศษ
อื่นอันประโยชน์สูงประหยัสดุคกว่านี้ คงมีอยู่
ในฝันเท่านั้นกระมัง นักตรรกะคิดเก่งเพื่อเก่ง
ทั้งหลาย

ฉะนั้น การมองว่าเราอยู่ในระบอบ
ประชาธิปไตย แล้วมาปฏิวัติมันผิดกติกาสากล
คิดแบบนี้ไม่ถูกเลย ของจริงคือเราทนอยู่ได้
เผด็จการทักษิณ

วันนี้ปฏิรูปโดยทหารของประชาชน
เป็นเผด็จการชั่วคราวคุณารัก ใครที่กล่าวหาว่า
ถอยหลังเข้าคลอง คนนั้นอยากกลับไปอยู่ใต้
เท้าทักษิณจริงๆ หรือ!

**ฟ้าสีทองผ่องอำไพ
ธรรมะย่อมเป็นใหญ่ในแผ่นดิน**

แม้ว่า ประชาธิปไตยย่อมดีกว่าเผด็จการ
แต่ประชาธิปไตยแบบทุนนิยมสลาแมนย์มัน
ใช้ได้เฉพาะแก๊งไทยรักไทยเท่านั้น เถอะ ถึง
เผด็จการถ้าถูกธรรมอย่างปฏิรูปเพื่อประชาชน
หนนี้ มันจะขัดข้องไม่น่าเอาตรงไหนเอ่ย...

สาระสำคัญ จึงขึ้นอยู่กับคนใช้อำนาจมาก
กว่าระบบ

บ้านเมืองวิฤทธิเพราะคนเลวใช้อำนาจ
กฎหมายตามอักษรบัญญัติ โดยไม่ดูเจตนารมณ์

แต่เลือกใช้ตามใจตัวเอง

ถ้าไม่แก้ให้คนดีมีอำนาจเสียจะได้สะดวก
ถ้าไม่กันคนชั่วห่างชั่วอำนาจคดที่เอาเปรียบ
ตั้งพระราชดำริชี้แนะ หนีไม่พ้นอภิมหาโจร
โคตรโกงหน้าใหม่

ในที่สุด ๑๙ กันยายน ๒๕๕๙ วันที่เรา
รอคอยก็มาถึง พลิกฟ้าคว่ำแผ่นดิน หมดสิ้น
ทรราชทักษิณเสียที ไม่เสียที่ที่อดทนต่อสู้โดย
สันติวิธี อโหสิ จนกระทั่งในที่สุดสามารถ
รู้จักสามัคคีเรียบร้อยสง่างามฉลองครองราชย์
๖๐ ปีแห่งการครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อ
ประโยชน์สุขของมหาชนชาวสยาม ตาม
พระราชปณิธานล้นเกล้า

สถานการณ์สร้างวีรบุรุษ ริเริ่มจากนายสนธิ
ลี้มทองกุล บรรจบที่พลเอกสนธิ บุญยรัตกลิน
วีรบุรุษ สองสนธิ ผู้เชื่อมต่อยอดประชาธิปไตย
ให้พื้นมีอมรราชอีกทรวงใหญ่ย่อยทั้งหลาย
ที่พายเรือให้โจรนั่ง

ภารกิจข้างหน้า ต้องกวาดบ้านล้างเมือง
นับเป็นงานหนักใหญ่หลวงนัก ใครคงไม่จฉฉา
ตาร้อนกับคูบารมีวีรบุรุษสองสนธิ ผู้นำตัวอย่าง
คนกล้าดี!!

อดคิดถึงต้นเหตุระบอบทักษิณมิได้ ด้วย
หวังใยทั้งทักษิณและลี้ล้อพร้อมบริวาร
รากหญ้า ขอให้อายุมันขวัญยืน รักษาสุขภาพ
กันให้ดีๆ อย่าเพิ่งรีบตายลงโลงไปไว้นัก เพื่อ
จะได้เห็นประจักษ์พยานพิสูจน์ผลงานความจริง
เมื่อน้ำลดตอผุด คงเปิดโปงโฉมหน้าปีศาจโกง
ชาติ ที่อาสางจะแทนคุณแผ่นดินมาหกปี ฝีมือ
พลพรรคไทยรักไทย ทำเมืองไทยปนเปื้อนเปรต
นรกเต็มบ้านประการใดไม่รู้เรื่องเลยหรือ

พวกทักษิณคนรวยล้นฟ้าบ้าอำนาจ แต่
ขัดสนบารมี ลองเทียบชั้นผลงาน ปฏิรูปการ
เมืองของคนคิดดีทำจริง ผู้กล้าหาญ ผู้กล้า
เสียสละ ไม่บ้าเอาเปรียบเหมือนทุนนิยม
สลาแมนย์ ไม่นานเกินรอ คงได้เห็นไผเป็นไผ! ☞

● คนดีเกิดขึ้นในโลก
เป็นโชคของคนทั้งหลาย
แต่ลาภของคนชั่วร้าย
วอดวายเมื่อเกิดคนดี

ดีเกิด-ชั่วเสื่อม (พาเวรุชาดก)

เมื่อพระพุทธเจ้าองค์สมณโคดมยังไม่เสด็จอุบัติขึ้นในโลก บรรดาพวกเดียรถีย์ (นักบวชนอกพุทธศาสนา) ต่างก็ยังคงเป็นผู้มีลาภมาก แต่พอพระพุทธเจ้าทรงเกิดขึ้นแล้ว พวกเดียรถีย์ก็พากันเสื่อมลาภ เสื่อมแสงที่ห้อยในเวลาดวงอาทิตย์ขึ้น ฉะนั้น

เหล่าภิกษุทั้งหลายจึงได้สนทนากันถึงเรื่องนี้ในธรรมสภา พอดีพระศาสดาเสด็จมา ภิกษุจึงกราบทูลเรื่องนั้นให้ทรงทราบ พระศาสดาทรงสดับแล้ว จึงตรัสว่า

“มิใช่บัดนี้เท่านั้นภิกษุทั้งหลาย แม้ในกาลก่อนก็ตาม พวกผู้ไร้คุณธรรมก็ได้ลาภและยศเป็นอันมาก トラบเท่าที่ผู้มิคุณธรรมยังไม่อุบัติขึ้น แต่เมื่อใดผู้มิคุณธรรมทั้งหลายเกิดขึ้นแล้ว พวกผู้ไร้คุณธรรมก็จะเสื่อมลาภ ลักการะไป”

แล้วทรงนำเรื่องราวในอดีตมาตรัสเล่า

.....
ในอดีตกาล ณ พาเวรุรัฐ ซึ่งเป็นรัฐที่

ไม่เคยมีพวกนกทั้งหลายมาอาศัยอยู่ ชาวพาเวรุรัฐจึงไม่รู้จักนก เพียงแต่ได้ยืมเล่าขานกันมาเท่านั้น

อยู่มาวันหนึ่ง มีพวกพ่อค้าต่างแดนเดินทางผ่านมายังพาเวรุรัฐโดยทางเรือ บนเรือห้อยกรงนกไว้อันหนึ่ง ซึ่งมีกาถูกจับขังเอาไว้ เมื่อพวกชาวพาเวรุรัฐผ่านไปมา ได้เห็นกาด้วนนั้นเข้า ต่างก็พากันชื่นชมสรรเสริญกานิ่งใหญ่

“นกตัวนี้ช่างมีขนดำเป็นเงางามเหลือเกิน”

“จะงอยปากก็แข็งแรงยาวจนสุดปลายคอ”

“นัยน์ตาก็กลมสวยราวกับแก้วมณี”

ชาวพาเวรุรัฐทั้งหลายจึงปรารภกันได้กาเอาไว้ในรัฐของตนได้เอ่ยปากขอซื้อกับพ่อค้าว่า

“ท่านพ่อค้า จงขายนกตัวนี้แก่พวกเราเถิด พวกเราต้องการนกตัวนี้จริงๆ ที่นี้ขาดแคลนนก แต่พวกท่านยังจะมีนกอื่นๆ อีกมากในแคว้นแคว้นของท่าน” พ่อค้าได้ฟังเช่นนั้นก็เห็นใจจึงถามว่า

“ถ้าอย่างนั้นท่านทั้งหลายจะให้ราคาภาคนกตัวนี้เท่าใด”

“ราคา ๕ กหาปณะ (๒๐ บาท)”

“ราคาแค่นี้เราขายให้ไม่ได้หรอก”

พวกชาวพาเวรรัฐจึงประมูลราคากัน จนราคาขึ้นไปถึง ๑๐๐ กหาปณะ (๔๐๐ บาท) นั่นแหละ พ่อค้าจึงค่อยเอ่ยปากออกมาว่า

“กาดัวนี้แม้มีอุปการะแก่พวกเราอย่างมาก แต่เพื่อความเป็นมิตรไมตรีกับพวกท่าน เราจึงยอมขายให้ในราคา ๑๐๐ กหาปณะนี้”

แล้วมอบกาดัวนั้นไป พวกชาวพาเวรรัฐก็นำกาไปเลี้ยงดูไว้ในกรงทอง ประนินบัตด้วยอาหารการกินเป็นอย่างดี รวากับได้ของมีค่าควรเมืองเลยทีเดียว

ณ พาเวรรัฐซึ่งไม่มีนกอื่นๆ เลย ในที่นั้น กาที่ประกอบด้วยยลัทธิธรรม ๑๐ ประการ (ความเลว ๑๐ อย่างของกา คือ ๑.มักทำลาย ๒.คนอง ๓.ทะเยอทะยาน ๔.กินจุ ๕.หยาบช้า ๖.ไม่มีกรุณา ๗.อ่อนแอ ๘.มักร้อง ๙.เปลอสติ ๑๐.สะสม) ได้กลายเป็นผู้ที่เลิศจอดด้วยลากและคำสรรเสริญไปแล้ว

จนกระทั่งมีอยู่วันหนึ่ง พวกพ่อค้าเหล่านั้น ได้เดินทางมายังพาเวรรัฐอีกครั้ง คราวนี้นำเอาพญานกยูงตัวหนึ่งมาด้วย ซึ่งได้ฝึกสอนมาอย่างดีแล้ว เพียงแค่คิดนิ้วมือ นกยูงก็จะส่งเสียงร้องเป็นทำนอง หากปรบมือ นกยูงก็จะรำรำเป็นจังหวะ

ที่ทำเรือ เมื่อมหาชนชาวพาเวรรัฐมาชุมนุมกัน พ่อค้าก็ให้พญานกยูงร้องด้วยทำนองอันไพเราะ พร้อมกับกางปีกรำรำอย่างสวยงาม คนทั้งหลายเห็นดังนั้น ถึงกับปลาบปลื้มพอใจยิ่งนัก พวกนักยกย่องปรบมือให้ด้วยความชื่นชมยินดี แล้วกล่าวกับพ่อค้าว่า

“ท่านพ่อค้า จงขายนกที่สวยงามตัวนี้ ซึ่งท่านฝึกมาอย่างดีแล้ว แก่พวกเราเถิด”

“คราวที่แล้ว พวกท่านก็ขอซื้อจากเรามาคราวนี้ก็จะขอซื้อพญานกยูงตัวนี้อีกหรือ”

“เอาเถิดท่านพ่อค้า พวกท่านยังจะได้นกตัวอื่นๆ อีกในแคว้นต่างๆ ฉะนั้นขายนกยูง

ตัวนี้ให้แก่รัฐของพวกเราด้วยเถิด”

จบคำชาวพาเวรรัฐก็ร่วมกันประมูลราคาได้ถึง ๑,๐๐๐ กหาปณะ (๔,๐๐๐ บาท) มอบให้แก่พ่อค้านั้น แล้วเอาพญานกยูงไปไว้ในกรงทองอันวิจิตร ประดับด้วยของมีค่าอย่างงดงาม เลี้ยงดูด้วยข้าวปลาอาหารอันประณีตมากมาย ทำให้พญานกยูงกลายเป็นผู้เลิศจอดด้วยลากและคำสรรเสริญนับตั้งแต่ชาวพาเวรรัฐได้พญานกยูงมา บรรดาลากและคำสรรเสริญของกาก็เสื่อมถอยลง ใครๆ ก็พากันไม่สนใจที่จะเหลียวแลมัน ไม่ปรารถนาแม้แต่จะมองดู ทำให้กาไม่ได้รับการเลี้ยงดู ขาดแคลนอาหารการกิน จึงต้องบินออกจากกรงทอง เทียวเสาะหากินไปตามกองขยะในที่ต่างๆ

.....

ครั้นพระศาสดาตรัสชาดกนี้จบแล้ว ทรงสรุปว่า

“เพราะยังไม่เห็นพญานกยูงซึ่งมีหงอน มีเสียงอันไพเราะ คนทั้งหลายจึงพากันให้ลากและคำสรรเสริญแก่กา แต่เมื่อใดที่นกยูงผู้สมบูรณ์ด้วยเสียงกับการรำรำมาแล้ว เมื่อนั้นลากและคำสรรเสริญของกาก็เสื่อมไป

ตั้งพระพุทธเจ้าผู้เป็นพระธรรมราชา ซึ่งทำโลกนี้ให้สว่างไสว ยังไม่เสด็จอุบัติขึ้นตราบไถ คนทั้งหลายก็พากันบูชานักบวชเหล่าอื่นอยู่เป็นอันมากตรานั้น แต่เมื่อใดพระพุทธเจ้าผู้มีพระสุรเสียงอันไพเราะ ทรงเกิดขึ้นแล้ว แสดงธรรม เมื่อนั้นลากและสักการะของพวกเขาเดียรถีย์ ก็จะเสื่อมไป”

แล้วทรงเปิดเผยว่า

“กาในครั้งนั้น ได้มาเป็นนิครนถ์นาฏบุตร ในบัดนี้ ส่วนพญานกยูงได้มาเป็นเรตถาคคเอง”

☞

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๖๕๔ อรรถกถาแปล เล่ม ๕๔ หน้า ๖๔๑)

งานศพน่าจะเป็นงานเดือนสติ
คนหลงมัวเมา มักได้
ในเมื่อทุกคนต้องมีงานศพ
ของตัวเองทั้งนั้น
แล้วจะไปละโมบอะไรอีก
ในวาระสุดท้ายของชีวิต
ทุกคนก็ต้องไป
อย่างมือเปล่าทั้งสิ้น

รวงदैขวตาขदैขว จนอง่างโกตาขอบอ้อน

ป็นธรรมดาที่คนส่วนใหญ่จะนิยมความ
บร่ำรวย ประวัติของเศรษฐกิจแทบทุกคน ล้วน
เดินจากจากความจน ยิ่งจนเท่าไร ยิ่งได้รับ
การยกย่องเท่านั้น เพราะความขยันหมั่นเพียร
ความอดทนที่นำมาเป็นเดิมพันชีวิต ก่อนจะ
ไต่เต้ามาเป็นคนรวย เรื่องทำนองนี้ อาศัยให้
คนอยากรวยทั้งหลายแหล่ นำมาเป็นกำลังใจ
ที่จะอยู่กับความจนในปัจจุบัน เพื่อนำพาให้
ไปสู่ความรวยในอนาคต

ในขณะที่เดียวกันคนรวยส่วนมากที่มีจำนวน
น้อยกว่าคนจน วิดกกังวล กลัวความรวยจะ
พรากจากไป คนรวยทั้งหลายแหล่จึงพยายาม
ทุกวิถีทางที่จะหลบหลีกหนีหน้าความจน จนกระทั่ง
ไม่ยอมให้เศษเงินใดๆ กระเด็นหายไป

ธุรกรรมการเงินจึงมีหลากหลายวิธีการ
เพื่อความร่ำรวย ไม่ว่าจะบทความ หนังสือแนะนำ

การดำเนินไปสู่ความร่ำรวย เพียงแค่เขียน
ออกมา คนก็ยินดีซื้ออ่าน จะกล่าวไปถึงการ
พบ การได้ร่วมหุ้นกับคนรวย

ทั้งๆ ที่คนจำนวนไม่น้อย ถูกหลอกหลวง
ถูกคดโกงจากคนที่รวยมาก่อน เพราะคนจนที่มา
ร่วมหุ้นไว้วางใจ หวังว่าคนรวยแล้วจะไม่เอา
เปรียบอีก หรือไม่คนจนก็ยอมเสียเปรียบก่อน
เพื่อจะแลกกับความรวยที่หวังไว้วันหน้า

กรณีพิพาทเรื่องการคดโกง ตั้งแต่ระดับ
ครอบครัว เพื่อนร่วมงาน จนกระทั่งข้าราชการ
ข้าราชการ ไล่ไปถึงระดับประเทศย่อมมีได้
ตราบเท่าที่คนรวยที่คดโกงไม่รู้จักพอ และคน
จนยังอยากรวย

ฉะนั้นบทบาทความฉ้อฉลของคนในสังคม
จึงหาข้อยุติไม่ได้ แม้ในวงการวัดวาอาราม ก็มี
วายจะมีเรื่องระหว่างสมภาร กับกรรมการวัด

เนื่องด้วยรายได้ของวัด ที่มีศาสนสมบัติ เป็นต้นทุน และมีคนในแวดวงวัดเป็นตัวแทน ดำเนินกิจการ ทั้งๆ ที่พระคือผู้ให้ศีล พระวาสน คือผู้รับศีลทุกครั้งทีประกอบศาสนพิธีทุกประเภท แต่หาได้ทำให้เรื่องทำนองนี้หายไปจากสังคมไม่ ทั้งนี้เพราะคนจนศีลธรรมนั้น มีมากกว่า คนจนเงินมากต่อมากนัก เป็นสาเหตุให้คน รวยเงินตระหนี่ ไม่ยอมให้เงินแก่ใครฟรีๆ โดยไม่ได้ผลตอบแทนกลับคืนมา ทั้งทางตรง หรือไม่ก็ทางอ้อม คนจนเงินก็ตระหนี่แรง ไม่ ยอมให้แรงงานแก่ใครฟรีๆ โดยไม่ได้รับเงิน กลับคืนมาเช่นเดียวกัน จนกระทั่งบางกรณี ค่าแรงแพงจนคนรวยก็ไม่อยากจ่าย ในขณะที่ เดียวกัน คนรวยก็กดค่าแรงคนจน ราคาต่ำ จนคนจนไม่ยอมได้ คนจนก็ยังจนต่อไป เพราะ คิดค่าแรงแพงกว่าตัวเงินที่คนรวยแสวงหีนี้นั้น คนรวยบีบบังคับค่าแรงคนจน จนกระทั่ง ทำให้คนใช้แรงงานลดน้อยลงไปทุกที หันไป ใช้แรงไถ่หรือ แรงอาฆาตแทน กรณีพิพาท ระหว่างนายจ้าง กับคนงานในรูปการสไตรค์ เพื่อต่อรองค่าแรงตามโรงงานใหญ่ๆ จึงเกิด ขึ้นเสมอ

คนลืมนึกไปว่าโลกนี้อยู่ได้ด้วยการเกื้อกูลกัน ธรรมชาติก็สอนเราเช่นนั้น ไม่มีอะไรที่อยู่ยง คงได้ตามลำพัง ล้วนต้องอาศัยกันและกันทั้ง ลั้น หากส่วนใดขาด หรือเกินไป ก็จะทำให้เกิดอุบัติเหตุ บกบังแก่งกันที่ แต่ถ้าสมดุลในการช่วย เหลือกัน ทุกอย่างก็จะงดงามอุดมสมบูรณ์ เช่น น้ำน้อยดินก็แห้ง อากาศร้อนน้ำก็น้อย น้ำ มาก ดิน อากาศสดชื่น พืชออกงาม น้ำน้อย ดินแห้ง อากาศร้อน พืชเหี่ยวเฉาตาย เกิดภาวะ วิกฤตธรรมชาติ ผู้คนก็อดอยากปากแห้ง น้ำใจ พลอยแห้ง แย่งชิง ฆ่าฟันกันและกัน สงคราม เลือดก็เกิด

ในภูมิประเทศที่อุดมชุ่มชื้น อากาศสดใส คนก็ผิวพรรณผ่องใส จิตใจดี มนุษย์สัมพันธ์ดี การทำงานก็ดี ผลผลิตก็พลอยดีไปด้วย การ

อาศัยซึ่งกันและกันด้วยความรู้ซึ่งถึงลัทธิธรรม ข้อนี้ ทำให้เกิดความสามัคคี จะทำให้ชุมชน บ้านเมืองนั้นเป็นปึกแผ่น อบอุ่น รักชาติ รัก เผ่าพงศ์ ดังคำพระท่านกล่าวว่า **“ความพร้อมเพรียงกันของชุมชนผู้สามัคคี นำความสุข มาให้”**

ความขยันขันแข็ง ความพากเพียรในการทำงาน เป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างคน สังคมใดที่คนขยันทำงาน โดยไม่คิดแลกเปลี่ย นไม่คิดเอาเปรียบ ไม่คิดมักได้ ไม่คิดเปรียบเทียบกับราคา มีจิตใจมุ่งมั่นแต่จะทำเพื่อให้ ทำ เพื่อสร้าง ทำเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่คนอื่น บุคคลนั้นจะมีกำลังใจที่ดี สนับสนุนเป็นแรง ผลักดันอยู่เสมอ เพราะไม่มีกิเลสต่อรองกลัว เสียเปรียบ ไม่มีกิเลสอยากได้ผลก่อนเหตุ นั้น จะล้มฤทธิ์ผลมาบั่นทอนล่องหน้า เพราะใจ ของเขาจดจ่ออยู่กับความสุขที่ได้ทำงาน แทนที่จะฟุ้งซ่านติดอยู่กับความอยากล่องหน้า ในการแลกเปลี่ยน จนทำให้หมดแรงก่อนงาน จะเสร็จ เช่น คนหนึ่งตั้งใจทำงานที่เป็นหน้าที่ งานที่ได้รับมอบหมาย หรืองานที่ตั้งใจจะทำ ก็ตาม ด้วยความสบายใจ เต็มใจ เขาก็จะ เพลิดเพลินอยู่กับงานนั้น จนมีความรู้สึกว่าวัน หนึ่งช่างสั้นช่างน้อยไป ตรงกันข้ามกับอีกคน หนึ่งที่ทำงานเพราะหวังว่าจะได้เงินก้อนใหญ่ เพื่อจะไปซื้ออะไรสักอย่างที่มุ่งมองไว้ แต่ค่า แรงวันต่อวันไม่เพียงพอจะนำไปซื้อได้ทันที ต้องอาศัยเก็บออมทีละเล็กละน้อย กว่าจะได้ เต็มจำนวนตามราคาของสิ่งนั้น เขาจะรู้สึก ว่าวันหนึ่งๆ นานเหลือเกิน เมื่อไหร่จะได้หยุด ได้ เงินครบสักที จนทำให้ความรู้สึกเหล่านี้ กัดกร่อนกำลังเขาให้เปลี่ยลงๆ

คนจึงยินดีซื้อเงินผ่อน ซื้อเงินกู้ แม้จะ ต้องเสียดอกเบี้ยมากเท่าไรก็ยอม เพราะเขา ได้ของที่ยอยากได้นั้นมาก่อน โดยไม่ได้คิดถึง เงินเพิ่มดอก ของที่ลืกร่อนไปตามวันเวลา และการใช้งาน แล้วยังอยากได้สิ่งอื่นต่อไปอีก

ทำให้ต้องไปก่อหนี้ใหม่ทั้งที่หนี้เก่ายังใช้ไม่หมด จนโดนเจ้าหนี้ยึดทรัพย์ หรือตัวเองต้องไปก่อ อาชญากรรมแก้ปัญหา หรือทำอัตวินิบาตหนี้ หนี้เป็นรายๆ ไป เหตุการณ์เศร้าในทำนองนี้ เกิดอยู่ทุกวันให้เราได้รับรู้จากข่าวต่างๆ อยู่แล้ว

น่าเสียดายที่นับถือศาสนาพุทธแต่ไม่นำเอาหลักธรรมในศาสนาพุทธไปใช้ในชีวิตประจำวันเลย มีหน้าซำยังดูหมิ่นว่าศาสนา ไม่ได้ช่วยอะไรก็มีไม่น้อย เพราะเขาเข้าใจ ศาสนาพุทธที่เข้าข้างตัวเองอย่างผิดๆ คือหวัง โชคลาภจากลिंगศักดิ์สิทธิ์ หวังความร่ำรวยจาก วิธีใช้เสน่ห์เพทุบาย ด้วยการศึกษาดูตำราวิชาต่างๆ วิชาทุกรูปแบบ โกงไฟ โกงตาชั่ง โกงภาษี โกงวิชาการ ฯลฯ แล้วแต่ใครจะคิดวิธีโกงได้นานาประการ แล้วหลงว่าใครคิดวิธีโกงได้นั้นแหละคือคนฉลาด

ทำงานน้อยได้เงินมาก เขาเรียกว่ามีบุญฉลาด ทำงานมากได้เงินน้อย เขาเรียกว่าไม่มีบุญโง่ คนจึงหาวิธีทำงานอย่างไรให้ได้เงินมากๆ ไม่ต้องเหนื่อยมาก น้อยคนนักที่ยอมทำงานหลายๆ โดยไม่คิดน้อยใจ เสียใจ ถ้าจะได้เงินน้อย และไม่รู้ลึกล้ำน้อยใจถ้าจะถูกตราหน้าว่าโง่ ถ้าทำอย่างนี้

จะเอาเงินไปทำบุญทั้งที ก็ต้องขอให้ได้อานิสต์มากๆ ได้ต่อความร่ำรวยอีกหลายภพหลายชาติ จึงจะเรียกว่าทำบุญได้บุญ และคนจะภาคภูมิใจมากทีเดียว ถ้าไปในงานศพใครที่ได้เงินมากๆ คิดว่างานศพนั้นยิ่งใหญ่ มีบุญ งานศพใดไม่มีเงินได้ ก็คงจัดอยู่ในประเภทอนาถา คนจึงพยายามจัดงานศพให้ใหญ่ เพื่อจะได้บุญเป็นตัวเงินหลายๆ จึงไม่วิตกที่จะไปกู้เงินคนอื่นมาประเดิมจัดงานศพก่อน แม้เสร็จงานคิดบวกลบคูณหารแล้วจะต้องควักกระเป๋าจ่ายมากกว่าที่คิดว่าจะได้มาก็ตาม งานอื่นใดนอกจากงานศพก็เช่นกัน เหตุที่ยกงานศพขึ้นมา เพราะน่าจะเป็นงานเดือนสติคนหลงมัวเมา มักได้ ในเมื่อทุกคน

ต้องมิงานศพของตัวเองทั้งนั้น แล้วเราจะไปละโมภหวังอะไรอีกในวาระสุดท้ายของชีวิต ทุกคนก็ต้องไปอย่างมือเปล่าทั้งสิ้น

แต่คนก็ไม่คิด คิดกันน้อยมาก ทั้งๆ ที่ศพคนรวยก็มีให้เห็น เจ้าภาพศพยิ่งรวยเท่าไร ยิ่งทุกข์มากเท่านั้น ทุกข์ขณะพยายามก่อร่างสร้างเงินทองให้รวยขึ้นยังไม่พอ ยามเป็นศพก็ยิ่งต้องทุกข์เรื่องทำศพให้เหมาะสมกับความรวยอีก ทุกข์ปรากฏให้เห็นอยู่ปานฉะนี้ก็ยังไม่เห็นกัน คนรวยที่ไม่ได้ทำทาน จึงเป็นคนรวยที่ช่วยตายอย่างโดดเดี่ยว เพราะไม่มี อาริยทรัพย์ติดตัวไปเลย แม้จะมีคนมางานศพมากมายเพียงใด ทรัพย์ที่ติดไปกับวิญญาณหามีไม่ ลู้คนจนที่เอาแรงเข้าสู่อุทิศช่วยเหลือเผื่อแผ่คนอื่นๆ ไม่ว่าคนนั้นจะเป็นคนจนด้วยกัน หรือคนรวยที่ทุกอย่างเป็นเงินเป็นทองไปหมด มีหน้าซำคนรวยมักจะทำงานหนักไม่เป็น ทำงานหนักไม่ได้ ต้องอาศัยแรงคนจนเงินเป็นกำลัง คนจนไม่คิดค่าแรงเอาเปรียบคนรวย แม้จะรู้ยู่ว่าได้ทำให้ชนหน้าแข้งคนรวยร่วงไปแม้แต่น้อย เพราะคนจนคนนั้นมีศีลธรรมประจําใจ รู้ยู่ว่ารวยเงินมีวันจน แต่รวยแรงไม่มีวันจน เพราะแรงยังทำยู่ได้แรง ใครก็ลัก โกงเอาไปไม่ได้

ตรงกันข้ามกับคนรวย รวยเงิน ยิ่งรวยเงินยิ่งจนแรง และมีโอกาสจนเงินด้วยหากไม่มีแรงทำงาน หรือคิดค่าแรงเกินจริง ใช้จ่ายเกินตัวเงินก็หมด ก็จะกลายเป็นคนจน จนทั้งแรง จนทั้งเงินในที่สุดได้เหมือนกัน เพราะขณะเป็นคนรวยมักเลือกเงิน จึงไม่มีงานสบายๆ เงินมากๆ ให้ได้เสมอตราบที่ยังมีคนรวยคนอื่นๆ อยู่ และคนรวยคนนั้นเค็มยิ่งกว่า ใจดำยิ่งกว่า คนรวยก็จะจนทางยิ่งกว่าคนจนที่ไม่สนใจ ไม่จนแรง ไม่จนศีลธรรม

คนรวยจึงเป็นผู้โชคร้ายที่สุด ที่เรียกว่า โชคเพราะคนถือว่าความรวยเป็นโชค แต่ที่เค็มค้ำว่าร้าย เพราะความรายนั้นนำมาซึ่งสิ่ง

ร้ายๆ มากมายมาสู่ชีวิต คนรวยคนใดบ้างไม่มีคนอีกฉวยฉวย คนรวยคนไหนบ้างไม่เลือกงานที่ต้องลำบากยากเข็ญ คนรวยคนไหนบ้างไม่คิดเพิ่มความรวยให้ยิ่งๆ กว่าเดิม คนรวยคนไหนบ้างไม่กลัวความรวยที่มีอยู่จะลดน้อยหรือหมดไป

คนจนจำนวนไม่น้อยอาจมีจิตใจเหมือนกับคนรวยดังกล่าว แต่ถึงอย่างไร คนจนก็ยังได้ฝึกฝนการใช้แรง การออกแรง การรู้จักจ่ายอมเรื่องการใช้จ่ายซึ่งอยู่กับตัวเอง หยิบจับออกมาใช้ได้ทุกเมื่อ ไม่ต้องอาศัยคนอื่นยอมพื้นฟูได้ ทั้งความอดทนที่ฝึกฝนมาโดยธรรมชาติของความจน หรือแรงผลักดันของความจนแต่เดิม ก็ยังทำให้ได้ผ่านสิ่งเหน็ดเหนื่อยตรากตรำเหล่านั้นมากกว่าคนรวยมาแต่เกิด หรือจะมากเกิดรวยในภายหลังแล้วไม่กลัวจนอีกแน่ คนจนจึงได้เปรียบมากกว่า ถ้ารู้จักคิดดีๆ คิดให้เป็น คิดให้ถูก คนจนก็จะไม่เป็นคนจนอีกต่อไป ในเมื่อไม่สนใจเสียแล้ว ทุกอย่างก็ตีหมดนั่นเอง

คนรวยที่เสียสละได้ เขาจะไม่คิดหากำไรใดๆ จากการลงทุน เพราะถือว่าได้ต้นทุนมาพอแล้ว เขายังจะใช้ความรายนั้นเป็นต้นทุนสร้างสิ่งที่ดีให้แก่ตนเอง เช่น ไม่เอาเปรียบค่าแรงคนงาน ไม่ค้ากำไรจากลูกค้า ไม่คิดเสียดายสิ่งที่สูญหายไปจากอุบัติเหตุต่างๆ ไม่คิดชกเปอร์เซ็นต์จากการลงทุนทุกอย่าง เพราะเขาให้ฟรีหรือรู้อยู่ว่าเป็นการให้ที่สูงส่ง ให้ฟรีได้เท่าไรยิ่งได้กลับคืนมาเท่านั้น ให้อย่างคิดกำไรมากเท่าไรยิ่งเป็นการเสียไปมากเท่านั้น เช่นเดียวกับคนจนที่ไม่ค่อยสนใจในความจน ไม่อยากรวย ไม่คิดว่าความรวยดีกว่าความจน มุ่งทำงานเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อสุขภาพตัวเองกระจายผลผลิตแก่ผู้บริโภคนั่นๆ ที่เขาทำไม่เป็น ทำฟรีมากเท่าไรเขาจะพ้นจากความจนน้ำใจมากเท่านั้น ยิ่งช่วยคนรวยอย่างไม่เห็นแก่ค่าจ้างแรงงานเท่าไรเขาก็คือคนที่รวยกว่าคนรวยคนนั้นมากมายนัก

ผู้อ่านส่วนใหญ่อาจไม่เชื่อว่าคนชนิดนี้จะมีได้หรือ จะมีจริงหรือ?

ถ้าหากใครศึกษาพุทธศาสนาอย่างถ่องแท้ถูกต้องแล้วจะไม่สงสัย เพราะอย่างน้อยๆ คนรวยอย่างเจ้าชายสิทธัตถะก็มีให้เห็นมาก่อน คนรวยอย่างพระอัครสาวกเบื้องขวา เบื้องซ้าย ก็มีประวัติให้อ่านกันแล้ว แม้ในปัจจุบันกลุ่มบุคคลที่ปฏิบัติเพื่อการไปสู่อุทิศทางนี้ก็มีอยู่แล้ว แม้จำนวนน้อยก็คงจะเพิ่มขึ้นตามจำนวนของคน que เข้าถึงสังขารธรรมนี้

เพราะผู้เข้าถึงความจริงที่ว่ารวยหรือจนเงินทองเป็นเรื่องเล็กน้อย เพราะเงินทองไม่ใช่ของจำเป็นกว่าน้ำใจ คนเหล่านี้ก็จะไม่หลงความรวย ไม่กลัวความจน ไม่วิตกความเหน็ดเหนื่อย เพราะชีวิตคือความเหนื่อย ถ้าไม่เหนื่อยเหงื่อไม่ออก ชีวิตก็จะอ่อนแอ เลี้ยงยากคนที่อาบเหงื่อต่างน้ำ จะแข็งแรง เลี้ยงง่ายอันเป็นคุณสมบัติที่ดีในพุทธศาสนา ที่คนรวยคนมีเงินก็หาซื้อจากที่ไหนไม่ได้ มีหน้าซ้ำอาจจะฝึกได้ยากด้วยสำหรับผู้รวยแต่เงิน เพราะจะหาเพื่อนรวยน้ำใจอย่างนี้ก็ได้ หาเพื่อนทำงานหนักเป็น ทำงานเหนื่อยได้ก็ไม่ง่าย ในเมื่ออำนาจของเงินตราจะโยงใยถึงความห่างของชนชั้น ที่กำหนดเพิ่มขึ้นไปจากเงินตราเหล่านั้นอีก คนรวยเหล่านั้นจึงหมดหวังในการฝึกตน

ด้วยเหตุนี้อาริยบุคคลในอดีตในสายพุทธแท้ๆ นับตั้งแต่พระพุทธเจ้าเป็นต้นมา จึงต้องเป็นคนรวยที่ลงมาเป็นเพื่อนกับคนจน ลงมาอยู่อย่างคนจน ไม่ยอมแพ้วความเหน็ดเหนื่อยไม่รังเกียจคนจน ทำตัวอย่างคนจน ทุ่มผ้าอย่างคนจน ที่เรียกว่าผ้าบังสุกุล กินอาหารอย่างคนจน ตามแต่เขาจะให้ เรียกว่าบิณฑบาตอยู่อย่างคนจนตามทีๆ เจ้าของไม่หวงแหน ไม่มีเจ้าของ เช่นป่าช้า ป่าช้า เรือนว่าง ฯลฯ ไม่กลัวไม่มีที่ตาย จะตายตรงไหนก็ได้ จึงจาริกไปไม่กังวลว่าจะตายที่ไหน

ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงกับคนในโลกแห่งความอยากรวย ที่ต้องสร้างที่ทำกินให้ใหญ่โต ที่ต้องสร้างที่อยู่ให้ใหญ่โต จะต้องสร้างที่เก็บศพให้ใหญ่โต เพราะเขากลัวอย่างไม่ว่าจะอยู่เล็กๆ ได้อย่างไร ตายอย่างไรตรงไหน หากไม่มีสิ่งรองรับ อันคือความมั่งคั่งด้วยปัจจัย ๔ บริโภค ทั้งๆ ที่ปัจจุบันก็มีมากเกินที่จะใช้ในแต่ละวันอยู่แล้ว หลายๆ คนอาจใช้ไปหลายชั่วโคตรก็ยังไม่หมด **แต่ก็ยังทุกข์เพราะสิ่งที่มียังไม่มากพอแก่ใจอยาก**

ปัญหาของผู้มั่งคั่งเพียงไม่กี่คนในสังคม จึงสร้างปัญหาเรื้อรังให้แก่คนจำนวนมากทั่วประเทศ ดังที่เกิดเหตุการณ์กูก้อง ด่าไล่ขับไล่เลือกส่งให้ลงจากตำแหน่งในสังคมไทย ยึดเยื้อข้ามปีเกิดขึ้นให้เห็น ให้ได้ยึนรับรู้ จนลืมนึกไปว่าประวัติอย่างนี้หรือที่เราต้องการประวัติอย่างนี้หรือที่เราภูมิใจ ทั้งๆ ที่เราพยายามทำทุกอย่างเพื่อประวัติศาสตร์ที่ดีงามให้ตัวเอง แต่เอนการก่อเหตุเพื่อประวัติศาสตร์ที่ดีงามกลับกลายเป็นประวัติชั่วร้ายให้กล่าวถึงอย่างนี้ นี่เราทำเพื่อเราจะได้หรือทำเพื่อความหายนะของเราเองกันแน่ อะไรปิดบังสติปัญญาผู้คิดเช่นนี้อยู่

คนที่ไม่มีวันจน เรียกว่าคนรวยตลอดกาล คือคนที่กล้าจนเท่านั้น

คนที่ไม่มีวันรวย เรียกว่าคนจนตลอดกาล คือคนที่ไม่กล้าจนจริงๆ

เพราะคนรวยตลอดกาลจะไม่กลัวจน เขาจะทำทุกอย่างเพื่อให้แก่คนอื่น ไม่แย่งชิงความรวยจากคนอื่น ไม่เอาเปรียบคนจนกว่าตัว เพราะเขาเป็นคนรวยแล้ว เขาไม่หลงความรวยเฉพาะตัวกระดาษ ตัวโลหะที่กำหนดราคาเป็นตัวเลข ที่มีวันเปลี่ยนแปลงไปตามกาลสมัย แต่เขาจะรวยความคิด รวยฝีมือ รวยแรงงาน รวยน้ำใจ รวยศีลธรรม เพื่อช่วยเหลือคนจนและไม่แข่งขันกับคนรวยใดๆ ทั้งสิ้น

ส่วนคนจนเงินทรัพย์สินที่รวยศีลธรรม

รวยสติปัญญา รวยน้ำใจ ก็จะเป็นคนรวยเสมอด้วยคนรวยเงินทองทรัพย์สิน เพราะเขามีทรัพย์สินทั้งตัวอยู่แล้ว เป็นทรัพย์สินที่ไม่มีวันหมด มีแต่จะทวีพอกพูนตามวันเวลาที่ผ่านไป ทั้งข้ามภพข้ามชาติด้วย คนรวยศีลธรรมจากทุกฐานะ ทุกชนชั้น ทุกวัยอายุ ทุกเพศ ทุกอาชีพ จึงเป็นคนรวยที่ยิ่งใหญ่ เพราะเขาเป็นคนรวยที่ไม่กลัวความจนเงินทองทรัพย์สิน

ด้วยความเข้าถึงความจริงสูงสุดของชีวิตแล้วว่า จนหรือรวยทรัพย์สินนั้นคือความจอมปลอม แต่ความจนหรือรวยศีลธรรมต่างหากคือความจนหรือรวยที่ควรคิดถึง ความขยันขันแข็ง ความมีสติปัญญาใดๆ ที่นำมาใช้เพื่อสร้าง เพิ่มเติมศีลธรรมให้แก่ตัวเอง และกระจายศีลธรรมให้แก่คนอื่นๆ สร้างสังคมแห่งศีลธรรม นั้นแหละคือการกระจายความรวยที่คนที่ไม่จนศีลธรรมทำอยู่ เป็นงานที่เป็น “ล้มมาอาชีวะ” ที่สูงส่งยิ่งกว่าอาชีพใดๆ คนเฉกเช่นนี้จะเป็นคนที่ไม่รวยคนเดียว และไม่เป็นคนจนที่โดดเดี่ยว เพราะเขาเป็นคนรวยที่มีเพื่อนมากมาย และอยู่กับความจนทรัพย์สินอย่างอบอุ่นใจ เพราะเขาใช้ชีวิตในวันหนึ่งๆ เพื่ออุทิศสร้างทรัพย์สินให้คนอื่นๆ ได้อุปโภคบริโภคอย่างสุขใจอยู่แล้ว

ในโอกาสพิเศษที่หนังสือพิมพ์เราคิดอะไรครบรอบอีกวาระหนึ่งในการรับใช้ประชาชนเชิงวรรณกรรม ตีพิมพ์บทความ ข้อเขียนเชิงคิด ชักชวนให้คนเดินทางไปที่นี้ ออกเผยแพร่พิมพ์ออกสู่สังคมเรื่อยมา บทความนี้จึงออกในรูปแบบนโยบายอุดมการณ์ให้สอดคล้องกับโอกาสนี้เช่นกัน

แน่ใจว่าจะหาหนังสือประเภทนี้ได้ไม่ยากในสังคมยุคนี้ เมื่อเกิดขึ้นมาแล้ว ก็น่าจะช่วยกันส่งเสริมให้คงอยู่นานๆ อีกต่อๆ ไป เพื่อยืนยันความมั่นใจของผู้อ่าน ความผาสุกของสังคมคนอื่นๆ ด้วย

๒

ผู้นำไม่ใจกว้าง ย่อมสร้างความไม่ชอบธรรม

พ

มเริ่มเข้าใจชัดเจนขึ้นระหว่างความชอบธรรมกับการทำถูกกฎหมายว่ามีความแตกต่างกัน
อย่างไร

อย่างที่กฎหมาย มีกฎหมายห้ามฆ่าสัตว์หลายชนิด แม้กระทั้งการฆ่าสัตว์เพื่อนำมาเป็นอาหาร
ก็มีชาวภูฏานที่ฉลาด (เอโก=แกมโกง) ต้องการกินแพะ แต่ถ้าฆ่าก็จะผิดกฎหมาย จึงหาวิธีที่จะทำให้
แพะตาย โดยตัวเองไม่ผิดกฎหมาย ด้วยการนำแพะที่จะกิน ไปผูกไว้ใกล้ๆ ขอบเหว เพื่อให้มัน
พลัดตกลงมาตายเอง ถ้าอยากให้มันตกลงมาตายไวๆ ก็หาสัตว์ร้ายที่กินแพะเป็นอาหารขึ้นไป
ปล่อยไว้ใกล้ๆ แพะ มันก็จะวิ่งไปขย้ำแพะ ให้แพะตกใจหนีตกลงเหว โดยคนที่ต้องการกินไม่ได้
เป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย เพราะไม่ใช่คนฆ่า แต่สัตว์มันฆ่ากันเอง หรือมันตกลงมาตายเอง

คนที่มักอ้างว่าตัวเองทำถูกต้องตามกฎหมาย โดยที่ตัวเองรวยขึ้น พวกพ้องของตัวเองรวยขึ้น
ทั้งๆ ที่ตัวเองเป็นผู้นำประเทศ จึงเป็นความไม่ชอบธรรมของคนที่เป็นผู้นำ (นี่ยังไม่พูดถึงการโอนหุ้น
จำนวนมากโดยไม่เสียภาษีอย่างถูกต้องตามกฎหมาย)

ผมและเพื่อนๆ รู้สึกเป็นห่วงสถานการณ์ความขัดแย้งในสังคมไทย ที่ฝ่ายสนับสนุนนายกรัฐมนตร
พ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ชินวัตร ใช้ความรุนแรงถึงขั้นรุนแรงทำร้ายร่างกายฝ่ายต่อต้านนายกฯ

ผมรู้สึกเป็นห่วงตั้งแต่ท่านนายกฯ ให้สัมภาษณ์นักข่าวกรณีมีผู้ต่อต้านไปตะโกนไล่ท่านายกฯ
ทักษิณให้ลาออก ในที่ต่างๆ ว่าถ้าทางเจ้าหน้าที่รับผิดชอบด้านความสงบดูแลให้ดี จะไม่มีคนมา
ตะโกนไล่ท่านายกฯ ตามที่ต่างๆ

อีกไม่นานก็เกิดเหตุการณ์รุนแรงทำร้ายฝ่ายต่อต้าน

ในความรู้สึกของผมนั้น คิดว่าถ้าประชาชนมีวุฒิภาวะทางประชาธิปไตยขึ้นมาอีกสักนิด ก็จ
แสดงความขัดแย้ง ต่อต้านได้ ทะเลาะกันได้ ยอมให้ต่อกันได้ แต่อย่าให้ถึงขีดลงมือลงไม้ หรือ
ทำร้ายร่างกายกัน ต่อกันจนเหนื่อยก็นั่งพักเอาแรง มีแรงขึ้นอยากจะทำอะไรต่อกันต่อกันแล้วแต่
ยังเป็นคนระดับผู้นำฝ่ายประชาธิปไตยมิใช่เผด็จการ ก็พึงเป็นตัวอย่างในด้านนี้คือ ใจกว้าง พร้อม
ให้คนมาตะโกนแสดงความไม่ชอบได้

ข้อสำคัญอย่าเบียดเบียนถึงขั้นทำร้ายร่างกายและข้าวของของกันและกัน

ส่วนเจ้าหน้าที่รัฐบาลก็มาช่วยไกล่เกลี่ย เมื่อเห็นใครเข้าไปจุดกระชากลากถู หรือทำร้าย
ร่างกายอีกก็ฝ่าย ก็พึงรีบเข้าไปห้ามปรามทันที มิใช่ยืนดูเฉยๆ !

นี่แหละครับผมว่าเป็นประชาธิปไตย มิใช่เพียงบอกให้คนไปลงคะแนนเลือกตั้งเท่านั้น

แม้จะบอกได้ถูก(กฎหมาย) ส่วนหนึ่งแต่มันยังไม่ชอบธรรมครับ ๓

• บรรยายในการสัมมนาและประชุมประจำปี
ของชมรมคริสเตียนเพื่อการพัฒนาในประเทศไทย (CFDT)
วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๗ ณ ห้องประชุมพันธกิจการศึกษา
สำนักงานพันธกิจศึกษาของสภาคริสตจักร เชียงใหม่

• ส.ศิริรักษ์

• จากหนังสือ “ขจัดทักษิณ : ธนาธิปไตย”
สำนักพิมพ์เคล็ดไทย

• ต่อจากฉบับที่ ๑๙๔

ผลกระทบนโยบาย ศูนย์บันเทิงครบวงจรของรัฐบาลทักษิณ ต่อการพัฒนาแก้ไขปัญหาคาความยากจน : จากมุมมองทางจริยธรรม

ยิ่งส่งทหารไทย
ไปตายในอิรักด้วยแล้ว
ฝ่ายที่อยู่ตรงข้ามกับบุช
ซึ่งมีอยู่ล้นๆ ทั่วโลก
ย่อมรุมเล่นงาน
ฝ่ายรัฐบาลทักษิณ
ด้วยขยาวยวงกร
ของก่อเวรก่อกรรม
ในทางพิฆาตฆ่ายิ่งๆ ขึ้น

ข อพุดแถมท้ายอีกนิดว่านโยบายของทักษิณนั้นไม่มีอะไรใหม่
เป็นการใช้ธนาธิปไตยแบบกึ่งดิบกึ่งดี ที่มีความเป็นเผด็จการ
ซ่อนเงื่อนอยู่ภายในรูปแบบของการเลือกตั้งและรัฐสภา เขาสามารถ
ควบคุมสื่อมวลชนได้อย่างได้ผลล้นๆ มาเลเซีย และถ้าเป็นไปได้
ไทยแลนด์ก็จะเป็นอย่างสิงคโปร์ คือผู้คนขาดเสรีภาพไปทุกๆ ทาง
และที่จะกินตืออยู่ตืออย่างสิงคโปร์ก็น่าสงสัย ยังบริษัทบริวารที่รับใช้เขา
ก็ล้วนขาดความเป็นตัวของตัวเอง ได้แต่รับฟังคำสั่งจากนายเหนือ
หัวอย่างปราศจากวิจารณ์ญาณ ยิ่งระบบงานที่เรียก CEO ด้วยแล้ว
นั่นคือการบริหารงานอย่างลิดรอนสิทธิและศักดิ์ศรีของข้าราชการประจำ
ในทุกๆ ทาง ใครที่มีถิ่นหรือมีความกล้าหาญทางจริยธรรม ย่อม
ดำรงคงอยู่ในระบบได้ยาก หากมีลูกขุนพลอยพยักเพิ่มยิ่งๆ ขึ้น

อนึ่ง นโยบายแบบจักรวรรดินิยมตามทางของสหรัฐ ที่เปิดโอกาส
ให้มือใครยาวสาวได้สาวเอา โดยใช้ความรุนแรงด้วยประการต่างๆ
เพื่อเอาชนะฝ่ายตรงกันข้ามนั้น แม้จะเรียกว่าโลกาภิวัตน์ ก็เป็นการ
สร้างระบบเวรกรรมให้ทำลายล้างกันต่อไปอย่างไม่จบสิ้น วิฤตการณ์
๑๑ กันยายน ๒๕๔๔ ที่สหรัฐ เป็นผลพวงมาจากการก่อการร้ายของ
รัฐบาลอเมริกันแต่สมัยสงครามเย็นภายหลังสงครามโลกครั้งที่สอง

เป็นต้นมา อีกฝ่ายเขาสู้ซึ่งๆ หน้าไม่ได้ เขาก็ต้องใช้วิธีการอันรุนแรง อย่างยอมพลีชีวิตเพื่อทำทนาย วิธีการก่อการร้ายแบบสหรัฐ ซึ่งแพร่ไปยังทุกมุมโลก รวมทั้งเวียดนาม กัมพูชา ลาวและไทยในสมัยก่อน

ที่รัฐบาลทักษิณเอาอย่างมาทำกับการฆ่าตัดตอนโดยใช้กฎหมายหรือไม่ก็ตาม ที่ว่าจะเอาชนะยาเสพติดนั้น ก็คือมาตรการเวอร์ที่ไม่ระงับด้วยการจองเวรนั้นแล ยิ่งส่งทหารไทยไปตายในอิรักด้วยแล้ว ฝ่ายที่อยู่ตรงข้ามกับบุชซึ่งมีอยู่ลึบๆ ทั่วโลก ย่อมรุมเล่นงานฝ่ายรัฐบาลทักษิณ ด้วยขยายวงการของก่อเวรก่อกรรมในทางพิฆาตฆ่าต่างๆ ขึ้น ทั้งนี้มีผลจากกรณีที่รัฐบาลทำร้ายราษฎรที่ต่อต้านต่อแก๊งทางสงขลาและอื่นๆ ด้วย

วินาศกรรมที่เกิดขึ้นทางปีกซ์ใต้ในเวลานี้ มีอนุสนธิมาแต่นโยบายของรัฐบาลทักษิณที่ไม่คำนึงถึงจริยธรรมและศาสนธรรม โดยเฉพาะก็ของมุสลิมนั้นแลเป็นประการสำคัญ ยิ่งรัฐบาลประกาศ

มาตรการใช้ความรุนแรงเพิ่มขึ้น การตอบโต้อย่างเลวร้ายและรุนแรงก็จะเพิ่มขึ้น โดยอาจจู่โจมเข้าถึงตัวเขาและครอบครัวเขาเอาเลยด้วยซ้ำ

ที่ว่ามานี้ ข้าพเจ้าเตือนด้วยหวังดี ดังเช่นกรณีอบายมุขที่เรียกว่าคูนยฺบันเทิงครบวงจรก็รวมอยู่ในข่ายแห่งความเลวร้ายด้วยเช่นกัน ถ้านายกรัฐมนตรีมีสติ น่าจะมีมโนการ แก่ไขนโยบายเสียที่ขึ้นพื้นฐาน เลิกอาการอันรุนแรงที่อิงความโลภโกรธหลงด้วยประการต่างๆ และหันมาหาทางสมานฉันท์อย่างสันติวิธี แม้นี้จะล่าช้าไปมากแล้วก็ยังพอจะเยียวยาได้

เกรงแต่ว่าคำเตือนเช่นนี้ คนอย่างทักษิณคงรับไม่ได้ เจกเซนบุชกับพวกที่ควบคุมอยู่ข้างหลังเขานั้นแล จึงไม่มีทางอื่น นอกเสียแต่ว่าเราต้องสร้างวัฒนธรรมแห่งการตื่นวัฒนธรรมแห่งการให้ และวัฒนธรรมแห่งสันติวิธีให้ได้ ในหมู่มหาชน โดยเฉพาะก็เยาวชน โดยที่ทุกศาสนาต้องหาทางร่วมมือกันอย่างแท้จริง ๒

ผลิตภัณฑ์เสริมสุขภาพ
น้ำสกัดชีวภาพ
น้ำสมุนไพรรููกยอ
(สูตรเข้มข้น)

มีแคลเซียมสูง
บำรุงกระดูก ชับกระดูก
ขับลมในลำไส้
ลดกรดในกระเพาะ
กระตุ้นภูมิคุ้มกันให้แข็งแรงขึ้น
มีฤทธิ์ต้านอนุมูลอิสระ
ขจัดสารพิษในเซลล์ ช่วยฟื้นฟู
และซ่อมแซมเซลล์ที่เสื่อมโทรม
ปรับสมดุลความดันโลหิต
บรรเทาอาการอักเสบ อาการปวดตามข้อ

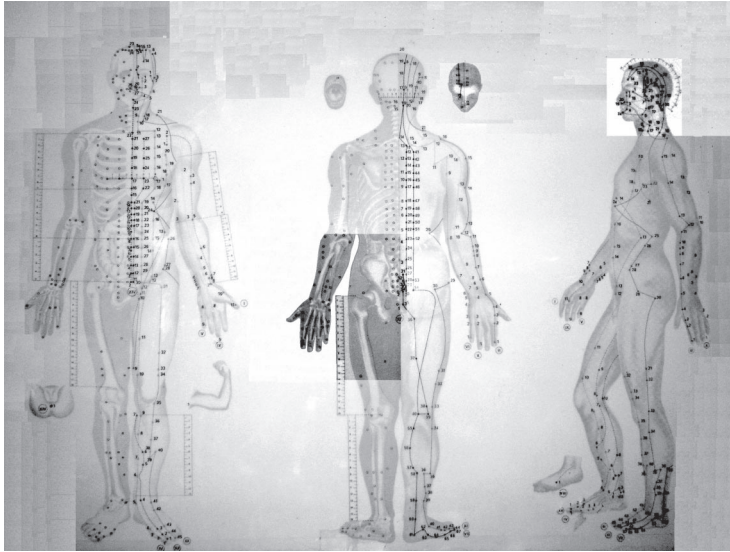
ผลิต : ชุมชนสันติอโศก
จำหน่าย : บจ.พลังบุญ ๐-๒๓๓๗๔-๖๑๑๐, ๐๘-๙๘๑๗-๐๗๐๗

“เราภูมิใจในความเป็นไทย”

สถาบันฝึกอบบรมผู้นำ
ร่วมกับ
มูลนิธิพลตรี จำลอง ศรีเมือง

ร่วมแสดงความยินดี
ในวาระครบรอบ
๑๒ ปี “เราคิดอะไร”

เส้นสายสร้างดุลยภาพ

๑๐. ปรับสมดุลบรรเทาอาการปวดท้อง

อาการปวดท้องนั้นเกิดได้จากหลายสาเหตุ เราควรหาต้นเหตุที่แท้จริงว่า อาการปวดท้องนั้นเกิดจากอะไร แล้วจึงหาวิธีการปรับสมดุลที่บริเวณนั้น เช่น

- ปวดท้องบริเวณข้างสะดือ
- ปวดท้องบริเวณเหนือสะดือ
- ปวดท้องบริเวณใต้สะดือ
- ปวดท้องบริเวณใต้ชายโครง
- ปวดท้องบริเวณท้องน้อย
- ปวดท้องบริเวณข้างสะดือมีหลายแบบ
 - เกิดจากการยกของหนักๆ หรือยกของหนักนานๆ
 - เกิดจากการนอนดึกบ่อยๆ
 - เกิดจากอาหารเป็นพิษ
 - เกิดจากความเครียด
 - เกิดจากการได้รับอุบัติเหตุ
 - เกิดจากการวิตกกังวล

ปวดท้องสาเหตุจากการยกของหนักๆ

ทุกครั้งที่ยกของหนัก ลำไส้เล็กและใหญ่จะ

เกร็งขยายตัวขึ้น แต่จะยังไม่หดตัวกลับ จนกว่าจะมีการอึ่งความร้อนที่บริเวณนั้น หรือกดจุดบริเวณนั้นเพื่อให้เลือดบริเวณนั้นไหลหมุนเวียนเร็วขึ้น ด้วยการขยับเลือดที่มีคาร์บอนไดออกไซด์ทิ้งไปหรือนำเลือดที่ใช้แล้วเป็นเลือดดำไปฟอกที่ปอดกับออกซิเจนให้เป็นเลือดแดงนำไปใช้ต่อไป ส่วนใหญ่ผู้ที่ยกของหนัก ทำงานหนักไม่ว่าจะต้องมีการปรับสมดุลที่ท้องหลังจากการยกของที่หนักๆ แล้ว ก็ยกไปเรื่อยๆ จนกว่าร่างกายจะส่งสัญญาณเตือนคือ ปวดท้อง ปวดหลัง ปวดสะบัก สารพัดปวดที่ร่างกายจะเตือน พอเกิดอาการปวดขึ้น สิ่งแรกที่นึกได้คือ ยาแก้ปวด จึงใช้ยาแก้ปวดเป็นประจำแต่ก็ไม่หายปวด กลับปวดหนักกว่าเก่า แลมยาแก้ปวดนั้นมีฤทธิ์ทำให้ตับ และไต ค่อยๆ อ่อนแอลง ถ้าเรารู้วิธีปรับสมดุล ก็ไม่จำเป็นต้องไปพึ่งยาเลย หลังจากการยกของหนักทุกครั้ง ควรนวดด้วยกระเปาะน้ำร้อน นวดด้วยหม้อดินไล่เกลืออุ่นๆ หรือกดจุดบริเวณหน้าท้องข้างสะดือทั้งสองข้าง เหนือสะดือ ใต้สะดือ

บางคนยกของหนัก ทำงานแบกหาม หนักๆ เป็นเวลานานๆ จนกระทั่งหน้าท้องแข็ง เป็นกระดาน จะมีอาการปวดท้อง ควบคู่ไป กับปวดหลัง เพราะลำไส้เล็กและใหญ่บวม ไปดันโต ทำให้ไตขับของเสียไม่สะดวก ถ้า เป็นนานๆ จะเป็นโรคที่แพทย์แผนไทยเรียกว่า โรคคชชัย ไตพิการ

นอกจากลำไส้จะบวมแล้วยังมีมูกจำนวนมาก เกิดขึ้นที่ช่องลำไส้ที่บวม เมื่อเรากิน อาหารหวาน มัน อาหารทอด ข้าวขัดขาว ขนมหึงขัดขาว ขนมหจีน ฯลฯ บางส่วนของ อาหารพวกนี้จะตกค้างอยู่ที่บริเวณลำไส้ ติด กับมูกในลำไส้ พอสะสมทุกวันจนเกิดแก๊ส ตลอดเวลา เกิดเป็นพิษขึ้น จนทำให้ร่างกายมี ปัญหา ทั้งไว้นานวัน พิษที่เกิดจากการหมักหมม จะถูกดูดซึมเข้าไปตามเซลล์ ทำให้เซลล์แก่เร็ว เซลล์ตายมากขึ้น ร่างกายจึงต้องสร้างเนื้ออก ขึ้นมา เพื่อเป็นโรงงานกรองสารพิษที่ ร่างกายสร้างขึ้น ยิ่งถ้าอนตึกเกินเที่ยงคืน เนื้ออกนั้นก็กลายเป็นมะเร็ง เมื่อการ นอนตึกนั้น ทำให้เลือดเป็นกรด เพิ่มขึ้นทวีคูณ จึงเกิดความเป็นพิษขึ้นในระบบเลือด และ ระบบน้ำเหลืองได้ ถ้าไม่รีบระวัง!!

บางคนยกของหนักบ่อยๆ แต่ไม่นอนตึก ลำไส้เล็กและใหญ่บวม จะทำให้หน้าท้องแข็ง เหมือนกระดาน อนาคตข้างหน้าอันใกล้จะมี อัมพฤกษ์ อัมพาต รออยู่แน่นอน ถ้าไม่รีบ แก้ไขปรับสมดุลตั้งแต่เดี๋ยวนี้ เมื่ออายุ ๖๐ ปี ขึ้นไปห้ามยกของหนักทุกชนิด เพราะลำไส้ที่ ขยายบวมขึ้นนั้น จะไม่หดตัวอีกแล้ว

ถ้าปวดท้องควบคู่กับเสียดหน้าอก ปวด สะบัก ปวดกระบอกตา มีน้ตึรระ หมายถึง ปัญหาเกิดขึ้นที่ลำไส้เล็ก

ถ้าปวดท้องควบคู่กับเสียดกลางหน้าอก ปวดหัวไหล่ ปวดคอเส้นด้านข้าง หมายถึง ปัญหาเกิดขึ้นที่ลำไส้ใหญ่

ถ้าปวดท้องเสียดบริเวณข้างลำตัว ดึงบ่า

ปวดคอเส้นห่างจากกระดูกสันหลัง ๒ ข้อนิ้ว หมายถึงปัญหาเกิดขึ้นที่ถุงน้ำดี

ถ้าปวดท้องบริเวณเหนือหัวเหน่า ห่าง จากกลางลำตัว ๒ ข้อนิ้ว พร้อมกับมีอาการ ปวดหลัง ตาพร่า สะบักจมด้วย หมายถึง ปัญหาเกิดขึ้นที่กระเพาะปัสสาวะ

ปวดท้องสาเหตุจากการนอนตึกบ่อยๆ

จะมีลมแน่นที่ท้อง เพราะถ้าอนตึกแล้ว ตับกับถุงน้ำดีจะอ่อนแอ ส่งน้ำดีมาย่อยไขมัน ได้น้อยลง และมีมูกเกิดขึ้นที่ช่องลำไส้เพิ่มขึ้น ทุกครั้งที่นอนตึก ทำให้อาหารที่ตกค้างย่อย ไม่หมด กลายเป็นแก๊สเต็มลำไส้ เกิดอาการ ท้องอืด ท้องเฟ้อ เรอเหม็นเปรี้ยว พุดแล้วมี กลิ่นปาก มีอาหารบูดเน่าในลำไส้เล็ก-ลำไส้ ใหญ่ ท้องผูกบ่อยๆ ถ่ายลำบาก เพราะร่าง กายดูดซึมเอาแต่พิษจากลำไส้ใหญ่เข้าไปใน ระบบเลือด เกิดการคั่นตามผิวหนัง เป็นลม พิษขึ้นตามตัว อาจเป็นริดสีดวงทวาร เหตุ จากการนอนตึกๆ นั้น ทำให้อาหารขาด วิตามินเค หลอดเลือดจะไม่แข็งแรง เวลา ถ่ายหนักถ้าเบ่งจะทำให้หลอดเลือดฝอยแตกได้ เมื่อแตกนานเข้าก็จะกลายเป็นตุ่มเล็กๆ แล้ว ค่อยๆ โตขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งเป็นเนื้ออก และที่สุดจะกลายเป็นมะเร็ง

อาการปวดท้องเพราะนอนตึกนั้นยังไม่ ปรากฏทันทีที่นอนตึกเลย แต่จะค่อยๆ สั่งสม ความอ่อนแอของถุงน้ำดี ตับ ระบบเลือด ทำให้เลือดจาง เลือดมีค่าเป็นกรด ลำไส้เล็ก มีปัญหาเกี่ยวกับ มูกและลมเต็มท้อง จะมี อาการปวดท้อง เสียดท้อง เป็นครั้งคราว ปวดท้องสาเหตุมาจากอาหารเป็นพิษ

โดยเฉพาะอาหารที่มีรสเผ็ดจัด เค็มจัด หวานจัด เปรี้ยวจัด อาหารทอด หลังจาก กินอาหารชนิดนี้เข้าไปแล้ว ทำให้กระเพาะ อาหารต้องทำงานหนัก ลำไส้เล็กทำงานหนัก ไตก็ทำงานหนัก เลือดเป็นกรด จะเกิดอาการ ระคายเคืองในระบบทางเดินอาหาร ถ้ากิน

บ่อยๆ อาจมีผลในระบบทางเดินอาหารได้ ทำให้เกิดแก๊สในระบบทางเดินอาหารได้ง่าย จะจุกเสียดท้อง ปวดท้องได้ง่าย บางครั้งกินอาหารที่ย่อยยาก หรือกินอิ่มเกินไป น้ำย่อยออกมาย่อยไม่ทัน ท้องก็จะอืดได้ ถ้ากินขนมหวานและอาหารทอดมากๆ จะทำให้หายใจติดขัด เลือดเป็นกรด เพราะออกซิเจนจากเม็ดเลือดต้องไปจับอนุมูลอิสระของน้ำตาลและน้ำมัน ถ้าน้ำมันที่ผ่านการทอดมาหลายครั้งแล้ว อนุมูลอิสระจะเพิ่มมากขึ้น เมื่อกินเข้าไป ร่างกายจะสูญเสียออกซิเจนมาก เกิดการหายใจติดขัดได้ นอกจากนั้นร่างกายยังจะสร้างมูกขึ้นมามากเป็นจำนวนมาก เพื่อปกป้องระบบทางเดินอาหารมิให้ดูดซึมอาหารที่มีรสจัดทั้งหลาย รวมทั้งของหวาน ของทอดด้วย ถ้ายังหยุดกินของหวานและของทอดไม่ได้ ควรกินน้ำผักปั่นในปริมาณเป็น ๑๐

เท่าของสิ่งที่กินเข้าไป เพื่อที่จะได้ไปช่วยปรับสมดุลในร่างกาย

สูตรน้ำผักปั่นสด

ผักกาดหอม	๒	กำ
มะเขือเทศ	๑	ลูก
ขึ้นฉ่าย	๒	กำ
มะนาว	๒	ช้อนโต๊ะ
หอมแขก	๑/๔	ลูก
น้ำผึ้ง	๓	ช้อนโต๊ะ
น้ำ	๒	แก้ว

ข้อควรสังเกต น้ำผักปั่นไม่ควรดื่มตอนเช้ามีด หลังจากตื่นนอน ควรกินเป็นชุปผัก ร้อนๆ แกงเสียง จับฉ่าย เกาเหลาผัก สุกี้ แกงจืดอุ่นๆ แทนก่อน หลังจากอาหารเช้าแล้วจึงจะเริ่มดื่มน้ำปั่นผักได้ตลอด อาจจะไม่ น้ำมะพร้าวแทนน้ำ ใส่แอปเปิ้ลเพิ่มก็ได้ ใส่เสาวรสแทนมะนาวก็ได้ **☞** อ่านต่อฉบับหน้า

กลุ่มผลิตภัณฑ์งอกไรสารพิษ
ชุมชนสันติอโศก
 โทร.๐-๒๓๗๔-๕๒๓๐

ขอแสดงความยินดี
ครบรอบ ๑๒ ปี “เราคิดอะไร”

เมื่อถั่วเริ่มงอก แป้ง น้ำมัน และคุณค่าอาหารที่อัดแน่นภายในเมล็ด จะหล่อเลี้ยงต้นเล็กๆ ที่งอกใหม่ และเปลี่ยนเป็นวิตามิน เอ็นไซม์ และโปรตีนในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งแร่ธาตุและน้ำตาล เมื่อเริ่มเป็นถั่วงอก จะมีวิตามินซีเพิ่มขึ้นมหาศาลถึง ๖๐๐ เท่า ถั่วงอกสดเพียงกำมือเดียว มีวิตามินซีเกือบครึ่งหนึ่งของปริมาณที่ร่างกายต้องการในแต่ละวัน นอกจากนี้ถั่วงอกยังมีวิตามินบีต่างๆ และไบโอดีนเพิ่มขึ้นอย่างมาก

แต่วิชไม่เอาด้วย กลัวเจ็บ

เดินจูงจักรยานฟันประตูโรงเรียนถึงริมถนน รถโดยสารหลายคันมาจอดคอยรับนักเรียนที่อยู่บ้านไกล รถบางคันนักเรียนขึ้นไปนั่งอัดกันแน่นเหมือนปลากระป๋อง แต่วิชโชคดีที่บ้านอยู่ใกล้ซึ่งจักรยานมาไม่ถึงสามสิบนาทีก็ถึงแล้ว

รถเข็นแม่ค้าขายลูกชิ้น ขายปลาหมึก ไส้กรอกปิ้งและขนมอีกหลายชนิด จอดเรียงรายตั้งเป็นแถวอยู่ริมถนนหน้าโรงเรียน นักเรียนชายหญิงควักเงินออกมาซื้อกินกันอย่างเอร็ดอร่อย พวกเขาคงพกเงินมาโรงเรียนไม่น้อยกว่าสามสิบบาท ค่าอาหารเที่ยงยี่สิบบาทจึงเหลือมีเงินซื้อกินตอนจะกลับบ้านได้อีกครั้ง แต่วิชกินข้าวมาจากบ้านแล้วห่อเอาข้าวมากินที่โรงเรียนในตอนเที่ยงวันตอนเย็นก็กลับไปกินข้าวที่บ้าน เงินบาทเดียวก็ไม่มีติดกระเป๋า

จูงจักรยานผ่านมาถึงหน้าบ้านหลังใหญ่ซึ่งมีกำแพงต่อด้วยรั้วลูกกรงล้อมรอบ “โส่งๆ โส่งๆ” หมาพันธุ์ฝรั่งตัวใหญ่แยกเขี้ยวอยู่ในรั้ว น่ากลัวหากมันหลุดออกมาได้คงพืดตายแน่ เขาว่าหมาฝรั่งตัวใหญ่กินอาหารมาก หากว่าเจ้าของเลี้ยงอาหารมันกินไม่อิ่ม มันก็จะออกไปหาขยำเปิดไก่อของชาวบ้านกิน ลูเลี้ยงหมาไทยพันธุ์พื้นเมืองไม่ได้แค่เอาข้าวคลุกน้ำต้มเศษอาหารมันก็อิ่มสบายไปทั้งวัน

ถึงร้านขายเสื้อผ้าชุดนักเรียน เห็นนักเรียนหลายคนมากับพ่อแม่กำลังเลือกซื้อหากันอยู่ วิชอยากได้รองเท้านักเรียนคู่ใหม่ ที่มีใส่อยู่คู่เดียวเริ่มขาดตรงนิ้วก้อยแต่มีสิทธิ์แค่คิดเพราะไม่มีเงิน ถ้าแม่ไม่ทิ้งพ่อไปมีสามีใหม่แม่ต้องซื้อรองเท้าคู่ใหม่ให้แน่เลย เพราะวิสัยแม่ยอม

วามง่วงนอนเข้ามาครอบงำอยู่เป็นพักๆ “วิช วันนี้คุณนายชิมไป” วิชสะดุ้งตื่นวิทยาเพื่อนร่วมชั้นเรียนที่นั่งโต๊ะติดกันทักขึ้น จริงของเพื่อน วันนี้ไม่รู้เป็นไร ไม่มีอารมณ์จะคิดจะเรียนเอาเสียเลย

เวลาภาคบ่ายจบลง นักเรียนชายหญิงต่างสะพายกระเป๋าเรียนรีบกรูออกจากห้องเรียนไม่ต่างกับฝูงที่กำลังแตกรัง บางคนอารมณ์ดีร้องเพลงตามที่ตนนึกชอบด้วยท่าที่สบายใจซึ่งต่างกับเราผู้สึกเศร้าๆ เหงาๆ

จักรยานคันเก่าแต่สภาพยังดีอยู่คงใช้งานไปได้อีกนาน แต่พอจูงออกมาจากโรงเก็บรถจึงรู้ว่ายางล้อหลังแฟบ อะไรกันเมื่อตอนเช้าก็ยังดีๆ อยู่เลย

นักเรียนทยอยขึ้นรถมอเตอร์ไซค์ออกจากโรงรถ หลายคันเร่งเครื่องเสียงดังแสบแก้วหู เพราะแต่งท่อไอเสียใหม่ บางคันตัดแปลงเอาล้อขนาดเล็กลงกว่าเดิมมาใส่แทนตามแฟชั่นที่กำลังนิยมกัน จึงเสียความสมดุลระหว่างตัวรถกับล้อเป็นการเพิ่มอุบัติเหตุให้ผู้ขับขี่อย่างไม่รู้ตัว

เพื่อนนักเรียนชายหลายคนเจาะไบหูลแล้วใส่ห่วงข้างเดียวตามค่านิยมของคนรุ่นใหม่

ห่วงใยดูแลลูกและเป็นแม่บ้านดูแลความเป็น
อยู่ในบ้านทุกเรื่อง

แต่ทุกวันนี้พ่อไม่เคยมีเงินเก็บไว้เป็นส่วน
ตัวเลย จะไปรูดะที่ไหนก็ขอเงินแม่คนใหม่
ทุกครั้ง และที่น้อยใจอยู่ทุกวันนี้ก็คือลูกสาว
แม่ใหม่เรียนอยู่ชั้นป.๖ จะได้ค่าขนมไปโรงเรียน
ไม่ต่ำกว่าวันละสิบหรือยี่สิบบาท แต่เรามี
เพียงข้าวห่อแจ่วบองไปกินเท่านั้นเอง

ถึงร้านซ่อมรถจักรยาน “ลุงครับช่วยปะ
ยางรถให้ผมหน่อย ฝากจักรยานไว้ด้วยพรุ่งนี้
ผมจะมาเอา ผมจะรีบไปครับ” เพราะไม่มีเงิน
ติดกระเป๋าเลยและไม่เคยคุ้นเคยกับเจ้าของร้าน
ซ่อมจึงทิ้งรถไว้เป็นประกัน

เดินสะพายกระเป๋านักเรียนอย่างสบายใจ
เพราะไม่ต้องจูงจักรยาน ผ่านโรงเรียนประถม
มองไปที่สนามตะกร้อข้างอาคารเรียน เห็น
กลุ่มวัยรุ่นศิษย์เก่ามาซ้อมกีฬากันอย่าง
สนุกสนาน เพราะอีกไม่นานจะมีการแข่งกีฬา
เยาวชนด้านยาเสพติดประจำอำเภอ ทำไม
พวกเขาจึงได้มีเวลามาเล่นสนุกกันตั้งหลาย
ชั่วโมง ไม่มีงานอะไรจะทำกันหรือ คิดแล้วก็ง
งอที่เราไปถึงบ้านรีบเปลี่ยนชุดถือกระสอบพร้อม
เคียวออกไปเกี่ยวหญ้าตามคันนาเอามาเลี้ยง
วัวที่มีอยู่สามตัว เอหญ้าให้วัวแล้วจะไป
กินน้ำนำเข้าคอกก็มีตักน้ำรด หากว่าหน้าแล้ง
ก็ตีหน้อย เพราะจะได้ปล่อยวัวออกไปกินหญ้า
เองตามท้องทุ่งนา ไม่ต้องเกี่ยวหญ้าหลัง
เลิกเรียน เพียงต้อนกลับคอกเท่านั้นเอง

ที่หน้าบ้านหลังใหญ่เห็นชายวัยกลางคนนั่ง
อยู่ในรถเข็น ดูซูบผอม มีถุงปัสสาวะห้อยอยู่
ข้างรถ ตามองเหม่อ สีหน้าดูสิ้นหวัง ชาวบ้าน
ลือว่าเขาป่วยด้วยโรคเส้นโลหิตในสมองแตก
เป็นอัมพาตครึ่งซีก อายุเขาใกล้เคียงกับพ่อ
หากพ่อเราโชคร้ายเจ็บป่วยเหมือนลุงข้างบ้าน
บ้านคงจะวุ่นวายเครียดขึ้นกว่าเก่าเป็นหลายเท่า
แน่ สาธุอย่าให้เรื่องร้ายๆ เกิดขึ้นกับครอบครัว
ของเราเลย

ไอ้ต่างโตเต็มวัยวิ่งออกมาจับที่ถนนก่อน
เข้าบ้าน มันคงจะงงเหมือนกันที่เห็นเราเดิน
กลับมา เพราะทุกครั้งจะเห็นขี้จากรยานกลับบ้าน

แม่คนใหม่กำลังทำกับข้าวมือเย็นอยู่หัน
มาบอกว่า “ว๊ช วันนี้ไม่ต้องไปเกี่ยวหญ้าให้วัว
อีกแล้วละ มีคนมาซื้อวัวไปหมดแล้ว มาช่วย
ทำงานบ้านล้างถ้วยชาม ช่วยกวาดถูบ้านก็
แล้วกัน” พอรู้ข่าวว่าขายวัวที่เลี้ยงมาเป็นปีๆ
ไปแล้วใจหายวาบคิดถึงพวกมัน เพราะรู้ว่า
ชีวิตของพวกมันคงไม่ยืนยาวต่อไปแน่

คืนนี้ข่มตาหลับอย่างไรก็ไม่หลับ พลิกซ้าย
พลิกขวาหลายครั้ง “แม่จำถึงแม่จะผิดปลั้ง
อย่างไรลูกก็ยังรักคิดถึงแม่ ความผูกพันของแม่
กับลูกไม่มีวันขาดจากกันได้ แม่จำ” น้ำตาวิซไหล
ออกมา “เราเป็นผู้ชายนะทำไมเราต้องมีน้ำตา
มีน้ำตาเหมือนคนอ่อนแอ แม่จำลูกจะตั้งใจ
เรียนอดทนเพื่ออนาคตที่ดีเป็นคนดีของ
ครอบครัวและสังคม...แม่จำ” ❏

*ขอแสดงความยินดี
๑๒ ปี “เราคิดอะไร”*

จำนงจิต สวงวนพันธ์
สัมพันธ์ เหมทานนท์
อำนาจพร อินทุวัต

ร้านอาหารเจวันฉัตร พัทลุง
บริการ ๐๗.๐๐-๑๗.๐๐ หยุดเสาร์-อาทิตย์
(วันพระเปิด) โทร.๐๗๔-๖๑๕๔๕๔

อัยการสูงสุดได้ถูกขี้นยุบพรค

แม้หัวหน้ากษา!
ไม่ตอบผู้มีบารมี
พนัสมิตรแจ้งจับ

อัยการอย่าไม่ตั้ง'กก.ร่วม'
ทรท.ให้รอศาลตีความ
สุเทพล้มบขป.ถูกยุบ-เลิก

ฝ่ายกฎหมาย ทรท.ยังให้นำหนักกับ ม.67
ด้านอัยการอย่า ตั้ง กก.ร่วมถูกยุบพรคไม่
ตามอัยการชี้มูล'สุเทพ'ล้มพร้อมเลิกเล่น
สวนกลับจะยุบได้อย่างไรที่เป็นฝ่าย
พรคไทยรักไทย

พชร ยุติธรรมดำรง

อัยการสูงสุด

"...ที่บ้านเมืองขุนวายกเพราะนักกฎหมายนี้แหละ
ที่ไม่รักษากฎหมายที่ไม่ตีความกฎหมายให้
สอดคล้องต่อกัน..."

พระราชกฤษฎีกาของพระมหากษัตริย์
พระอัยการผู้พิทักษ์อำนาจนิติบัญญัติ
ในนามของพระมหากษัตริย์

สามารถที่จะพูดได้อย่างไม่ขัดแย้งว่า
พระองค์ทรงเป็นพระอัยการในนามของ
เป็นต้นในใจกฎหมาย ขันติชน, โอรส หรือ

6 พฤศจิกายน พ.ศ.2518 ในขณะนั้นพระองค์ได้
รับใช้พระเจ้า "กฎหมายวิวัฒนาการ
กฎหมายที่แล้ว เพราะฉะนั้น
กฎหมายที่แล้ว เพราะฉะนั้น
ไม่... ซึ่งใน พระองค์ทรงเป็นผู้พิทักษ์
เป็นต้นในใจกฎหมาย ขันติชน, โอรส หรือ
เป็นต้นในใจกฎหมาย ขันติชน, โอรส หรือ

อัยการ

“อัยการ” หรือ “พนักงานอัยการ” เป็นข้าราชการ ซึ่งรับราชการในสำนักงานอัยการสูงสุด โดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณหมวดเงินเดือนในสำนักงานอัยการสูงสุด มีอำนาจและหน้าที่ในการดำเนินคดีตามกฎหมายซึ่งบัญญัติว่าเป็นอำนาจหน้าที่ของพนักงานอัยการ

เมื่อกล่าวถึงอัยการประชาชนส่วนมากจะไม่ทราบถึงอำนาจหน้าที่ของอัยการอย่างถูกต้องแท้จริง ประชาชนส่วนมากมักจะทราบแต่เพียงว่าอัยการมีหน้าที่ฟ้องผู้ต้องหาในคดีอาญา โดยมักจะพูดกันอยู่เสมอว่า อัยการมีหน้าที่เอาคนเข้าคุก ซึ่งเป็นความเข้าใจที่ไม่ถูกต้อง เพราะไม่มีกฎหมายฉบับใดให้อำนาจอัยการเอาคนเข้าคุก

ที่ถูกต้องแล้ว อัยการมีอำนาจหน้าที่อย่างไรจะเป็นไปตามกฎหมายกำหนดไว้ ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

๑. อำนาจความยุติธรรม ได้แก่การบริหารงานยุติธรรมในส่วนของฝ่ายบริหารของรัฐเพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยและปลอดภัยในชีวิต ร่างกายและทรัพย์สิน โดย

พนักงานอัยการจะเป็นผู้พิจารณาพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนที่พนักงานสอบสวนเสนอมาแล้ววินิจฉัยสั่งคดี ตลอดทั้งดำเนินคดีอาญาทางศาล ในฐานะทนายแผ่นดินตามที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและกฎหมายอื่นๆ ซึ่งบัญญัติว่าเป็นอำนาจหน้าที่ของพนักงานอัยการ

๒. รักษาผลประโยชน์ของรัฐ ได้แก่การพิจารณาและให้คำปรึกษาในด้านกฎหมายแก่ส่วนราชการและหน่วยงานต่างๆ ของรัฐตรวจร่างสัญญา ตอบข้อหารือตลอดจนทั้งดำเนินคดีในศาล ในฐานะทนายแผ่นดินแทนรัฐบาล หน่วยงานของรัฐที่เป็นนิติบุคคลตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกา

๓. ค้ำครองสิทธิ และช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ประชาชน ได้แก่การค้ำครองสิทธิและรักษาผลประโยชน์ของประชาชนที่กฎหมายกำหนดไว้ให้เป็นอำนาจของพนักงานอัยการ เช่น ในคดีแพ่งให้พนักงานอัยการเข้าไปค้ำครองสิทธิของบุคคลไร้ความสามารถเสมือนไร้ความสามารถ คนสาบสูญ การร้องขอให้ศาลตั้งผู้จัดการมรดก นอกจากนี้ยัง

ดำเนินการให้ความช่วยเหลือทางอรรถคดีแก่ประชาชนผู้ยากไร้ โดยจัดหาทนายอาสาให้ตลอดทั้งการเผยแพร่ความรู้ทางกฎหมายแก่ประชาชนทั่วไป

อำนาจหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

อำนาจหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เป็นอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินคดีอาญา ซึ่งเป็นไปตาม พ.ร.บ. พนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๔๙๘ มาตรา ๑๑ (๑) ซึ่งบัญญัติว่าในคดีอาญามีอำนาจหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และตามกฎหมายอื่นซึ่งบัญญัติว่าเป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงานอัยการสูงสุด หรือพนักงานอัยการ

อำนาจหน้าที่ในการดำเนินคดีอาญา เป็นอำนาจหน้าที่ของอัยการอันถือได้ว่ามีส่วนร่วมในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมอย่างหนึ่ง เพื่อก่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยในสังคม และถือเป็นงานหลักของอัยการที่ได้มีการปฏิบัติกันมากที่สุดเป็นประจำวัน ซึ่งได้แก่การตรวจวินิจฉัยสำนวนการสอบสวน และการดำเนินคดีในศาล ซึ่งอำนาจหน้าที่ของอัยการจะเริ่มต้นตั้งแต่ได้รับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวน โดยสำนวนดังกล่าวอัยการไม่ได้เข้าไปเกี่ยวข้องมาก่อนเลย เป็นสำนวนที่พนักงานสอบสวนเป็นผู้ดำเนินการจัดทำขึ้นทั้งสำนวน กล่าวคือเมื่อมีการกระทำผิดอย่างหนึ่งอย่างใดเกิดขึ้น หน้าที่เริ่มแรกเป็นของพนักงานสอบสวน ที่จะต้องสืบสวนสอบสวนหาข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่างๆ ในคดีนั้น รวบรวมพยานหลักฐานเพื่อให้รู้ว่าใครเป็นผู้กระทำผิด และติดตามจับกุมตัวผู้กระทำผิด เมื่อสอบสวนเสร็จแล้วพนักงานสอบสวนจะสรุปสำนวนทำความเข้าใจ

ไม่ว่าใครเป็นผู้กระทำผิดพนักงานสอบสวนก็จะเห็นควรให้งดการสอบสวน ถ้ารู้ตัวผู้กระทำผิดพนักงานสอบสวนจะเห็นควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาแล้วส่งสำนวนการสอบสวนไปให้อัยการ

เมื่ออัยการได้รับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวนแล้ว อัยการมีอำนาจหน้าที่ในการตรวจวินิจฉัยสำนวนในการสอบสวนแล้วทำความเข้าใจอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

ถ้าเป็นสำนวนการสอบสวนที่ไม่รู้ตัวผู้กระทำผิด อัยการมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนงดการสอบสวน หรือให้สอบสวนต่อไปก็ได้

ถ้าเป็นสำนวนการสอบสวนที่รู้ตัวว่าใครเป็นผู้กระทำผิด ไม่ว่าจะจับผู้ต้องหาได้หรือไม่ และพนักงานสอบสวนจะมีความเห็นควรสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้องก็ตาม อัยการมีอำนาจที่จะสั่งสำนวนได้ดังนี้

ก. ถ้าอัยการพิจารณาแล้วเห็นว่าข้อเท็จจริงในสำนวนยังไม่ชัดเจน อัยการมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม หรือให้ส่งพยานมาพบอัยการเพื่อซักถามก็ได้

ข. ถ้าอัยการพิจารณาแล้วเห็นว่า พยานหลักฐานในสำนวนไม่หนักแน่นเพียงพอที่จะรับฟังว่าผู้ต้องหาเป็นผู้กระทำผิด หรือการกระทำของผู้ต้องหาไม่เป็นความผิดต่อกฎหมาย อัยการมีอำนาจสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา ในกรณีคดีขาดอายุความ ผู้เสียหายถอนคำร้องทุกข์คดีความผิดอันยอมความได้ อัยการมีอำนาจสั่งยุติการดำเนินคดี

ค. ถ้าอัยการพิจารณาแล้วเห็นว่าพยานหลักฐานในสำนวนรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาเป็นผู้กระทำผิด อัยการก็มีอำนาจสั่งฟ้องผู้ต้องหา โดยอัยการจะทำคำฟ้องแล้วยื่นฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล (หลังจากฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลแล้ว ผู้ต้องหาจะถูกเรียกว่าจำเลย) ถ้าจำเลยปฏิเสธว่าไม่ได้กระทำ

ผิดหรือจำเลยรับสารภาพ แต่เป็นคดีที่มีอัตราโทษอย่างต่ำให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป อัยการต้องนำพยานหลักฐานเข้าสืบเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยต่อศาล ถ้าในระหว่างสืบพยานก่อนศาลชั้นต้นพิพากษาคดี ถ้าปรากฏพยานหลักฐานใหม่แน่ชัดว่าจำเลยไม่ได้เป็นผู้กระทำผิด อัยการมีอำนาจที่จะยื่นคำร้องต่อศาลขอถอนฟ้องคดีนั้นได้ เมื่อศาลได้พิพากษาคดีอย่างใดแล้ว อัยการมีอำนาจที่จะอุทธรณ์หรือฎีกาต่อไป (เว้นแต่กรณีกฎหมายห้ามมิให้อุทธรณ์หรือฎีกา) หรือไม่อุทธรณ์หรือไม่ฎีกาก็ได้ หรืออุทธรณ์ ฎีกาแล้วร้องขอถอนอุทธรณ์หรือถอนฎีกาก็ได้

ง. ถ้าอัยการพิจารณาสำนวนแล้วเห็นว่าคดีนั้นเป็นความผิดซึ่งอาจเปรียบเทียบได้เช่น ความผิดลหุโทษ อัยการมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนพยายามเปรียบเทียบคดีนั้น หรือจะสั่งให้พนักงานสอบสวนอื่นที่มีอำนาจจัดการเปรียบเทียบให้ก็ได้

นอกจากจะมีอำนาจในการวินิจฉัยสั่งสำนวนและดำเนินคดีในศาลดังกล่าวแล้ว อัยการยังมีอำนาจหน้าที่อย่างอื่นอีก เช่น

ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับผู้เสียหาย ในระยะใดก่อนคดีเสร็จเด็ดขาดในคดีอาญาที่มีโทษความผิดต่อส่วนตัว

ยื่นคำร้องต่อศาลให้สั่งผู้เสียหายกระทำ หรือเว้นกระทำการ ที่ผู้เสียหายจะกระทำให้คดีของอัยการเสียหาย ในกรณีที่ผู้เสียหายเป็นโจทก์ร่วมกับอัยการ

ยื่นฟ้องคดีที่ผู้เสียหายได้ยื่นฟ้องคดีไว้แล้ว แต่ได้ถอนฟ้องคดีนั้นเสีย เว้นแต่คดีซึ่งเป็นความผิดต่อส่วนตัว

ฟ้องเรียกทรัพย์สิน หรือราคาแทนผู้เสียหายในกรณีที่ผู้เสียหายมีสิทธิจะเรียกร้องทรัพย์สินหรือราคาที่เขาสูญเสียไปเนื่องจากการกระทำผิดฐานลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ชิง

ทรัพย์ ปล้นทรัพย์ โจรสลัด กรรโชกทรัพย์ ฉ้อโกงทรัพย์ ยักยอกทรัพย์ หรือรับของโจร เมื่ออัยการยื่นฟ้องคดีอาญาโดยจะขอรวมไป กับคดีอาญาหรือจะยื่นคำร้องในระยะใด ระหว่างที่คดีอาญากำลังพิจารณาอยู่ในศาลชั้นต้น

ยื่นคำร้องขอให้ศาลออกหมายขังผู้ต้องหา ยื่นคำร้องต่อศาลขอให้ปล่อยคนที่ต้องถูกควบคุมหรือขังโดยผิดกฎหมาย หรือถูกจำคุกผิดจากคำพิพากษาของศาล

คัดค้านการให้ประกันตัวผู้ต้องหา หรือจำเลยที่ต้องหาหรือถูกฟ้องในความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกิน ๑๐ ปี เมื่อศาลสอบถามในกรณีทีบุคคลใดผิดสัญญาประกัน ต่อศาล เมื่อศาลสั่งบังคับตามสัญญาประกัน เป็นประการใดแล้ว อัยการมีอำนาจอุทธรณ์ฎีกาได้

ในกรณีที่อัยการมีคำสั่งไม่ฟ้อง ไม่อุทธรณ์ ไม่ฎีกา ถอนฟ้อง ถอนฟ้องอุทธรณ์ ถอนฟ้องฎีกา และคำสั่งนั้นไม่ใช่ของอัยการสูงสุด ถ้าในกรุงเทพมหานครต้องส่งสำนวนการสอบสวน พร้อมกับคำสั่งเสนอผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือรองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ถ้าในจังหวัดอื่นให้เสนอผู้ว่าราชการจังหวัด

แจ้งคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีให้ผู้ต้องหา และผู้ร้องทุกข์ทราบ ถ้าผู้ต้องหาถูกควบคุมหรือขังอยู่ ให้ปล่อยตัวไปหรือขอให้ศาลปล่อยแล้วแต่กรณี

ยื่นคำร้องต่อศาลขอให้ไต่สวนการชั้นสูตร พลิกศพในกรณีที่มีการตายเกิดขึ้นโดยการกระทำของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ หรือตายในระหว่างอยู่ในความควบคุมของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่

ในคดีที่ราษฎรเป็นโจทก์ฟ้องเองและศาล

ยกฟ้องไป โดยโจทก์ไม่มาตามกำหนดนัด พนักงานอัยการมีอำนาจฟ้องคดีนั้นอีกได้ เว้นแต่จะเป็นคดีความผิดต่อส่วนตัว (ความผิดอันยอมความได้)

อำนาจตาม พ.ร.บ.พนักงานอัยการ พ.ศ.๒๕๔๘

๑. ดำเนินคดีอาญาซึ่งได้กล่าวแล้ว
๒. ในคดีแพ่งมีอำนาจและหน้าที่ดำเนินคดีแทนรัฐบาล
๓. แก่ต่างคดีแพ่งหรือคดีอาญาซึ่งเจ้าพนักงานถูกฟ้องในเรื่องการที่ได้กระทำไปตามหน้าที่ หรือราษฎรผู้หนึ่งผู้ใดถูกฟ้องในเรื่องการที่ได้กระทำตามคำสั่งของเจ้าพนักงานซึ่งได้สั่งการโดยชอบด้วยกฎหมาย หรือเข้าร่วมกับเจ้าพนักงานกระทำการในหน้าที่ราชการ
๔. แก่ต่างหรือว่าต่างคดีแพ่งให้เทศบาลหรือสุขาภิบาล แต่ต้องมีไม่ใช่เป็นคดีที่พิพาทกับรัฐบาล
๕. ว่าต่างหรือแก่ต่างคดีแพ่งให้นิติบุคคลซึ่งได้มีพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกาได้ตั้งขึ้น แต่ต้องมีไม่ใช่เป็นคดีที่พิพาทกับรัฐบาล
๖. เป็นโจทก์ในคดีที่ราษฎรผู้หนึ่งผู้ใดฟ้องเองไม่ได้โดยกฎหมายห้าม เช่น ผู้ใดจะฟ้องบุพการีของตนเป็นคดีแพ่งหรืออาญาไม่ได้ แต่เมื่อผู้นั้นร้องขอ พนักงานอัยการมีอำนาจเป็นโจทก์ฟ้องแทนได้
๗. ในคดีที่บุคคลใดถูกลงโทษโดยละเมิดอำนาจศาล ถ้าศาลอุทธรณ์ปล่อยผู้นั้นอัยการเห็นสมควรจะฎีกาก็ได้
๘. ในกรณีมีการผิดสัญญาประกัน มีอำนาจหน้าที่ดำเนินคดีในการบังคับคดีในการบังคับให้เป็นไปตามสัญญา

อำนาจหน้าที่ตามประมวลกฎหมายอาญา มีดังนี้

- (๑) ร้องขอให้ศาลกำหนดโทษเสียใหม่แก่

ผู้กระทำความผิดในกรณีที่กฎหมายบัญญัติในภายหลังเป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิด (ป.อ.ม.๓)

(๒) ร้องขอต่อศาลให้สั่งยกเลิกวิธีการเพื่อความปลอดภัยหรือกำหนดวิธีการเพื่อความปลอดภัยที่เป็นคุณมากกว่าวิธีการเพื่อความปลอดภัยเดิม เมื่อปรากฏว่ามีบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขที่จะสั่งให้มีการใช้บังคับวิธีการเพื่อความปลอดภัยซึ่งเป็นผลอันไม่อาจนำมาใช้บังคับแก่ผู้ที่จะต้องถูกบังคับตามวิธีการเพื่อความปลอดภัยหรือนำมาใช้บังคับได้ แต่การใช้บังคับวิธีการเพื่อความปลอดภัยตามบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังเป็นคุณกว่า (ป.อ.ม.๑๔)

(๓) ร้องขอให้ศาลยกเลิกการใช้บังคับวิธีการเพื่อความปลอดภัยหรือร้องขอรับผลตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังที่เป็นคุณกว่า (ป.อ.ม.๑๕)

(๔) ร้องขอให้ศาลสั่งเพิกถอนหรืองดการใช้บังคับวิธีการเพื่อความปลอดภัยแก่ผู้ถูกบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยไว้ชั่วคราว ในกรณีที่พฤติการณ์เกี่ยวกับการใช้บังคับนั้นได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม (ป.อ.ม.๑๖)

(๕) ร้องขอให้ศาลเปลี่ยนโทษกักขังเป็นโทษจำคุก(ป.อ.ม.๒๗)

(๖) การฟ้องขอให้กักกันในกรณีที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำผิดติดนิสสัย(ป.อ.ม.๔๓) ทั้งนี้เพื่อควบคุมผู้กระทำความผิดติดนิสสัยไว้ในเขตกำหนด เพื่อป้องกันการกระทำความผิด เพื่อตัดนิสสัยและเพื่อฝึกหัดอาชีพ (ป.อ.ม.๔๐)

(๗) เสนอให้ศาลสั่งให้บุคคลซึ่งปรากฏว่าจะก่อเหตุร้ายให้เกิดภัยอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่น หรือบุคคลอื่น ซึ่งในการฟ้องคดี ศาลไม่ลงโทษผู้ถูกฟ้อง แต่มีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้ถูกฟ้อง น่าจะก่อเหตุร้ายให้เกิดภัยอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่น

เพื่อให้ศาลสั่งให้บุคคลนั้นทำทัณฑ์บนว่าจะไม่ก่อเหตุดังกล่าว (ป.อ.ม.๔๖)

(๘) มีคำขอต่อศาลให้แก้ไขเพิ่มเติม หรือเพิกถอนหรือกำหนดเงื่อนไขที่ยังมิได้กำหนดเกี่ยวกับการคุมประพฤติ ผู้กระทำความผิดซึ่งศาลพิพากษาว่ามีความผิด แต่ได้รอกำหนดโทษไว้หรือกำหนดโทษแต่รอกำหนดโทษที่รอไว้ (ป.อ.ม.๕๓)

(๙) แกลงให้ศาลทราบว่ามีผู้ที่ได้รับการรอกำหนดโทษหรือรอกำหนดโทษไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขคุมความประพฤติตามที่ศาลกำหนดเพื่อศาลได้ตัดเตือน หรือกำหนดโทษ หรือลงโทษที่รอไว้ (ป.อ.ม.๕๓)

(๑๐) เสนอให้ศาลเปลี่ยนแปลงแก้ไขคำสั่งที่ใช้วิธีการสำหรับเด็กหรือออกคำสั่งใหม่ในกรณีที่พฤติการณ์เกี่ยวกับคำสั่งนั้นเปลี่ยนแปลงไป (ป.อ.ม.๗๔)

อำนาจหน้าที่ตามประมวลกฎหมายแพ่งพาณิชย์ มีดังนี้

(๑) การร้องขอให้ศาลสั่งให้คนวิกลจริตเป็นคนไร้ความสามารถ และการร้องขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ (ป.พ.พ.ม.๒๔,๓๑)

(๒) การร้องขอให้ศาลสั่งให้บุคคลซึ่งมีจิตฟั่นเฟือนหรือกายพิการและไม่สามารถประกอบกิจการงานของตนเอง เป็นคนเสมือนไร้ความสามารถและการร้องขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งที่ได้สั่งให้เป็นคนเสมือนไร้ความสามารถ (ป.พ.พ.ม.๓๒,๓๖)

(๓) การร้องขอให้ศาลสั่งการให้ทำพาลงตามที่จำเป็นเพื่อจัดการทรัพย์สินของบุคคลที่ไปจากภูมิลำเนาที่อยู่ (ป.พ.พ.ม.๔๔,๕๓)

(๔) การร้องขอให้ศาลสั่งตัวแทนรับมอบอำนาจทั่วไป จัดทำบัญชีทรัพย์สินของผู้ไม่อยู่ (ป.พ.พ.ม.๕๐) หรือขอให้ศาลสั่งให้ผู้จัดการหา

ประกัน หรือแจ้งรายการทรัพย์สินหรือถอดถอนผู้จัดการ หรือตั้งผู้อื่นแทนต่อไปเมื่อมีเหตุอันควร (ป.พ.พ.ม.๕๖)

(๕) ร้องขอให้ศาลสั่งให้ผู้ที่ไปจากภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ ฯลฯ เป็นคนสาบสูญ (ป.พ.พ.ม.๖๑) และร้องขอให้ศาลสั่งถอนคำสั่งให้เป็นคนสาบสูญ (ป.พ.พ.ม.๖๓)

(๖) ร้องขอให้ศาลแต่งตั้งผู้จัดการชั่วคราวในกรณีที่ผู้จัดการนิติบุคคลว่างลงและถ้าทิ้งตำแหน่งว่างไว้เกิดความเสียหาย (ป.พ.พ.ม.๗๔)

(๗) ร้องขอให้ศาลแต่งตั้งผู้แทนเฉพาะการในกรณีที่ผู้จัดการนิติบุคคลมีประโยชน์ได้เสียหรือเป็นปฏิปักษ์กับนิติบุคคล (ป.พ.พ.ม.๗๓)

(๘) ดำเนินการในฐานะเป็นผู้ขอจัดตั้งมูลนิธิต่อไปในกรณีที่ผู้ตั้งมูลนิธิตายเสียก่อน นายทะเบียนรับจดทะเบียนมูลนิธิ (ป.พ.พ.ม.๑๑๗,๑๑๘)

(๙) ร้องขอให้ศาลสั่งถอดถอนกรรมการหรือคณะกรรมการมูลนิธิและแต่งตั้งคนใหม่แทนในกรณีที่กรรมการหรือคณะกรรมการจัดการผิดพลาด เสื่อมเสียฯลฯ (ป.พ.พ.ม.๑๒๙)

(๑๐) ร้องขอให้ศาลสั่งเลิกมูลนิธิและแต่งตั้งผู้ชำระบัญชี (ป.พ.พ.ม.๑๒๙)

(๑๑) ร้องขอให้ศาลสั่งจัดการทรัพย์สินของมูลนิธิที่สิ้นสุดลงให้แก่นิติบุคคลซึ่งมีวัตถุประสงค์ใกล้เคียงกับวัตถุประสงค์เดิมของมูลนิธินั้น (ป.พ.พ.ม.๑๓๔)

(๑๒) ร้องขอให้ศาลตั้งผู้ชำระบัญชีห้างหุ้นส่วนบริษัทเล็กกัน เพราะเหตุอื่นนอกจากล้มละลาย โดยไม่มีผู้ชำระบัญชีตามข้อสัญญาหรือข้อบังคับของห้างหุ้นส่วน บริษัทนั้น (ป.พ.พ.ม.๑๒๕๑)

(๑๓) ร้องขอให้ศาลเพิกถอนมติสมาคมที่ลงมติโดยฝ่าฝืนข้อบังคับหรือกฎหมาย (ป.พ.พ.ม.๑๐๐)

(๑๔) ขอให้ศาลตั้งผู้ชำระบัญชีกรณีที่มีการเกิดสมาคมและไม่มีผู้ชำระบัญชี (ป.พ.พ.ม.๑๐๖,๑๒๕๑)

(๑๕) ร้องขอให้ศาลตั้งผู้อื่นนอกจากสามีภริยาเป็นผู้อภิบาลหรือผู้พิทักษ์ถ้ามีเหตุสำคัญ

(ป.พ.พ.ม.๑๔๖๓)

(๑๖) ร้องขอให้ศาลพิพากษาว่าการสมรสเป็นโมฆะ (ป.พ.พ.ม.๑๔๙๖)

(๑๗) ให้พนักงานอัยการดำเนินคดีแทนเด็กเมื่อศาลส่งคำร้องมาให้ในกรณีที่มีการฟ้องคดีไม่รับเด็กเป็นบุตร (ป.พ.พ.ม.๑๕๓๙)

(๑๘) เด็กอาจร้องขอให้อัยการยกคดีขึ้นว่ากล่าวปฏิเสศความเป็นบุตรที่ชอบด้วยกฎหมาย (ป.พ.พ.ม.๑๕๔๕)

(๑๙) ร้องขอให้ศาลสั่งถอนอำนาจปกครอง (ป.พ.พ.ม. ๑๕๘๒)

(๒๐) ร้องขอให้ศาลตั้งผู้ปกครอง (ป.พ.พ.ม. ๑๕๘๖) และร้องขอให้พิสูจน์ว่าบุคคลที่ศาลตั้งให้เป็นผู้ปกครองเป็นผู้ต้องห้ามตามมาตรา ๑๕๘๗ เพื่อศาลพิพากษา

(๒๑) ร้องขอให้ศาลสั่งให้ผู้ปกครองหาประกันอันสมควรในการจัดทรัพย์สินหรือแกลงถึงความเป็นอยู่ของทรัพย์สินของผู้อยู่ในปกครอง (ป.พ.พ.ม.๑๕๙๓)

(๒๒) ร้องขอให้ศาลถอนผู้ปกครอง (ป.พ.พ.ม.๑๕๙๘/๘, ๑๕๙๘/๙)

(๒๓) ร้องขอต่อศาลให้มีคำสั่งอนุญาตให้มีการรับบุตรบุญธรรม (ป.พ.พ.ม.๑๕๙๘/๒๑, ๑๕๙๘/๒๒) การเลิกรับบุตรบุญธรรม (ป.พ.พ.ม.๑๕๙๘/๓๑)

(๒๔) ฟ้องคดีแทนบุตรบุญธรรมเกี่ยวกับการขอเลิกรับบุตรบุญธรรม (ป.พ.พ.ม.๑๕๙๘/๓๕)

(๒๕) ร้องขอให้ศาลตั้งผู้ปกครอง ผู้อนุบาล หรือผู้พิทักษ์ ในกรณีมรดกตกทอดแก่ผู้เยาว์ บุคคลวิกลจริต (ป.พ.พ.ม.๑๖๑๐)

(๒๖) ร้องขอให้รัฐบาลให้อำนาจจัดตั้งมูลนิธิเมื่อพินัยกรรมกำหนดไว้ (ป.พ.พ.ม.๑๖๓๗)

(๒๗) ร้องขอให้ศาลจัดสรรทรัพย์สินที่กำหนดไว้ในพินัยกรรม ให้จัดตั้งมูลนิธิให้แก่นิติบุคคลในเมื่อมูลนิธินั้นจัดตั้งขึ้นไม่ได้ตามวัตถุประสงค์ (ป.พ.พ.ม.๑๖๓๙)

(๒๘) ร้องขอให้ศาลตั้งผู้จัดการมรดกใน

กรณีเจ้ามรดกตาย ทายาทโดยธรรมหรือผู้รับพินัยกรรมได้สูญหายไปหรืออยู่นอกราชอาณาจักร หรือเป็นผู้เยาว์ หรือผู้จัดการหรือทายาท ไม่สามารถหรือไม่เต็มใจจะจัดการ หรือมีเหตุขัดข้องในการจัดการ หรือในการแบ่งปันมรดก หรือข้อกำหนดพินัยกรรมตั้งผู้จัดการมรดกไม่มีผลบังคับ (ป.พ.พ.ม.๑๗๑๓)

(๒๙) เป็นโจทก์ฟ้องคดีที่กฎหมายห้ามมิให้ราษฎรฟ้อง เช่น ป.พ.พ.ม.๑๕๖๒ ห้ามมิให้ฟ้องผู้บุพการีของตนเป็นคดีแพ่งหรือคดีอาญา แต่เมื่อผู้นั้นหรือญาติสนิทร้องขอ อัยการจะยกคดีขึ้นว่ากล่าวก็ได้

(๓๐) ร้องขอให้ศาลสั่งผู้จัดการมรดก ให้การประกันอันสมควรในการจัดทรัพย์สินของทายาท ตลอดจนการมอบคืนทรัพย์สินนั้น และแกลงถึงความเป็นอยู่แห่งทรัพย์สินของทายาท (ป.พ.พ.ม.๑๗๓๐, ๑๕๙๓) **๓**

ครบรอบ ๑๒ ปี “เราคิดอะไร”
เป็นกำลังใจให้เสมอ

เรือโดยสาร

ครอบครัวขนส่ง
วัดศรีบุญเรือง ผ่านฟ้า

สะดวก รวดเร็ว สมถะ
ห้างหุ้นส่วนจำกัด ครอบครัวขนส่ง
โทร.๐๗๕-๒๓๖๙, ๐๗๕-๘๙๙๐
๓๗๕-๐๕๕๓-๔, ๓๗๕-๙๑๘๙

ถ้าคนกินดีอยู่ดีมีอนามัย

สรีระทุกองคาพยพจักดำเนินไปด้วยดี
สุขภาพจิตดี สุขภาพกายดีพร้อมสรรพ
สุขกายสบายใจทั้งยามหลับยามตื่น

หากวันหนึ่งวันใด

สวาปามอาหารเจือสารพิษเกินประมาณ
ก่ออาการออกฤทธิ์แรงร้ายร้อนรุ่มภายใน
ทुरนทुरายกินไม่ได้นอนไม่หลับ
พึงพาประดาหมอผีหมอเจ้าก็แล้ว
แทนที่จะบรรเทาเบาบาง
กลับออกอาการหนักทั้งลงทั้งรอก
ส่งกลืนคละคลุ้งตลบอบอวลทั้งบ้าน

สภาวะเช่นนี้จะทำฉันใดเล่า

ปล่อยร่างกายตามยถากรรมฤๅไหน
เป็นตายอย่างไรก็ปล่อยให้เป็นไป
หรือเอื้ออาทรส่งตัวเข้าบำบัดรักษาด่วน
แม้จะต้องเจ็บตัวเสียเลือดเนื้อเพราะมีดหมอ
ก็จ่ายอมเสีย...สละส่วนน้อยเพื่อดำรงส่วนใหญ่
สกัดโรคาพยาธิให้ชะงักงันหยุดยั้ง
เปิดโอกาสให้ร่างกายฟื้นฟูพลังต้านทาน
ใช้กังขาวาสอดแทรกหน้าที่ของร่างกาย
ทำให้ระบบปรวนแปรผิดปกติวิสัย

แพ้ภัยตน

ร่างกายฉันใดชาติบ้านเมืองก็ฉันนั้น
การปฏิรูปการปกครองระบอบประชาธิปไตย
อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
เพื่อล้มล้างขบวนการประชาธิปไตยอำพราง
อิงรูปลักษณะประชาธิปไตยสโตไลลวงโลก
ซ่อนแฝงใช้อำนาจมิดย่ำชาติตามอำเภอใจ
หากมิดัดไฟแต่ต้นลมก่อนจะสายเกินแก้
มีลัทธิชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์หรือ

การปฏิรูปการปกครองครานี้

มองขาดเผินดั่งล้มล้างระบอบประชาธิปไตย
แท้จริงล้มล้างทรรษแฝงร่างจำแลงรูป
ที่กร่อนทำลายประชาธิปไตยต่อเนื่องมานานปี
เพื่อฟื้นคืนการปกครองระบอบประชาธิปไตย
อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
ให้สถิตเสถียรพันเจื้อมมือเหล่าอสูรอาลัษย์
หากมิใช้มาตรการนี้จักใช้มาตรการใด
นำพาชาติรอดพ้นวิกฤตกลียุคได้ ๓

